

Vidnesbyrd for menigheden bind 7

af Ellen G White

Originaltitel: Testimonies for the Church vol 7

Oversat 1996-98

ellenwhite.dk

Bind syvs tidsperiode 3

Sektion et - Antagelig tjeneste

Det sjælevindende arbejde	9
Signal om fremrykning	13
Arbejde for menighedsmedlemmer	18
Arbejdere fra rækkerne	25
Udbredelse af korsets sejr	29
Arbejdet i byerne	34
Arbejdet i stor-NewYork	37
Udskyd ikke længere	40
Familieandagt	42
Ansvar i ægteskabet	45

Sektion to - Vort sanatoriarbejde

Værkets omfang	51
Kendskab til sundhedens grundsætninger	62
Vore sanatoriarbejders høje kald	68
Et budskab til vore læger	72
Værdien i udendørs liv	76
Bort fra byerne	80
På landet	85
Ikke blandt rige	88
Tanker i forbindelse med byggeri	90
Ikke for fornøjelsessøgende	95
Generalisering	99
Tegnet på vor orden	104

Sektion tre - Helsekost

Sundhedsmissionsarbejdet i vore byer	110
Arbejdet med resturenterne	115
Sunde fødevarer	124
Fremstilling af sundhedsfødevarer	127
Undervis folket	132

Sektion fire - Forlagsarbejdet

Guds hensigt med vore forlagshuse	138
Vort samfunds litteratur	150
Kommercielt arbejde	161
Forlag på missionsmarken	169
Forlagenes forhold til hinanden	171
Kolpotøren	174
Forfattere	175
Menigheden og forlaget	176
Guds redskabers hellighed	191
Afhængighed af Gud	194
Samarbejde	197
Selvbeherskelse og troskab	199
Faren ved upassende læsning	203
Undgå gæld	206
Tro og mod	210
Selvopofrelse	215

Sektion fem - I de sydlige stater

Sydstaternes behov	220
Indflydelsesrige centre	231
Belæring til arbejderne	235
Vær ved godt mod	242

Sektion seks - Råd til byrdebærere

Prædikanter og forretningsanliggender	246
Tag tid til at tale med Gud	250
Prædikantarbejdet	254
Bestyrelsesmøder	256
Menighedstugt	260
»Giv agt på hverandre«	265
Til lærerne på vore skoler	267
Hensynsfuldhed mod dem som kæmper med vanskeligheder	277
En klog fordeling af midler	283
Vore ældre pionerfolk	286
Omsorg for arbejdere	290

Bind syvs tidsperiode

(3) Bind 7 blev udgivet sidst i 1902, kun to år efter udgivelsen af bind 6; men i disse få måneder blev der gjort epokemæssige fremskridt, især i omorganiseringen af vort samfunds arbejde.

I 1863, henved otte-og-tredive år tidligere, var generalkonferensen blevet organiseret, med seks lokale konferenser, alle i de Forenede Stater. Der havde den gang været tredive prædikanter, ordinære og autoriserede, der tjente 3500 menighedsmedlemmer og 125 menigheder. Der var ingen syvende-dags adventist-skoler eller sanatorier og kun et samfundsforlag.

Hvert fremgangsrigt årti havde fordoblet medlemstallet og beskæftiget medarbejdere og begyndelsen af nye arbejdsmaal. Ved århundredeskiftet var værket vokset til verdensomspændende dimensioner. Statistikken for år 1900 viser at litteratur blev udgivet i ni og tredive sprog fra tretten forlagshuse og afdelinger. Fem hundrede ordnede prædikanter, med et tusinde andre medarbejdere i forskellige grene af samfundsarbejdet betjente 66 000 troende, med medlemskab i 1892 menigheder. Disse blev grupperet i fem og fyre lokale konferenser og to og fyre lokale missioner. I Australien og også i Europa var lokale konferenser for nylig knyttet sammen i unionskonferenceorganisationer.

Med udviklingen af forlagsarbejdet og indførelsen af læge og uddannelses-interesserne og begyndelsen af sabbatsskolearbejdet, var selvstyrrende organisationer begyndt at danne sig for at tage sig af disse arbejdsgræne. Der var Den Internationale Sabbatsskole, Sundhedsmissionen og Religionsfriheds Selskaber, ved siden af forskellige forlags og uddannelses-selskaber. Udlandsmissionsarbejdet blev udført af Udlands Missions Bestyrelsen. Selvom disse forskellige organisationers interesser havde indbyrdes forhold, tjente (4) de hver især som adskilte lemmer fra legemet med hovedkvarterets kontorer spredt ud over De Forenede Stater. Stedet for uddenlandsmissionsbestyrrel-

ses kontor blev New York by, valgt på grund af shipping-centerets fordele. For det californiske sabbatsskoleselskab Oakland var et center mest praktisk for dets embedsmænd. Religionsfrihedsarbejdet blev ledt i Chicago, Illinois og Sundhedsarbejdet i Battle Creek, Michigan.

Det var ikke svært at se at samfundet havde vokset sig naturligt ud af sin oprindelige størrelse fra 1863. Nogle ændringer måtte der ske. Generalkonference-bestyrelsen bestod af tolv medlemmer, fire af dem boede i Battle Creek. Hvordan kunne disse få mennesker sørge for det hurtig-voksende værk, som nu var verdensospændende? Alle de lokale konferenser og missioner omkring i verden, udenfor de australske og europæiske unionskonferenser blev pålagt at gå direkte til generalkonferensen for at få ledelse. Det er et lille under at kun nogle marker blev forsømt, ellers manglede ledelsen kun effektivitet i nogle få tilfælde. Forviklingerne mangedoblede, da nogle af værkets grene, tilsyneladende var taget ud af hånden, da de voksede uforholdsmæssigt og arbejdede sig frem inden for uafhængige organisationer de selv havde dannet.

Sådan var forholdene i april 1901, da Ellen G. White, som for nylig var vendt hjem fra Australien til de Forenede Stater, talte ved åbningsmødet ved generalkonferencesamlingen. Hun forlangte en gennemgribende reorganisering af værket og betonedede især behovet for ansvarsfordeling. Selvom behovet havde været tydeligt, var det et stort problem at gribe det an. Nu hvor der kom et kald til handling og hvor der kom mennesker med visioner og tro til at lede, blev generalkonferensens arbejde omorganiseret. Først blev planen om en unionskonference, som var startet i Australien og efterfulgt i Europa, antaget. Dette aflastede generalkonference-administrationen for mange (5) småting som kunne og burde være løst lokalt. For det andet blev grundramman lagt for at bringe samfundets forskellige selvstændige organisationer, sådan som forlagene, sundhedsarbejdet, sabbatsskolen og uddannelsesarbejdet, ind under generalkonferensens administration, som afdelinger. For det tredje blev generalkonferencebestyrelsen gjort meget større og gjort repræsentativ for hele verdensmarken og for alle værkets grene.

Nogle dele af generalkonferensens arbejde blev reorganiseret ret hurtigt. Sabbatsskolen, uddannelses og religionsfrihedsafdelingerne blev hurtigt bragt i orden. For andre arbejdsgræne tog det tid og i nogle tilfælde skete der ikke noget før der kom ulykker, som var nødvendig for at få forandring. For sundhedsarbejdets vedkommende var det nødvendigt at omorganiseringen skulle nå de mænd og kvinder der havde med det at gøre og de skulle forandre deres filosofi om det store arbejde de var involveret i. Omkring generalkonferencesamlingen i 1901 var det som om at Battle Creek sanatoriet havde nået sit højdepunkt. Det udgjorde, sammen med dets satellit-institutioner, en stor del af syvende-dags-adventisternes arbejde. Det blev tydeligt at dets ledere var begyndt at fantasere om et stort kristent sundhedsmissionsarbejde, fuldstændig uden bekendelse, som de også tænkte, hurtig ville fordunkle syvendedags-adventist-samfundet.

Så slog den første katastrofe ned, den 18. februar 1902. Battle Creek-sanatoriets hovedbygning brændte ned til grunden. Selvom der hurtig blev lavet planer om genop-

bygning, kom mange til at se branden i sammenhæng med profetiens ånds råd som kom i medarbejdernes hænder indenfor de næste få måneder. De kom til at se sundhedsmissionsarbejdet mere klart som en særlig men integreret del af samfundets arbejde. Der kom et kald til at sprede sig og starte mange sundhedsmissionscentre, ikke for store eller for ambitiøse.

(6) Det var med denne baggrund at Mrs. Whites artikler der udgør sektionen "Vort Sanatoriarbejde" blev skrevet. De blev taget med i bind 7 så de kunne fortsætte med at tjene samfundet.

I de første år, da *Review and Herald* og Pacific Press blev startet, var det nødvendigt at få veludstyret inventar for at fremstille de nødvendige litteratur til en rimelig pris. Men i begyndelsen var der ikke fuld brug for sådanne anskaffelser kun til samfundets arbejde. For at holde maskinerne i gang og fastholde et veluddannet trykkeripersonale, havde vore forlagsinstitutioner bedt om kommercielt trykning. Et sådant arbejde rakte fra trykning af kontorpapir og formler til udgivelsen af indbundne bøger. Dette var ganske indbringende og hjalp til at beholde maskinerne og personalet på en sund basis.

Alligevel kom der en masse problemer med denne kommercielle trykning. Bogmanuskrifter blev givet og accepteret som ikke var af opløftende karakter. Noget af denne litteratur indeholdt alvorlige doktrinære fejl og noget af den var af andre grunde direkte skadelig. Disse forhold nåede et højdepunkt i bind 7's tider. Forlagskontorerne modtog profetiens ånds budskaber, der pegede på dette arbejdes farer og forlangte en reform. Da samfundets arbejde i løbet af årene fortsatte med at udvikle sig, måtte tiden komme da faciliteter og personalet måtte mangle udelukkende til samfundets tjeneste. Det var alligevel først da både *Review and Herald* og Pacific Press blev ødelagt ved brand i efterfølgende år at disse budskaber bar deres fulde frugter. Idet planer blev lagt for at genopbygge kontoret, gik lederne fremad ved tro og de indviede de nye bygninger og udstyr kun til trykning af samfundslitteratur. Dette gjorde de i lyset af bind 7's råd, som havde haft en dannende indflydelse på vort forlagsarbejde over hele verden.

(7) Idet Mrs. White rejste fra St. Helena, Californien, til Battle Creek, Michigan, for at deltage i generalkonferencesamlingen, tog hun sydover og stoppede i Nashville for at tilse det nystiftede forlag og besøgte nogle af de nye skoler andre steder. Disse virksomheder var blevet tilskyndet meget, i hendes appeller i *Review and Herald*, til at begynde et stort arbejde i de sydlige stater. Hendes råd havde inspireret og ledt dem, som støttede værket, selvom hun på skrivetidspunktet var i Australien. Nu var det hendes privilegium at besøge disse centre og med egne øjne se hvad der var blevet udrettet.

Med dette førstehånds syn af området og dets mangler, suppleret med åbenbarelsen til hende og med nye syn om arbejdet, blev hun tilskyndet til at kalde et større antal fastansatte medarbejdere og ligeså mange lægmænd til at tage til de sydlige stater for at udnytte anledningen til at sprede budskabet, kæmpe med arbejdsproblemer, både blandt hvide og farvede folk. Disse oprørende appeller

skrevet i denne toårs periode danner en vigtig del af bind 7. De var gode til at føre ikke så få familier til det store sydland, for at forkynde budskabet gennem rolig gudfrygtig livsførelse og i aktiv evangelisering. En overdådig høst fra denne såning, ses i dag.

Idet syvendedags-adventister i deres tidlige erfaring praktiserede og lærte levereforner, udviklede og handlede de helsemad, tog pladsen fra skadelige produkter og nogle hjælp til en appetittilfredsstillelse og afstemte kosten. Det var syvendedags-adventisternes arbejde og lære som lagde grunden til den store corn-flakes produktion som har udviklet sig i de senere år, selvom dette fabriksarbejde er gået langt væk fra vore hænder. Vi drev stadig ret mange egne helsekostvirksomheder i bind 7's tider, (8) og i nogle byer blev der drevet helse restauranter. Adskillige kapitler i bind 7 giver råd om dette arbejde, fremhæver at det må udføres på en sådan måde at det har en tællende indflydelse for det særlige budskab, dette folk forkynder i verden.

Budskaberne i bind 7's tidsperiode marker også kaldet til byarbejdets fremskyndelse. Gennem disse budskaber skulle der medfølge andre indtrængende appeller, som viser sig i efterfølgende år. I denne bogs indledende sektion, skulle vort folk, se vore store byers behov. Dette arbejde der skal gøres skal ikke begrænses til konferensmedarbejdere. Lægfolk fra rækkerne skal drages ind i en altid-voksende gerning i de store befolknings-centre. Et stort evangelisk program skulle begynde som skulle fortsætte i mange år.

Da bind 7 blev udgivet, havde syvende-dags adventister udført et stort aktivt arbejde i mere end et halvt århundrede. Eftersom årene gik var der et større antal medarbejdere, som måtte lægge rustningen fra sig og droppe deres byrder, da der ikke var midler til deres underhold. Behovet og midlerne blev klart åbenbaret for Mrs. White og ved hendes slutningsbudskab i bind 7 fremsætter hun, i ømme ord, menighedens ansvar for dens ældre medarbejdere. Frugten af hendes kald om et fond hvor disse pensionerede medarbejdere, ses i dag i underholdsplanen som blev frembragt nogle få år efter udgivelsen af dette bind.

Således er bind 7 kun blevet helliget nogle få liniers belæring, men dets livsvigtige råd er vidtrækkende og har båret rig frugt.

Ellen G White udgivelsernes betroede folk.

Sektion et - Antagelig tjeneste Det sjælevindende arbejde

(9) [Herren har givet mig et budskab til sit folk. De må vågne op, udvide deres landområde og opslå deres telte. Mine brødre og søstre, I er blevet købt og prisen betalt og alt, hvad I har og er, skal bruges til Guds ære og jeres medmenneskers gavn. Kristus døde på korset for at frelse verden fra at gå fortabt i synd. Han beder om dit samarbejde i denne gerning. Du skal være hans hjælpende hånd. Med oprigtig, usvækket styrke skal du søge at frelse

fortabte. Husk, det var dine synder der gjorde det nødvendigt for Kristus at dø på korset. Da du tog imod Kristus som din Frelser forpligtede du dig til at bære korset sammen med ham. Du er forenet med ham i liv og død, en del af den store frelsesplan. *I Mesterens Tjeneste* side 130]

[Kristi nådes forvandlende magt former og danner den, der forpligter sig til at tjene Gud. Gennemsyret af Forløserens Ånd, er han rede til at fornægte sig selv, rede til at tage korset op, rede til at bringe et hvilket som helst offer for Mesteren. Han er ikke længere ligegyldig over for mennesker der går fortabt omkring ham. Han er hævet over at søge sit eget. (10) Han er skabt på ny i Kristus og det har ikke længere nogen betydning for ham at tjene sig selv. Han forstår, at hver eneste del af hans væsen tilhører Kristus, som har forløst ham fra syndens slaveri. Hvert øjeblik af hele hans fremtid er købt med Guds enbårne Søns dyrebare blod.

Er din påskønnelse af Golgatas offer så stor, at du er villig til at tilsidesætte alle andre interesser for at frelse mennesker? Det samme indtrængende ønske om at frelse syndere, som kendetegnede Frelserens liv vil også kendetegne hans sande efterfølgere. Den kristne har intet ønske om at leve for sig selv Med glæde helliger han alt, hvad han har og er, i Mesterens tjeneste. Han drives af et uudsigeligt ønske om at vinde sjæle for Kristus.] Dem som intet har af dette ønske, skulle hellere bekymre sig for deres frelse. Lad dem bede om tjenesteånd.

[Hvordan kan jeg bedst ære ham, som jeg tilhører i kraft af skabelsen og forløsningen? Dette spørgsmål må vi stille os selv. Med ængstelig omsorg søger den, som virkelig er omvendt, at redde dem, der stadig ligger under for Satans magt. Han nægter at gøre noget, der ville hindre ham i denne gerning. Hvis han har børn, forstår han, at arbejdet må begynde med hans egen familie. Hans børn er uendelig dyrebare for ham. Han ved, at de hører til de yngste medlemmer i Herrens familie, så han sætter al sin magt ind på at give dem et grundlag, så de vil vælge at stille sig på Herrens side. Han har forpligtet sig til at tjene, ære og adlyde Kristus. Derfor viser han tålmodig udholdenhed for at oplære sine børn, så de aldrig bliver fjendtligt indstillet mod Frelseren.

Ansvar for at frelse børnene fra fjendens magt har Gud lagt på børnenes forældre. Dette er deres gerning, en gerning, de under (11) ingen omstændigheder må misrøgte. De forældre, som har en levende forbindelse med Kristus, vil ikke hvile, før de ser deres børn sikre i folden. De vil gøre dette til den største og vigtigste opgave i deres liv. *Kristus alene* side 51]

Forældre, forsøm ikke det arbejde der venter på jer i menigheden i jeres egen familie. Dette er jeres første missionsarbejde. Det vigtigste arbejde I kan gøre er at sætte jeres børn på Herrens side. Når de fejler, så behandl dem ømt og dog fast. Lad dem stå sammen med jer imod ondt, som Satan forsøger at ødelægge menneskers sjæle og legemer med. Del korsets hemmelighed med dem, den hemmelighed der for jer betyder helligelse, genløsning og evig sejr. Hvis I tager jeres børn med jer ind til Herrens tjeneste, hvilken sejr vil du da vinde!

Hvis familierne omkring jer er imod sandheden, så stræb imod at de må overgive sig til Kristi krav. Arbejd tålmodigt, klogt, omhyggeligt, vind jer vej ved kærlighedens ømme tjeneste. Overbring sandheden på en sådan måde at den vil kunne ses i al sin skønhed, udøv en indflydelse som ikke kan modstås. Således vil fordommenes mure nedbrydes.

Hvis dette arbejde udrettes redeligt, hvis fædre og mødre ville arbejde for deres egne familiemedlemmer og så for dem omkring dem, opløfte Kristus ved et gudfrygtigt liv, ville tusindvis sjæle frelses. Når Guds folk er sandt omvendte, når de indser, at forpligtelsen at arbejde for dem inden for deres rækkevidde hviler på dem, når de ikke lader midler være ubenyttede for at redde syndere fra fjendens magt, vil skammen fjernes fra vore menigheder.

Nu har vi kun lidt tid tilbage til at berede os for evigigheden. Måtte Herren åbne sit folks lukkede øjne og opildne deres sløve sanser, så de må (12) indse at evangeliet er Guds kraft til frelse for dem som tror. Måtte de se vigtigheden i at give en så ren og retfærdig fremstilling af Gud, at verden må se ham i hans skønhed. Måtte de fyldes så meget med Kristi ivoende Ånd at verden ikke kan få kraft til at skille dem fra arbejdet, at overbringe mennesker de vidunderlige muligheder sjæle, som antager Kristus, har.

Der er brug for stor alvor i alle vort arbejdes linjer. Tiden er gået. Guds tjenere skal ikke være »lunkne i jeres iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.« Folk behøver sandheden og ved alvorlige, trofaste bestræbelser skal den gives til dem. Sjæle skal der sørges for, bedes for, arbejdes for. Alvorlige appeller skal gøres. Brændende bønner skal opsendes. Vor matte, åndslose bønner skal ændres til bønner med inderlig interesse. Guds ord erklærer: »Bed for hverandre, for at I må blive helbredt; en retfærdigs bøn har en mægtigt virkende kraft:»

Verden er vort slidsomme missions-arbejdsområde og vi skal gå frem for at arbejde, omgivet med Getsemane og Golgatas atmosfære.

Signal om fremrykning

(13) Det er en evig Jehova-lov at han, som antager sandheden, som verden behøver, skal gøre det til sit første arbejde at forkynde sandheden. Men hvem er der, som gør fortabende synderes byrder til deres egne? Idet jeg ser på Guds bekendende folk og ser deres uvillighed for at tjene Ham, fyldes mit hjerte så meget med smerte at jeg ikke kan udtrykke det. Hvor få er fortrolig med Gud i hans højtidelige, afsluttende værk. Der er tusinder der skal advares, alligevel er det kun ganske få, der helliger sig helt til arbejdet og være villige til at blive eller gøre hvad som helst kun for at vinde sjæle for Kristus. Jesus døde for at frelse verden. I ydmyghed, i beskedenhed, i uselvskhed, arbejdede han og arbejder for syndere. Men mange af dem

som burde samarbejde med ham er sig selv nok og er lige-gyldige.

Hos Guds folk i dag er der en frygtelig mangel på sympati som burde næres for ufrelse sjæle. Vi taler om Kristne missioner. Vore stemmers lyd skal kunne høres; men mærker vi at Kristi følsomme hjerte længes efter dem uden for folden? Hvis vore hjerter ikke slår enstemmigt med Kristi hjerte, hvordan kan vi så forstå det arbejdets hellighed og betydning, som vi er kaldet til ved ordene: »Jeres vejledere ... våger over jeres sjæle som de, der engang skal gøre regnskab.« Hebr.13,17.

Gud venter på at mænd og kvinder skal opdage deres ansvar. Han venter på at de skal forbinde sig selv med ham. Lad dem bemærke signalet om at rykke frem og ikke længere være efternøglere i gennemførelsen af Herrens vilje.

(14) Indser vi hvor mange mennesker i verden der faktisk venter på vore aktiviteter? Fra kvarterer, hvor vi mindst venter det, vil der komme tilskyndelser, om at vi må gå frem og give verden det sidste nådesbudskab. Prædikanter og folk, vågn op! Vær hurtig til at se og gribe enhver anledning og mulighed I får til at dreje forsynets hjul. [Gud, Kristus og de himmelske engle virker med intensitet for at holde Satans frygtelige vrede i tøjler, så at Guds plan ikke skal blive hindret. Gud leder og hersker. Han styrer verdensaltets anliggender. Lad hans stridsmænd skride frem til Sejr. Lad der være fuldkommen enhed inden for deres rækker. Lad dem drive krigen tilbage til fjendens port. Som en mægtig Sejrherre vil Gud virke for dem. *Tiden og værket* side 5]

[Evangeliets budskab bør lyde i vore menigheder og kalde dem til en verdensomfattende aktion. Medlemmerne må have en større tro og blive inspireret til større nidkærhed af deres usynlige himmelske medarbejdere, af bevidstheden om deres uudtømmelige hjælpeklender, af det vældige foretagende, de er med i og af den magt, deres ledere er i besiddelse af. De, der giver sig ind under Guds magt for at blive ledet og styret af ham, vil erkende en stadig udvikling af de begivenheder, han har bestemt skal finde sted. Inspireret af hans Ånd, som gav sit liv, for at verden kunne få liv, vil de ikke længere stå magtesløse og blot henvise til, hvad de ikke formår. De vil iføre sig den himmelske rustning og tage kampen op, besluttede på at vove alt for Gud i forvisningen om, at han i sin almagt vil udfylde deres behov. *I Mesterens Tjeneste* side 95]

Et altid udvidende arbejde

Guds tjenere skal gøre brug af alle ressourcer for at udvide hans rige. Apostlen Paulus erklærer at (15) det »er godt og velbehageligt for Gud, vor frelser, som vil, at alle mennesker skal frelses og komme til erkendelse af sandheden,« at »bøn, påkaldelse, forbøn og tak [gøres] for alle mennesker« 1.Tim.2,3.4.1. Og Jakob siger: »Så skal I vide, at den, der omvender en synder fra den vildfarelse, han er kommen ud i, frelser hans sjæl fra døden og skjuler en mangfoldighed af synder. « Jak.5,20. Enhver troende er blevet bedt om at forene sig med sine brødre i frembringelsen af invitationen: »Kom! for nu er det rede.« Luk 14,17 Enhver skal opmuntre andre til at gøre et helhjertet arbej-

de. Dybtfølte invitationer vil gives af en levende menighed. Tørstende sjæle vil ledes til livets vand.

Apostlene bar en ansvarsbyrde for at udvide deres arbejdsområde, for at forkynde evangeliet i regionerne derude. Fra deres eksempel lærer vi at der ikke skal være lediggængere i Herrens vingård. Hans tjenere skal hele tiden udvide omkredsen af deres arbejdsområde. De skal hele tiden gøre mere, *aldrig mindre*. Herrens arbejde er at udvide og gøre bredere indtil det omfatter hele verden.

Efter en missionstur, tog Paulus og Barnabas tilbage igen og besøgte menighederne de havde oprettet og udvalgte mænd til at stå sammen med dem i arbejdet. Således skal Guds tjenere arbejde i dag, udvælge og oplære værdige unge mænd som nybyggere. Gud! hjælp os til at hellige os selv, så andre, ved vort eksempel, kan helliges og blive i stand til at gøre et vellykket Kristus-sjælevindende arbejde.

Vi nærmer os afslutningen af denne jords historie; snart skal vi stå foran den store hvide trone. Snart vil jeres arbejdstid være forbi for evigt. Vent på anledninger til at sige ord i rette tid til dem I (16) kommer i kontakt med. Vent ikke på bekendtskaber før I giver dem sandhedens uvurderlige rigdomme. Gå til arbejdet og veje vil åbne sig for jer.

(16) På dommens dag vil Golgataofferets betydning blive helt klar for den fortabte. De ser hvad de har mistet ved ikke at være trofaste. De tror det var deres privilegium at få det fornemme, rene selskab. Men det er for sent. Det sidste kald er gjort. Klagen er hørt: »Kornhøst er omme, frugthøst endt og vi er ej frelst!« Jer.8,20.

[Det tunge ansvar med at advare verden om den kommende dom hviler på os. Fra alle sider, fra nær og fjern lyder der råb om hjælp. Gud opfordrer sin menighed til at stå op og iføre sig styrke. Der kan vindes en uforgængelig krone; himmelen kan vindes. Verden, som er ved at forgå i uvidenhed, skal oplyses. *Herren kommer 2.apr*]

Verden vil blive overbevist, ikke ved det der kommer fra talerstolen, men ved menighedens levemåde. Prædikanten bag talerstolen kundgør evangeliets teori; medens menighedens praktiske medfølelse viser sin kraft.

[Selv om menigheden er svækket og mangelfuld og stadig trænger til advarsel og råd, er den ikke desto mindre genstand for Kristi højeste opmærksomhed. Han udfører nådens eksperimenter på menneskelige hjerter og frembringer sådanne forvandlinger i karakteren, at engle forbavses

og giver deres glæde udtryk i lovsange. De fryder sig ved tanken om, at syndige, fejlende menneskevæsener således kan forvandles. *Vejlf menigh* bd. 2 side 300]

(17) [Idet den tredje engels budskab stiger til et højt råb, vil megen kraft og herlighed ledsage dets forkyndelse. Guds folks ansigter vil stråle af lys fra himmelen. *Herren kommer 13.jul*]

Herren vil udruste mænd og kvinder - ja, børn som han gjorde med Samuel - til hans arbejde og gøre dem til sine budbringere. Han som aldrig slumrer eller sover våger over at enhver arbejder, vælger sit arbejdsområde. Alle i himlen ser på den krig, som Guds tjenere, under tilsyneladende nedslående forhold, fører. Nye sejre fås, ny ære vindes, idet Herrens tjenere, samler sig rundt om Forløserens banner og går frem for at stride troens gode strid. Alle de himmelske engle er til tjeneste for Guds ydmyge, troende folk; og idet Herrens hær af medarbejdere derunder synger deres lovprisning, stemmer koret, deroppe, i med dem i taksigelse og tilskriver Gud og hans Søn pris.

[Ingen er tilsyneladende mere hjælpeløs og dog i virkeligheden mere uovervindelig, end den sjæl der føler sin intethed og stoler helt på Frelserens fortjenester. Gud ville sende alle himmelens engle til hjælp for en sådan, hellere end tillade ham at blive besejret. *Buds t unge* side 48]

Krigsråbet lyder over rækkerne. Lad alle korsets soldater rykke frem til fronten, ikke i sig selv, men i ydmyghed og beskedenhed og med fast tro på Gud. Dit og mit arbejde vil ophøre med dette liv. I en lille stund skal vi hvile i graven, men når kaldet kommer, skal vi tage arbejdet op igen, i Guds rige.

Arbejde for menighedsmedlemmer

(18) [Vi har et budskab fra Herren, som vi skal give verden - et budskab, som skal forkyndes i Åndens krafts rige fylde. Vore prædikanter bør indse nødvendigheden af at søge og frelse det fortabte. Der må rettes direkte henvendelser til de uomvendte. »Da farisæerne så det, spurgte de hans disciple: »Hvorfor spiser jeres Mester sammen med toldere og syndere?« Men da Jesus hørte det, sagde han: De raske har ikke brug for læge, det har de syge. Gå hen og lær, hvad det vil sige: »Barmhjertighed ønsker jeg, ikke slagtoffer jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere.« Det er denne opgave, han har overdraget til os. Der har aldrig været større behov for den end i denne tid.

Har Gud ikke pålagt sine prædikanter den opgave at bringe orden i menighederne? Det ser ud, som om dette arbejde næppe er gjort før, så det må gøres igen. Når man ser efter menighedens medlemmer på denne måde og arbejder for dem, bliver de religiøse svæklinge. Hvis ni tiendedele af de anstrengelser, som bliver gjort for dem som kender sandheden, var blevet gjort for dem, som aldrig har hørt sandheden, ville fremgangen have været meget større. Gud har holdt sine velsignelser tilbage, fordi hans folk ikke har arbejdet i overensstemmelse med hans anvisninger.

De, som kender sandheden, bliver svækket, når vore prædikanter vier dem den tid og de talenter, som skulle have været brugt på de uomvendte. I mange af vore menigheder i byerne taler prædikanterne sabbat efter sabbat og menighedens medlemmer kommer til Guds hus sabbat efter sabbat uden at have noget at fortælle om de velsignelser, som de har modtaget ved at være til velsignelse for andre. De har ikke arbejdet gennem ugen for at efterleve den undervisning, som de fik om sabbatten. Så længe menighederne (19) ikke gør noget som helst for at bringe andre den hjælp, som de selv får, vil resultatet blive åndelig afmagt.

Den største hjælp, vort folk kan få, er at lære at arbejde for Gud og at forlade sig på ham i stedet for på prædikanterne. De bør forene sig med hans hær af arbejdere og yde ham en trofast tjeneste.

Der er tidspunkter, hvor det sømmer sig, at vore prædikanter taler i menighederne om sabbatten og holde korte prædikener, som er fulde af liv og Kristi kærlighed, men menighedens medlemmer skal ikke vente en prædiken hver sabbat.

Lad os huske på, at vi er fremmede og pilgrimme på Jorden og at vi søger efter et bedre land, et himmelsk. Lad os arbejde med en sådan alvor, en sådan hengivenhed, at syndere bliver draget til Kristus. De, som har sluttet sig til Herren og indgået en pagt med ham om at arbejde i hans tjeneste, er forpligtede til at forene sig med Herren i det store, herlige arbejde at frelse sjæle. Lad menighedens medlemmer udføre deres del med troskab igennem ugen og fortælle om deres erfaringer om sabbatten. Da bliver mødet som mad i rette tid og det bringer nyt liv og ny kraft til alle de tilstedeværende. Når Guds folk indser den store trang til at arbejde således, som Kristus arbejdede, for at omvende syndere, vil de vidnesbyrd, som de aflægger til sabbatgudstjenesten, være fulde af kraft. Så vil de med glæde fortælle om den dyrebare erfaring, som de har haft i deres arbejde for andre.

Vore prædikanter skal ikke bruge tiden til at arbejde for dem, som allerede har taget imod sandheden. Med Kristi kærlighed brændende i deres hjerter skal de gå ud for at vinde syndere for Frelseren. De skal så sandhedens sædekorn (20) ved alle vande. Sted efter sted skal besøges og den ene menighed efter den anden skal oprettes. De, som tager standpunkt for sandheden, skal organiseres i menigheder og derefter skal prædikanten rejse videre til andre felter, som er lige så vigtige.

Så snart der er blevet organiseret en menighed, bør prædikanten sætte medlemmerne i arbejde. De trænger til at lære, hvordan de skal arbejde, så de opnår resultater. Prædikanten bør bruge mere af sin tid til at undervise end til at prædike. Han bør lære medlemmerne, hvordan de kan bibringe andre den kundskab, som de selv har taget imod, Samtidig med at de nyomvendte lærer at søge råd hos dem, som har mere erfaring i arbejdet, bør de lære, at de ikke må sætte prædikanten i Guds sted. Prædikanterne er kun mennesker og de er behæftet med skrøbeligheder. Vi skal søge vejledning hos Kristus. »Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed. Af hans fylde har vi alle modtaget og det nåde over nåde.« Joh 1,14.16.

Evangeliets kraft skal komme over de grupper, som er blevet organiseret og gøre dem skikket til tjeneste. Nogle af de nyomvendte vil blive så fyldt med Guds kraft, at de straks tager fat på at arbejde. De vil arbejde med en sådan flid, at de hverken har tid eller lyst til at svække deres brødres hænder med uvenlig kritik. Deres eneste ønske er at bringe sandheden ud til fjerne lande.

Herren har vist mig det arbejde, som skal udføres i byerne. De troende i disse byer kan arbejde for Gud i nærheden af deres hjem. De skal arbejde stille og beskedent og bringe himmelens atmosfære med sig overalt, hvor de færdes. Hvis de lader selvet ude af betragtning og altid viser hen til Kristus, vil man kunne mærke deres stærke indflydelse.

(21) Når en arbejder overgiver sig til Herrens tjeneste uden forbehold, får han en erfaring, som sætter ham i stand til at arbejde for Mesteren med større fremgang. Den indflydelse, som drog ham til Kristus, hjælper ham med at drage andre til Kristus. Man lægger måske aldrig det ansvar på ham at blive offentlig taler, men han er alligevel en Guds tjener og hans arbejde vidner om, at han er født af Gud.

Det er ikke Herrens hensigt, at størstedelen af arbejdet med at så sandhedens sæd skal overlades til prædikanterne. Mænd, som ikke er kaldet til prædikegerningen, bør opmuntres til at arbejde for Mesteren efter deres evner. Hundreder af mænd og kvinder, som nu går ledige, kunne udføre et tilfredsstillende arbejde. Ved at bringe sandheden ind i hjemmene til deres venner og naboer kan de gøre et stort arbejde for Mesteren. Der er ikke personsanseelse hos Gud. Han vil bruge ydmyge, Gudhengivne kristne selv om de ikke har fået en så grundig uddannelse som visse andre. Lad sådanne tage arbejdet op for ham ved at virke fra hjem til hjem. Når de sidder i hjemmene, kan de, hvis de er ydmyge, forsigtige og gudfrygtige, gøre mere for at tilfredsstille familiens virkelige behov, end en ordineret prædikant.

Hvorfor føler de troende ikke en dybere, mere alvorlig bekymring for mennesker, som ikke kender Kristus? Hvorfor kommer der ikke to eller tre sammen for at bede Gud om at frelse et bestemt menneske og derefter endnu et? I vore menigheder bør der dannes grupper, som kan gå ind i tjenesten. Forskellige grupper bør slutte sig sammen og

være menneskefiskere. De bør søge at samle sjæle fra verdens fordærvelse og at få dem ind i Kristi kærligheds frelsende renhed.

Der er en, som ikke kan tage fejl, som har vist mig, at der bør oprettes små grupper som grundlag for kristeligt arbejde. (22) Hvis menigheden har mange medlemmer, bør de inddeles i små grupper. Disse skal ikke blot arbejde for menighedens medlemmer, men for ikke-troende. Selv om der kun er to eller tre, som kender sandheden på et sted, kan de danne en arbejdsgruppe. De bør bevare enhedens bånd ubrudt og de bør samarbejde i kærlighed og enhed og opmuntre hinanden til at gå fremad, idet den enkelte henter mod og styrke hos de andre. Lad dem åbenbare kristelig overbærenhed og tålmodighed og ikke bruge uovervejede ord, men bruge talens gave til at opbygge hinanden i den allerhelligste tro. I kristelig kærlighed kan de arbejde for dem, som er uden for hjorden og den bør glemme sig selv i bestræbelserne for at hjælpe andre. Når de arbejder og beder i Kristi navn, vil deres antal blive forøget, for Frelseren siger: »Jeg siger jer også: Alt, hvad to af jer her på jorden bliver enige om at bede om, det skal de få af min himmelske Fader.« Matt. 18,19.

Jordens øde steder

I ydmyg tillid til Gud bør familier slå sig ned på øde steder i hans vingård. Der er brug for Gudhengivne mænd og kvinder, som kan bære frugt i retfærdighed på de øde steder på Jorden. De vil få en rig høst som løn for deres selvopofrende arbejde med at så sandhedens sæd. Når de besøger den ene familie efter den anden og oplader skriften for dem, som befinder sig i åndeligt mørke, vil mange hjerter blive påvirket.

På steder, hvor forholdene er så utiltalende og nedslående, at mange arbejdere kvier sig ved at rejse derhen, kan der foregå de mest bemærkelsesværdige forandringer til det bedre ved de anstrengelser, som bliver gjort af selvopofrende medlemmer. Disse beskedne arbejdere vil udføre meget, fordi de gør (23) tålmodige, ihærdige anstrengelser og ikke stoler på menneskelig kraft, men på Gud, som viser dem deres velbehag. Det vil aldrig blive kendt her i verden, hvor meget godt disse arbejdere udretter.

Selvunderholdende missionærer

Selvunderholdende missionærer har ofte stor fremgang. Fra en lille og beskeden begyndelse bliver deres virksomhed udvidet, efterhånden som de går fremad under Guds Ånds ledelse. To eller tre bør påbegynde evangelisk virksomhed sammen. De, som har ledelsen af arbejdet, giver dem måske ikke noget løfte om økonomisk støtte, men lad dem alligevel fortsætte med at bede, synge, lære og leve sandheden. De kan begynde med at kolportere og på den måde gøre mange familier bekendt med sandheden. Når de fortsætter med deres arbejde, opnår de en velsignet erfaring. Følelsen af deres hjælpeløshed gør dem ydmyge, men Herren går foran dem og de finder yndest hos og får hjælp af både de rige og de fattige. Selv disse gudhengivne missionsarbejders fattigdom er et middel til at skaffe dem indpas hos folk. Mens de fortsætter deres arbejde, får de på mange måder hjælp af dem, som de bringer åndelig føde. De udbreder det budskab, som Gud giver dem og deres anstrengelser krones med held. Mange mennesker, som aldrig ville være blevet vundet for Kristus uden disse be-

skedne arbejders hjælp, vil komme til at lære sandheden at kende.

Gud kalder på arbejdere, som vil drage ud på de modnede høstmarker. Skal vi vente, fordi der ikke er nogen penge i kassen og fordi der næsten ikke er nok til at underholde de arbejdere, som er ude på feltet nu? Gå frem i tro, så vil Gud være med jer. Løftet lyder: »Grædende går han ud, mens han bærer såsæden; (24) med jubel vender han hjem, mens han bærer sine neg.« Sl 126,6.

Succes avler succes. Lad os sikre os den ved udholdende anstrengelse, så vil værket gå fremad. Nye felter vil blive åbnet. Mange sjæle vil komme til sandheds erkendelse. Det, som tiltrænges, er mere tro på Gud.

Vort folk har fået et stort lys. Til trods herfor har prædikanterne brugt mange af deres kræfter i menighederne, hvor de har undervist dem, som burde være lærere, oplyst dem, som skulle være "verdens lys", vandet dem, fra hvem der skulle udgå strømme af levende vand, skænket dem rigdomme, som kunne have været miner af dyrebar sandhed, gentaget evangeliets indbydelse til dem, som befinder sig i Jordens fjerneste egne og burde forkynde himmelens budskab for mennesker, som aldrig har hørt det, givet dem mad, som burde stå på gaderne og stræderne og sige: »Kom, for nu er alt rede."-----

De, som har fået syndens lænker brudt og som har søgt Herren med et sønderknust hjerte og fået svar på deres brændende bøn om retfærdighed, er aldrig kolde og sløve. Deres hjerte er fyldt med uegennyttig kærlighed til syndere. De skiller sig af med al verdslig ærgerrighed, al egoisme. De kommer til at ligne deres Frelser mere og mere, fordi de har forbindelse med de dybe ting som hører Gud til. De glæder sig over hans sejre. De bliver fyldt med hans glæde. Dag efter dag vokser de op til mænds og kvinders fulde modenhed i Kristus. *Vejl f menigh* bd. 3 side 70-75]-----

Arbejdere fra rækkerne

(25) Med denne intense interesse ser Gud på denne verden. Han har bemærket at mennesker er taget til fange fra tjeneste. Ned igennem tidsaldrene, har han talt sine arbejdere, både mænd og kvinder og har beredt vejen for dem og sagt: Jeg vil sende mine budbringere til dem og de skal se et stort lys skinne midt i mørket. Hvad der er vundet til Kristi tjeneste, de vil bruge deres talenter til mit navns ære. Ved deres bestræbelser vil sandheden appellere til tusindvis, på den mest tvingende måde og åndeligt blinde mennesker vil få synet og vil lære min frelse at kende. Sandheden vil blive gjort så iøjnefaldende, at den som anstrenger sig vil få lov til at læse derom. Veje til at nå hjerterne med vil udtænkes. Nogle af metoderne i dette arbejde vil være

forskellige fra de tidligere metoder, men lad ingen, på grund af dette, blokere vejen ved kritik."

Dem Gud vælger som medarbejdere er ikke altid talentfulde i verdens øjne. Nogle gange udvælger han ulærte mennesker. Disse giver han et særligt arbejde. De når en klasse som andre ikke kan få adgang til. De er gjort forstandige i og gennem Kristus, ved at åbne hjertet for sandheden. Deres liv indhaler og udånder gudsfrygtens vellugt. Deres ord er nøje overvejede før de siges. De arbejder på forfremmelsen af deres medmenneskers velbefindende. De bringer den trængende og lidende hjælp og lykke. De erkender det nødvendige i at forblive under Kristi oplæring, så de kan arbejde harmonisk med Guds vilje. De undersøger hvordan de bedst kan følge Frelserens (26) korbærende og selvfornægtende eksempel. De er Guds vidner, åbenbarer hans medlidenhed og kærlighed og tilskriver ham al ære, som de elsker og tjener.

De lærer hele tiden af den Store Lærer og udmærker sig hele tiden, alligevel mærker de hele tiden en følelse af deres svaghed og uduelighed. De drages opad af deres stærke, elskende beundring for Kristus. De praktiserer hans dyder, for deres liv er opslugt i hans. De bevæger sig altid fremad og opad, en velsignelse for verden og en ære for deres Forløser. Kristus sagde om dem: »Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden.« Matt.5,5.

Sådanne medarbejdere må have støtte. Deres gerning udføres ikke for at blive set af mennesker, men for at forherlige Gud. Og den vil stå hans eftersyn igennem. Herren bringer disse medarbejdere i forbindelse med de mere begavede mennesker, for at udfylde det gab de efterlader. Han er tilfreds når de påskønnes, for de er led i hans kæde af tjenester.

Indbildske mennesker, som er fyldt med tanker om deres egne fremragende evner, overser disse ydmyge, brødebetyngede medarbejdere; men Gud mister dem ikke af syne et øjeblik. Han gør alt hvad de gør, for at hjælpe de trængende. Når de genforenede er samlet hjemme i de himmelske sale, vil de stå nærmest Guds Søn. De vil skinne klart i Herrens sale, æret af ham fordi de har anset det som en ære, at tjene dem han gav sit liv for.

[Gud vil påvirke mænd i en beskeden stilling i samfundet til at forkynde budskabet om den nærværende sandhed. Drevet af Guds Ånd vil mange skynde sig fra sted til sted for at bringe lyset til dem, der sidder i mørke. (27) Sandheden er som ild i deres ben og fylder dem med et brændende ønske om at oplyse dem, der sidder i mørket. Mange, endog ulærde, vil forkynde Herrens ord. Børn vil blive drevet af Helligånden til at gå ud og forkynde det himmelske budskab. Ånden bliver udgydt over dem, der giver efter for dens tilskyndelser. De vil frigøre sig for menneskelige bud, som har bundet dem og for alt forbehold og slutte sig til Herrens hær. *I Mesterens Tjeneste* side 126]

I fremtiden vil mennesker på den almindelige livsvandring blive indprentet af Herrens Ånd til at forlade deres almindelige beskæftigelser og gå ud for at forkynde det sidste nådesbudskab. De skal berede sig så hurtigt så muligt for arbejdet, da gode resultater kan krone deres arbejde. De samarbejder med himmelske agenter, for de er villige til at bruge og blive brugt i Mesterens tjeneste. Ingen har myndighed til at hindre disse arbejdere. De skal bydes god rejse! når de går ud for at fuldbyrde dette store hverv. Intet hånende ord må siges til dem idet de sår evangelie-sæden på jordklodens ru steder.

Livets bedste ting - enkelhed, ærlighed, sandfærdighed, renhed, ubesmittet renhed - kan ikke købes eller sælges; de er ligeså gratis for den uvidende som for den uddannede, for den sorte mand som for den hvide mand, for den ydmyge bonde som for kongen på sin trone. Ydmyge medarbejdere, som ikke stoler på deres egen styrke, men som arbejder i enkelhed og altid stoler på Gud, vil få del i Frelserens glæde. Deres udholdende bønner vil bringe sjæle til korset. I samarbejde med deres selvopofrende anstrengelser, vil Jesus røre på deres hjerter, udrette mirakler i sjælenes forvandling. Mænd og kvinder vil samles (28) i menighedens fællesskab. Mødebygninger vil bygges og skoler stiftes. Medarbejdernes hjerter vil fyldes med glæde, når de ser Guds frelse.

Når de genløste står i Guds nærhed, vil de se hvor kortsynede deres konklusioner var over for det himmelen registrer som succes. Idet de ser tilbage på deres anstrengelser for gode resultater, vil de se hvor tåbelige deres planer var, hvor små deres formodede prøvelser var, hvor urimelig deres tvivl var. De vil se hvor ofte de bragte deres arbejde fiasko, ved ikke at tage Gud på hans ord. Og en sandhed vil stå i klare linjer: at position ikke bereder et menneske for de himmelske sale. De vil også se at den ære mennesker har fået, kun passer til Gud alene, at ham tilhører al ære. Fra englekoret og hæren af de forløstes læber vil korsangen bruse: »Store og underfulde er dine gerninger, Herre vor Gud, du Almægtige! retfærdige og sande er dine veje, du folkenes konge! Hvem skulle ikke frygte dig, Herre! og prise dit navn? Thi du alene er hellig; ja, alle folkene skal komme og tilbede for dit åsyn, fordi dine retfærdige domme er blevet åbenbaret.« Åb.15,3,4.

Udbredelse af korsets sejr

(29) »Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?« Rom.8,32.

Da denne forunderlige uvurderlige gave blev overdraget, var hele det himmelske univers meget optaget af at forstå Guds uudgrundelige kærlighed, ivrig efter at vække en taknemmelighed i menneskehjerner der svarer til gavens værdi. Skal vi, hvem Kristus gav sit liv for, vakle mellem to anskuelse? Skal vi kun give skærv tilbage af de evner

og kræfter han har lånt os? Hvordan kan vi dette når vi ved at ham, som var hele himlens befalingsmand lagde sin kongekåbe og konge krone til side og erkendte den faldne slægts hjælpeløshed, kom til jorden i menneskenatur for at gøre det muligt, at vi kan forene vor menneskelighed med hans guddommelighed? Han blev fattig så vi kunne komme i besiddelse af den himmelske rigdom og »virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os.« 2.Kor 4,17. For at befri os, steg han ned fra en ydmygelse til en anden, indtil han, den guddommelige-menneskelige lidende Kristus, blev opløftet på korset, for at drage alle mennesker til sig. Guds Søn kunne ikke have vist større nedladerhed end han gjorde; han kunne ikke have gået lavere.

Dette er gudsfrygtens mysterium, det mysterium som har inspireret himmelske organer så de tjener gennem den faldne menneskelighed, så der i verden vil vækkes en stærk interesse for frelsesplanen. Dette er mysteriet, som har oprørt hele himlen til forening med mennesker, i gennemførelsen af Guds store frelsesplan for en falden verden.

Menighedens arbejde

(30) Menneske-agenter er blevet betroet udbredelsen af korsets sejre fra punkt til punkt. Som menighedens Hoved, kalder Kristus officielt på alle, som påberåber at tro ham og følge hans selvfornegete og opofrende eksempel, til at arbejde for deres omvendelse, som Satan og hans store hær bruger kraft på at ødelægge. Guds folk er kaldet til at samles uden tøven under Kristi Jesu blodbestænkede banner. De skal uophørligt fortsætte deres krig imod fjenden, endda føre slaget helt til enden. Og enhver som ved omvendelse tilføjes rækkerne skal tildeles sin pligtspost. Enhver bør være villig til at blive der eller gøre noget i denne krig. Når menighedsmedlemmer bestræber sig alvorligt for at fremrykke budskabet, vil de leve i Herrens glæde og møde medgang. Sejre følger altid med i beslutsomme anstrengelser.

Helligånden, vor kraft

Kristus giver, i sin mæglerplads, sine tjenere Helligåndens nærværelse. Det er Åndens virkekraft der sætter menneske-agenter i stand til at repræsentere Forløseren i det sjælevindende arbejde. Da vi må forene os med Kristus i dette arbejde bør vi sætte os under hans Ånds dannende indflydelse. Ved den kraft, vi derved får, kan vi samarbejde med Herren i enhedens bånd som medarbejdere sammen med ham i frelsen af sjæle. Enhver som giver sig selv til Herrens tjeneste og ikke holder noget tilbage, får kraft til at opnå umådelige resultater.

(31) Herren Gud er bundet af et evigt løfte, at give kraft og nåde til enhver som helliget er gennem lydighed mod sandheden. Kristus, som har fået al magt i himlen og på jorden, samarbejder i medfølelse med hans redskaber - de alvorlige sjæle som dag for dag har del i det levende brød »som kommer ned fra himlen.« Joh 6,20 Menigheden på jorden, forenet med menigheden i himlen, kan udrette alt.

Apostlene fik kraft

På pinsefestens dag åbenbarede Den Uendelige sig selv i kraft til menigheden. Ved sin Helligånd steg han ned fra himlens højder som en stormende mægtig vind, til lokalet disciplene var samlet i. Det var som om denne indflydelse var blevet holdt tilbage i tidsaldre og himlen nu frydede sig

ved at kunne udgyde Åndens kraft over menigheden. Og under Åndens indflydelse blev angervig og bekendende ord blandet med lovsang for tilgivne synder. Ord for taksigelse og for profeti blev hørt. Hele himlen bøjede sig langt ned for at se og for at tilbede visdommen af mageløs, ufattelig kærlighed. Tabt i henrykkelse udbrød apostlene og disciplene: »Deri består kærligheden.« Joh.4,10. De greb efter gaven, der lige var kommet. Og hvad fulgte efter? Tusindvis blev omvendt på en dag. Åndens sværd, nyslebent med kraft og badet i himlens lynglimt, skærer sin vej gennem vantro.

Disciplenes hjerter blev overbebyrdede med en så fyldt, så dyb, så vidtrækkende godgørehed; at de blev drevet ud til jordens ender og bevidne: Gud forbød at vi skulle fryde os, frelses i vor Herre Jesu Kristi kors. De var fyldt med inderlig længsel (32) efter at lægge dem til kirken som bør frelles. De kaldte på de troende om at vågne op og gøre deres del, så alle nationer kunne høre sandheden og jorden blive fyldt med Herrens herlighed.

Den samme kraft skal åbenbares i dag

Ved Kristi nåde blev apostlene til det de blev. Det var oprigtig helligelse og ydmyg, alvorlig bøn der bragte dem i nær samfund med ham. De sad sammen med ham på de himmelske steder. De erkendte den store gæld de havde til ham. Ved alvorlig udholdende bøn opnåede de Helligåndens gave og så gik de ud, med en byrde for sjæle, fyldt med iver efter at udbrede korsets sejr. Og under deres arbejde blev mange sjæle bragt fra mørke til lys og mange menigheder blev oprettet.

Skal vi være mindre alvorlige end apostlene var? Skal vi ikke, ved levende tro, gøre krav på løfterne der bevægede dem i deres dybeste til at kalde på Herren Jesus for opfyldelsen af hans ord: »Bed og I skal få«? Joh 16,24. Skal Guds Ånd ikke i dag som svar på alvorlig, udholdende bøn og fylde mennesker med kraft? Siger Gud ikke i dag til hans bedende, tillidsfulde troende medarbejdere, som åbner skrifterne for dem, der ikke kender til de dyrebare sandheder de indeholder: »Se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende«? Matt 28,20 Hvorfor er menigheden da så svag og åndsløs?

Sådan som disciplene, fyldt med Åndens kraft, gik frem for at forkynde evangeliet, således skal Guds tjenere gå frem i dag. Fyldt med et uselvsk ønske om at give nådesbudskabet til dem som er i vildfarelsens og vantroens mørke, skal vi tage Herrens arbejde op. (33) Han giver os vor del til at arbejde sammen med ham og han vil også røre vantroendes hjerter til at fremføre hans værk i regionerne derude. Mange modtager allerede Helligånden og vejen vil ikke længere være spærret af ligegyldighed.

[Hvorfor er beretningen om apostlernes gerninger blevet nedskrevet, medens de arbejdede med hellig nidkærhed, besjælede og levendegjorte af Helligånden, hvis det ikke er for Guds folk i dag ja det er endnu vigtigere. Alt det apostlene gjorde, bør hvert menighedsmedlem i dag gøre. Vi må arbejde med så meget større nidkærhed og ledsages så meget mere af Helligånden, som den forøgende ondskab fordrer et mere afgjort kald til omvendelse. *Vejl f menigh* bd. 3 side 189]

Lyset skal genspejles fra alle de troende i klare, tydelige stråler. Et arbejde, lig det som Herren gjorde gennem sine beskikkede budbringere på pinsefestens dag, venter på os i dag. Nu, hvor alle tings ende er nær, burde menighedens iver så endog ikke overgå den første menigheds iver? Iver for Guds ære bevægede disciplene til at bære vidne for sandheden med mægtig kraft. Burde denne iver ikke brænde i vore hjerter med en længsel om at fortælle beretningen om den forløsende kærlighed, om Kristus og ham korsfæstet? Burde Guds kraft ikke være mere åbenbar i dag end i apostlenes tid?

Arbejdet i byerne

(34) Oakland, Californien, den 1. April 1874.

[Jeg drømte, at flere af vore brødre holdt rådslagning og drøftede planer for arbejdet i indeværende sæson. De mente ikke, at det var heldigt at tage ind til de store byer, men at man skulle påbegynde virksomheder på mindre steder langt fra byerne. Der ville de møde mindre modstand fra gejstligheden og udgifterne ville ikke blive så store. De mente, at da vi havde så få prædikanter, kunne der ikke undværes nogen af dem til at tage sig af dem, som eventuelt sluttede sig til sandheden i byerne. Disse mennesker ville desuden behøve mere hjælp end menighederne ude på landet, fordi modstanden er større i byerne. Derved ville den frugt, som kunne høstes, hvis der blev holdt en række foredrag i byen, for en stor del gå tabt. Det blev endvidere påstået, at det ville blive vanskeligt at oprette en menighed, som ville styrke sagen, dels fordi vore midler var så begrænsede, dels fordi det må forudses, at medlemmerne i en menighed i en by flytter hyppigere, så at der sker flere forandringer. Min mand opmuntrede brødrene til at lægge mere omfattende planer i vore store byer og at gøre store og grundige anstrengelser, som var i overensstemmelse med budskabets karakter. En arbejder omtalte træk fra sin erfaring i byerne og disse gik ud på, at virksomheden næsten var mislykkedes. Han sagde, at der var bedre fremgang på små steder.

En, som havde værdighed og autoritet - en, som er til stede ved alle vore rådslagninger - lyttede med den dybeste interesse til hvert eneste ord. Han talte med roligt overlæg og fuldkommen vished. "Hele verden," sagde han, "er Guds store vingård. Byerne og landsbyerne er en del (35) af denne vingård. Der skal arbejdes på disse steder. Satan vil søge at lægge sig imellem og gøre arbejderne modløse for at hindre dem i at forkynde lysets og advarselens budskab på de mere fremtrædende såvel som på de mere tilbagetrukne steder. Der vil blive gjort desperate anstrengelser for at få menneskene til at vende sig bort fra sandheden og vælge løggen. Engle fra himmelen bliver bemyndiget til at samarbejde med Guds udvalgte sendebud på Jorden. Prædikanter må indgyde og vedligeholde en usvækket tro og håb, ligesom Kristus, deres levende overhoved, gjorde. De må være ydmyge og bodfærdige i hjertet over for Gud."

Det er Guds hensigt, at hans dyrebare ord, som indeholder advarsler og opmuntringer, skal bringes ud til mennesker, som befinder sig i mørke og ikke kender vor tro. Det skal

bringes ud til alle og vil være et vidnesbyrd for dem, uden hensyn til om de vil høre på det eller ej. I må ikke nære den følelse, at ansvaret for at overbevise og omvende tilhørerne påhviler jer. Kun Guds kraft kan smelte menneskehjernerne. I skal fremholde livets ord, for at alle kan få anledning til at tage imod sandheden, hvis de vil. Hvis de vender sig bort fra sandheden, som er af himmelsk oprindelse, bliver det til deres fordømmelse.

Vi må ikke gemme sandheden i Jordens afkroge. Den skal forkyndes. Den skal skinne i vore store byer. Under sin virksomhed tog Kristus plads ved søbredden og på de befærdede veje, hvor han kunne træffe folk fra alle dele af verden. Han skænkede det sande lys. Han såede evangeliets sæd. Han skilte sandheden fra vildfarelsen og skildrede den i dens oprindelige enkelhed og klarhed, så at menneskene kunne forstå den.

Det himmelske Sendebud, som var sammen med os, sagde: "I må aldrig tabe den kendsgerning af syne, (36) at I forkynder et verdensomspændende budskab. Det skal bringes ud til alle byer og til alle landsbyer. Det skal forkyndes på vejene og på stierne. I må ikke begrænse budskabets forkyndelse til bestemte steder." I lignelsen om sædemanden gav Kristus os en illustration af sin egen og sine tjeneres virksomhed. Sædekornet faldt på mange forskellige slags jord. Noget faldt i dårlig jord, men sædemanden holdt ikke op med at arbejde af den grund. I skal så sandhedens sæd alle steder. Fremhold Guds ord, hvor som helst I kan komme til det. Så ved alle vande. I ser måske ikke resultater af jeres arbejde med det samme, men I skal ikke blive modløse af den grund. Fremhold de ord, som Kristus giver jer. Følg hans plan i arbejdet. Gå frem overalt på samme måde, som han gjorde i sin tjeneste på jorden.

Verdens Genløser havde mange tilhørere, men få efterfølgere. Noa prædikede i et hundrede og tyve år til menneskene før syndfloden og alligevel var det kun få, som satte pris på denne dyrebare prøvetid. Med undtagelse af Noa og hans familie var der ikke en eneste, som blev regnet med blandt de troende og gik ind i arken. Af alle Jordens beboere var der kun otte sjæle, som tog imod budskabet. Men dette budskab fordømte verden. Lyset blev givet, for at de skulle komme til at tro. Deres forkastelse af lyset blev deres egen ulykke. Vort budskab til verden vil blive en duft af liv til liv for alle dem, som tager imod det og til fordømmelse for alle dem, som forkaster det.

Den himmelske Budbringer henvendte sig til en af de tilstedeværende og sagde: "Dit lys skal ikke blot skinne inden for et begrænset område og det skal ikke skjules under en skæppe eller en seng. Det skal anbringes i lysetagen, så det kan skinne for alle dem, som er i Guds hus - verden. Du må se værket i et større perspektiv, end du hidtil har gjort.« *Vejlf menigh* bd. 3 side 76-78]

Arbejdet i stor-NewYork

(37) St. Helena, Californien, 1. september, 1902.

Tiden er kommet for at gøre afgjorte anstrengelser for sandhedsforkyndelsen i vore store byer. Budskabet skal gives med en sådan kraft at tilhørerne overbevises. Gud vil oprejse medarbejdere til denne gerning. Lad ingen hindre disse Guds-udvalgte mennesker. Forbyd det dem ikke. Gud har givet dem deres arbejde. De vil have særlige virkefelter og vil fremføre sandheden til ikke særlig lovende steder. Nogle som tidligere var fjender vil blive værdifulde hjælpere og fremhjelpe værket med deres midler og påvirkning.

I disse store byer burde der etableres missioner hvor arbejdere kan oplæres til at overbringe folk det særlige budskab for denne tid. Der er brug for al den belæring som disse missioner kan give.

Under Guds styring er missionen i New York City blevet startet. Dette arbejde burde fortsættes i den samme Ånd som havde startet den. Dem som har ansvaret for arbejdet i Stor-NewYork burde få hjælp fra de bedste arbejdere der kan findes. Lad et center for Guds arbejde blive gjort her og lad alt hvad der gøres her, være et sindbillede på det arbejde Herren ønsker skal ses i verden.

Hvis erfarne medarbejdere der kunne starte et sundhedsarbejde i dette store center, af mænd og kvinder som ville repræsentere de sande lægesmissionsprincipper korrekt, ville det have stor magt og give folk det rette indtryk.

(38) Der må lægges et solidt fundament for permanent arbejde i alle byer der indtages. Herrens metoder skal følges. Ved dør-til-dør arbejde, ved at give bibellæsninger i familierne, kan arbejderne få adgang til mange som søger sandheden. Ved at åbne skrifterne, ved bøn, ved at udvise tro, skal han lære folk Herrens vej.

I Stor-NewYork har Herren mange dyrebare sjæle som ikke har bøjet knæ for Baal og der er dem som i uvidenhed har vandret på vildfarelsens veje. På disse skal sandhedens lys skinne, så de kan se Kristus som Vejen, Sandheden og Livet.

Vi skal overbringe sandheden i Kristi kærlighed. Ingen ødselhed eller opvisninger bør være med i værket. Det skal gøres efter Kristi ordre. Det skal fremføres i ydmyghed, i evangeliets enkelhed. Lad ikke arbejdere afskrækkes af det ydre udseende, uanset hvor afskrækkende det er. Lær ordet og Herren vil sende overbevisningen til tilhørerne ved sin Helligånd.

Efter at sandheden har gjort indtryk på hjerterne og mænd og kvinder har antaget den, skal de behandles som Kristi ejendom, ikke som menneskers ejendom. Intet menneske må søge at binde andre til sig som om han skulle kontrollere dem, sige at de skal gøre det og forbyde dem det, befale, diktere, ligesom en officer overfor et soldaterkompagni. Dette var hvad præster og embedsmænd gjorde i Kristi dage, men det er ikke den rette vej. Arbejderne skal stå sammen i kristen enighed, min ingen tåbelig myndighed

må udvises over dem som antager sandheden. Kristi ydmyghed bør vise sig i alt hvad der siges og gøres.

Lad arbejderen vise sin vækst i nåden ved (39) at underkaste sig Guds vilje. Derved vil han få en rig erfaring. Ligesom i tro modtager, tror og adlyder han Kristus, vil der blive større intensitet i anstrengelserne; der vil bevares en tro der arbejder ved kærlighed og renser sjælen. Åndens frugt vil ses i livet og Åndens virkekraft vil ses i arbejdet.

Kristus er vort eksempel, vor inspiration, vor umådelig store belønning. »Guds ager, Guds bygning er I.« 1.Kor.3,9 Gud er Bygmesteren, men mennesker har en andel at udrette. De skal samarbejde med Gud. »Thi Guds medarbejdere er vi.« vers 9. Glem aldrig ordene: »*Guds medarbejdere*«.

Husk at kunne arbejde sammen med Kristus som jeres personlige frelser er jeres styrke og jeres sejr. Dette er den del alle må gøre. Dem som gør dette, får forvisningen: »Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn.« Joh 1,12 Kristus erklærer: »Uden mig kan I slet intet gøre.« Joh 15,5. Og den ydmyge troende sjæl svarer: »Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft.« Fil.4,13.

Kristus er den forstående og medfølende Forløser. Han har givet sin opgave: »Gå ud i alverden.« Mark 1,15 Alle må høre advarselsbudskabet. En pris af største værdi holdes op for dem som løber i det kristne væddeløb. Dem som løber med tålmodighed vil få en livets krone der ikke visner bort.

Udskyd ikke længere

(40) Vore gerninger strækker ikke så langt ud som de burde. Vore ledende mænd har ikke øjnene op for det arbejde der skal udrettes. Når jeg tænker på de byer vi har udrettet så lidt i, hvor der er mange tusinde sjæle, der skal advares om Frelserens snarlige genkomst, mærker jeg et stærkere ønske for at mænd og kvinder går frem, i Åndens kraft, til arbejdet, fyldt med Kristi kærlighed for fortabende sjæle.

Dem i vore byer - som lever inden for vor dørs skygge - er blevet ufatteligt forsømte. Organiserede anstrengelser burde nu lægges i for at give dem den nærværende sandheds budskab. En ny sang må lægges i deres munde. De skal gå ud for at give andre, som nu er i mørke, den tredje engels budskabs lys.

Vi behøver alle at ganske vågne, så vi kan gå frem i arbejdet i de store byer, når vejene åbner sig. Vi er langt bagud med at følge det lys at indtage disse byer og rejse mindesmærker for Gud. Skridt for skridt skal vi føre sjæle til sandhedens fulde lys. Og vi skal fortsætte arbejdet indtil en menighed er stiftet og et beskedent gudsyndkelseshus er bygget. Jeg er stærkt opmuntret til at tro, at mange, som ikke er af vor tro, vil hjælpe betydeligt med deres midler.

Det lys jeg har fået er at der på mange steder, især i Amerikas store byer, vil kunne opnås hjælp fra sådanne personer.

Arbejderne i byerne bør læse hebræerbrevets tiende og elvte kapitel omhyggeligt og selv tilegne sig den belæring disse skriftsteder indeholder. Dem som arbejder for Gud i byerne må gå frem i tro, gøre deres allerbedste. Når de våger og (41) arbejder og beder, vil Gud høre og besvare deres bønner. De vil få en uvurderlig erfaring til deres senere erfaring. »Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.« Hebr. 11,1.

Mit sind er dybt oprørt. I enhver by er der et arbejde at gøre. Arbejdsfolk skal gå ind i vore store byer og holde lejrmoder. Ved disse møder skal de allerbedste talenter bruges, så sandheden kan forkyndes med kraft. Mennesker med forskellige gaver skal tage del. Et menneske har ikke alle gaver der forlanges til arbejdet. Der er brug for adskillige medarbejdere, for at gøre et lejrmoder godt. Ingen enkeltperson bør føle det som sin forretning at gøre hele det vigtige arbejde.

Idet talerne forkynder sandheden i Åndens kraft ved disse møder, vil hjerter kunne nås. Kristi kærlighed, modtaget i hjertet, vil forvise kærlighed til vildfarelse.

Der er brug for lejrmoder som dem der blev holdt ved vort arbejdes første trin, lejrmoder adskilt fra konferensens forretninger. Ved et lejrmoder bør medarbejderne være frie til at give sandhedens kundskab til dem som kommer udefra.

[Ved vore lejrmoder må vi ordne det sådan at de fattige kan få fat i sund og god mad så billig så muligt. Vi bør have spisesteder som kan servere sunde, velsmagende og appetitvækkende retter. Mange af vore medlemmer kan lære en del af dette. Vi må ikke betragte en sådan ordning for at være noget som ligger udenfor de almindelige og nødvendige forberedelser til lejrmoderne. Enhver gren af Guds værk er nøje knyttet til andre grene af det samme værk. Alle må gå fremad i takt og enighed. *Råd og vink* side 223]

Familieandagt

(42) [Hvis der nogensinde har været en tid, hvor hvert hus burde være et bedehus, så er det nu. Vantro og skepsis vinder mere og mere udbredelse. Fordævelse strømmer gennem de ædlere dele af sjælen og oprør imod Gud bryder frem i livet. De moralske kræfter er slavebundet af synden og er under Satans tyranni. Sjælen bliver gjort til kastebold for hans fristelser og hvis der ikke bliver rakt en mægtig hånd ud for at frelse mennesket, vil det gå derhen, hvor ærkeoprøreren fører det.

Og alligevel er der bekendende kristne, som ikke holder familieandagt i denne farlige tid. De ærer ikke Gud i hjemmet. De oplærer ikke børnene til at elske og frygte ham. Mange er kommet så langt bort fra Gud, at de føler sig fordømt, når de kommer i hans nærhed. De kan ikke »træde frem for nådens trone«, »for at vi kan få barmhertighed og finde nåde til hjælp i rette tid.« Hebr. 4,16; 1Tim. 2,8. De har ikke en levende forbindelse med Gud. De har guds frygts skin, men har fornægtet dens kraft.

Den påstand, at bøn ikke har nogen større betydning, er et af Satans mest virkningsfulde påfund for at ødelægge sjæle. Bøn er samfund med Gud, som er Kilden til visdom, Ophavet til styrke, fred og lykke. Jesus bad til Faderen »med høje råb og tårer«. Paulus formaner de troende til at bede »uden ophør«, under alle forhold og at lade deres begæring komme frem for Gud i påkaldelse og bøn med taksigelse. »Bed for hverandre,« siger Jakob, »en retfærdigheds bøn har en mægtigt virkende kraft.« Hebr. 5,7; 1Tess. 5,17; Jak. 5,16.

Ved oprigtig, alvorlig bøn kan forældre bygge et (43) værn omkring deres børn. De kan bede i fuld forvisning om, at Gud vil være hos dem og at hellige engle vil beskytte dem og deres børn mod Satans grusomme magt.

I enhver familie bør der være en bestemt tid til morgen- og aftenandagt. Forældrene bør samle deres børn omkring sig før morgenmåltidet for at takke deres himmelske Fader for hans varetægt gennem natten og for at bede ham om hjælp, vejledning og beskyttelse gennem dagen. Når aftenen kommer, bør forældrene endnu engang samle børnene for Guds ansigt og takke ham for de velsignelser, som de har modtaget gennem den svundne dag.

Faderen bør lede andagten. Hvis han ikke er hjemme, bør moderen gøre det. De bør vælge et stykke fra Skriften, som er interessant og letfatteligt. Andagten bør være kort. Hvis man læser et langt kapitel og holder en lang bøn, bliver andagten trættende og man føler det som en lettelse, når den endelig er forbi. Gud bliver vanæret, når man gør andagten tør og kedelig og når den er så lang og uinteressant, at børnene keder sig.

Fædre og mødre, gør andagten interessant! Der er ingen grund til at denne stund ikke skulle være den gladeste og hyggeligste på dagen. Hvis I ville bruge lidt tid til at forberede den, ville I kunne gøre den interessant og positiv. Skab afveksling i andagten fra tid til anden. Man kan stille spørgsmål angående den del af Skriften, som er blevet læst og man kan fremkomme med nogle få alvorlige, passende bemærkninger. Man kan synge en lovsang. Bønnen bør være kort og lige til sagen. Den, som holder bøn, bør takke Gud med enkle, alvorlige ord for hans godhed og bede ham om hjælp. Når forholdene tillader det, bør børnene også være med til at læse og til at bede.

(44) Først i evigheden vil det blive åbenbaret, hvor meget godt der er kommet ud af sådanne andagtsstunder.

Abraham, Guds ven, levede et liv i bøn. Hvor som helst han opslog sit telt, blev der bygget et alter i nærheden. Her ofrede han morgen- og aftenofferet. Når teltet blev flyttet, blev alteret stående og de omstrefjende kanaanæere, som

kom til et sådant sted, vidste, hvem der havde været der. Når de havde opslået deres telt, satte de alteret i stand og tilbød den levende Gud.

På denne måde burde de kristne hjem være lys i verden. Morgen og aften bør der fra disse hjem opsendes bøn til Gud som en vellugtende røgelse. Da vil hans nåde og velsignelse komme ned over de bedende som morgens dug.

Fædre og mødre, hver morgen og aften bør I samle børnene omkring jer og opløfte jeres hjerte til Gud i ydmyg bøn om hjælp. Jeres kære er udsat for fristelse. Unge og gamle møder daglig besværligheder på deres sti. De mennesker, som ønsker at leve et tålmodigt, kærligt og tilfreds liv, må bede. Kun når vi stadig får hjælp fra Gud, kan vi vinde sejr over selvet.

Hver morgen må I hellige jer selv og jeres børn til Gud for dagen. Lad være med at lægge planer flere måneder og år ind i fremtiden. Fremtiden tilhører ikke jer. Der er skænket jer en kort dag. Arbejd for Mesteren gennem dagens timer, som om det var jeres sidste dag på Jorden. Læg alle jeres planer frem for Gud, således at I kan gennemføre dem eller forkaste dem, alt efter hvad han i sit forsyn viser jer. Følg hans planer i stedet for jeres egne, selv om det skulle kræve, at I må opgave jeres yndlingsplaner. På denne måde vil livet mere og mere komme til at forme sig efter Guds vilje og »Guds fred, som overgår al forstand, skal bevare jeres hjerter og jeres tanker i Kristus Jesus«. Fil 4,7.

Ansvar i ægteskabet

(45) Min kære broder og søster! I har indgået en livsvarig pagt. Jeres opdragelse i det ægteskabelige liv er begyndt. Det første år i ægteskabet er et erfaringernes år. I løbet af dette år lærer mand og hustru hinandens karaktertræk at kende, på samme måde som et barn lærer lektier i skolen. I de første år af jeres ægteskab bør der ikke være nogen kapitler, som kan forstyrre jeres fremtidige lykke.

Det kræver et helt liv at erhverve den rette forståelse af ægteskabet. De, som gifter sig, begynder i en skole, som de aldrig bliver udskrevet fra i dette liv.

Min broder, din hustrus tid, styrke og lykke er nu knyttet til din. Din indflydelse over hende kan blive en duft af liv til liv eller af død til død. Vær meget forsigtig, at du ikke ødelægger hendes liv.

Min søster, du skal nu lære dine første praktiske lektier med hensyn til ansvaret i ægteskabet. Bestræb dig på at lære disse lektier med troskab dag efter dag. Giv ikke efter for misfornøjelse eller tungsind. Du må ikke hige efter et liv i magelighed og uvirksomhed. Du bør stadig være på vagt for ikke at give efter for selvished.

I jeres samliv bør jeres hengivenhed bidrage til, at I begge bliver lykkelige. Hver af ægtefællerne skal bestræbe sig på

at gøre den anden lykkelig. Dette er Guds vilje med jer. Men på samme tid, som I skal smelte sammen til et, må ingen af jer give afkald på sin individualitet. Det er Gud, som ejer jeres individualitet. Det er ham, I skal spørge: »Hvad er rigtigt? Hvad er forkert? Hvordan kan jeg bedst opfylde hensigten med, at jeg er blevet skabt?« Eller ved I ikke, ... at I ikke tilhører jer selv? I er jo købt og prisen betalt; ær derfor Gud i jeres legeme!« 1.Kor. 6,19.20. (46) Jeres kærlighed til det, som hører menneskelivet til, skal være underordnet jeres kærlighed til Gud. Rigdommen i jeres hengivenhed, skal strømme ud til ham, som gav sit liv for jeres skyld. Når sjælen lever for Gud, skænker den ham sin bedste og inderligste kærlighed. Skænker I ham, som døde for jer, det meste af jeres kærlighed? Hvis dette er tilfældet, vil jeres kærlighed til hinanden være i overensstemmelse med himmelens plan.

Hengivenhed kan være klar som krystal og smuk i sin renhed, men den kan alligevel være overfladisk, fordi den ikke er blevet stillet på prøve. Gør Kristus til den første og den sidste og den bedste i alt. Hav stadig ham for øje så vil jeres kærlighed til ham daglig blive dybere og stærkere, efter som den bliver udsat for prøvelser. Efterhånden som jeres kærlighed til ham bliver større, bliver jeres kærlighed til hinanden dybere og stærkere. »Alle vi, som med utildækket ansigt skuer Herrens herlighed i et spejl, forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed.« 2.Kor. 3,18.

Nu har I pligter, som I ikke havde før jeres ægteskab. »Så ifør jer da ... godhed, ydmyghed, sagtmodighed, tålmodighed.« »I skal ... vandre i kærlighed, ligesom også Kristus elskede jer.« Giv nøje agt på følgende undervisning: »I hustruer skal underordne jer under jeres mænd som under Herren: thi en mand er sin hustrus hoved, ligesom under Kristus, skal også hustruerne underordne sig under deres mænd i alt. I mænd! elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for den.« Kol. 3,12; Ef. 5,2 og 22-25.

Ægteskabet, som er en livsvarig forening, er et symbol på samfundet mellem Kristus og hans menighed. Mand og hustru bør have den samme indstilling over for hinanden, som Kristus havde over for menigheden.

(47) Hverken manden eller hustruen bør gøre krav på herredømmet. Herren har bestemt, hvilket grundprincip der skal gælde i denne sag. Manden skal elske sin hustru, ligesom Kristus elsker menigheden. Hustruen skal på sin side respektere og elske sin mand. De skal begge opelske en venlig indstilling og være besluttede på aldrig at gøre den anden sorg eller fortræd.

Min broder og søster, I har begge en stærk vilje, I kan gøre denne styrke til en stor velsignelse eller til en stor forbandelse for jer selv og for dem, som I kommer i berøring med. Prøv ikke på at tvinge den anden part til at opfylde jeres ønsker. Hvis I gør dette, kan I ikke blive ved at elske hinanden. Freden og lykken i hjemmet vil blive ødelagt, hvis I er egensindige, selvrådige. Lad være med at gøre jeres ægteskab til en kamp. Hvis I gør dette, kan I blive ødelagt, hvis I er egensindige, selvrådige. Lad være med at gøre jeres ægteskab til en kamp. Hvis I gør det, bliver I begge to ulykkelige. Tal kærligt til hinanden og vis

hinanden mildhed. Giv afkald på jeres egne ønsker. Vær forsigtige med, hvad I siger, for ordene øver en vældig indflydelse til godt eller ondt. I bør aldrig tale med en skarp stemme. Bring kristelig vellugt ind i jeres samliv.

Inden en mand indgår en så inderlig forening som ægteskabet, bør han lære at beherske sig selv og vide, hvordan han skal behandle andre. I børneopdragelsen vil man komme ud for, at moderens faste, modne vilje bliver stillet over barnets blinde, uregerlige vilje. I sådanne tilfælde bør moderen vise megen visdom. Hvis hun bærer sig uklogt ad og gør brug af tvang, kan hun gøre barnet megen skade. En sådan krise bør så vidt muligt undgås, for den betyder en alvorlig kamp både for moderen og barnet. Men hvis krisen først er opstået, bør man få barnet til at give efter for moderen, som er den klogeste.

(48) Moderen bør have fuldkomment herredømme over sig selv og ikke foretage sig noget, som kan fremkalde trods hos barnet. Hun bør ikke give højrøstede ordrer. Hun opnår meget, hvis hun kan tale med en dæmpet og blid stemme. Hun skal behandle barnet sådan, at det bliver ledet til Jesus. Hun skal forstå, at Gud er hendes hjælper og at kærlighed er hendes styrke. Hvis hun er en klog kristen, vil hun ikke forsøge at tvinge barnet til at give efter. Hun vil bede alvorligt om, at fjenden ikke må gå af med sejren og når hun beder, vil hun erfare, at hendes åndelige liv bliver fornyet. Hun ser, at den samme kraft, som virker i hende også virker i barnet. Det bliver mildere og mere eftergivende. Slaget er vundet. Hendes tålmodighed, hendes venlighed og kloge retledende ord har gjort deres virkning. Der er blevet stille efter stormen, ligesom der bliver solskin efter regn og engle, som har været vidne til, hvad der er foregået, bryder ud i glædessange.

Disse kriser melder sig også i samlivet mellem mand og hustru. Hvis de ikke beherskes af Guds Ånd, vil de i sådanne stunder lægge den samme impulsive, ufornuftige ånd for dagen, som børn så ofte gør. Kampen mellem de to viljer minder om sammenstødet mellem to flintesten.

Min broder, vær venlig, tålmodig og overbærende. Husk på, at din hustru valgte dig til mand, for at du skulle være hendes hjælper og ikke hendes hersker. Vær aldrig overlegen og bydende. Brug ikke din stærke viljekraft til at tvinge din hustru til at gøre, som du vil. Husk på, at hun også har en vilje og at hun måske ønsker at få sin vilje lige så meget, som du ønsker at få din. Husk også på, at du har den fordel, at du har mere erfaring. Vær hensynsfuld og høflig. »Men visdommen ovenfra er først og fremmest ren, dernæst fredselskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og gode frugter, fri for partiskhed og hykleri.« Jak. 3,17.

(49) Der er især een sejr, som I begge må vinde sejren over den ubøjelige vilje. I denne kamp kan I kun vinde sejr ved Kristi hjælp. I kan kæmpe hårdt og længe for at undersøge selvet, men I vil komme til kort, hvis I ikke får kraft fra det høje. Ved Kristi nåde kan I sejre over selvet og egoisme. Når I lever hans liv, viser selvopofrelse ved hvert skridt og stadig viser en stærkere medfølelse med den, som trænger til hjælp, kan I vinde sejr efter sejr. Da vil I dag for dag blive bedre i stand til at vinde sejr over selvet og til at styrke de svage punkter i jeres karakter. Herren Jesus vil

være jeres lys, styrke og en glædens krone, fordi I lægger jeres vilje ind under hans vilje.

Mænd og kvinder kan nå det ideal Gud opstiller for dem, hvis de vil gøre Kristus til deres hjælper. Men da må der ske en uforbeholden overgivelse til Gud. Bevidstheden om, at I anstrenger jer for at opnå det evige liv, vil bringe styrke og trøst. Kristus kan give jer kraft til at sejre. Ved hans hjælp kan I helt og fuldt oprykke egoismens rod.

Kristus døde, for at menneskets liv kunne blive knyttet til hans liv, så at det guddommelige og det menneskelige forenes. Han kom til vor Jord og levede et guddommeligt-menneskeligt liv, for at mænds og kvinders liv kan blive så harmoniske, som Gud ønsker. Frelseren opfordrer jer til at fornægte jer selv og tage korset op. Da vil intet forhindre og hele mennesket udvikles. Da vil den daglige erfaring vise, at der foregår en sund, harmonisk udvikling.

Husk på, min kære broder og søster, at Gud er kærlighed og at det ved hans nåde kan blive muligt for jer at gøre hinanden lykkelige, som I forpligtede jer til, da I aflagde ægteskabsløftet. Ved Genløserens kraft kan I arbejde med visdom og styrke for at hjælpe et eller andet menneske, som er faret vild, til at få fred med Gud. Er der noget, som Kristus ikke kan (50) gøre? Han er fuldkommen, retfærdighed og kærlighed. Lad være med at lukke jer inde og udøse al jeres kærlighed over hinanden. Grib enhver anledning til at gøre jeres omgivelser lykkelige ved at give andre del i jeres kærlighed. Venlige ord, medfølelse blikke og udtryk for påskønnelse vil for mangan kæmpende, ensom sjæl være som et bæger koldt vand til en tørstig sjæl. Et opmuntrende ord, en venlig handling, vil bidrage meget til at lette de byrder, som hviler tungt på trætte skuldre. Den sande lykke findes i uselvsk tjeneste. Hvert ord og hver handling i en sådan tjeneste bliver skrevet ned i himmelens bøger, som om de var udført for Kristus. »Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig,« siger Jesus. Matt. 25,40.

Lev i solskinnet fra vor Frelseres kærlighed. Da vil jeres indflydelse blive til velsignelse for verden. Lad Kristi Ånd herske over jer. Lad kærlighedens lovprisning altid være på jeres læber. Overbærenhed kendetegner ordene og handlingerne hos de mennesker, som er født på ny for at leve det nye liv i Kristus

»Ingen af os lever for sig selv.« Karakteren vil blive åbenbaret. Blikket, tonefaldet, handlingerne - alt bidrager til enten at skabe lykke eller at ødelægge lykken i hjemmet. De sætter deres præg på børnenes sind og karakter. De vil enten tilskynde til at vise tillid og kærlighed eller nedbryde disse egenskaber. Denne indflydelse vil enten gøre alle værre eller bedre, lykkelige eller ulykkelige. For vore familiers skyld bør vi efterleve ordet. Vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at lutre, oplyse, trøste og opmuntre dem, som er i familie med os. *Vejl f menigh* bd. 3 side 79-86]

Sektion to - Vort sanatoriarbejde

Værkets omfang

(51) Gud har kvalificeret sit folk til at oplyse verden. Han har betroet det evner, med hvilke de skal udbrede hans værk indtil det omkranser hele kloden. De skal etablere sanatorier, skoler, forlagshuse og lignende ting på alle dele af jorden for at udføre hans værk.

Evangeliets afsluttende budskab skal føres ud til »alle folkeslag og stammer og tungemål og folk.« Åb.14,6 I fremmede lande må mange virksomheder for dette budskabs fremkomst dog begynde og føres frem. Stiftelsen af hygiejniske restauranter og klinikker, og etableringen af sanatorier til pasning af syge og lidende, er lige så nødvendig i Europa som i Amerika. I mange lande skal lægemissioner etableres for at arbejde som Guds hjælpende hånd i tjeneste for den hårdt ramte person.

Kristus samarbejder med dem som går ind i sundhedsmissionsarbejdet. Mænd og kvinder som uselvisk gør hvad de kan for at etablere sanatorier og klinikker i mange lande vil belønnes rigeligt. Dem som besøger institutionerne vil hjælpes fysisk, mentalt og åndeligt - den betyngede og trætte vil blive opfrisket, den syge blive sund igen, den syndsbebyrdede vil aflastes. (52) I fjerntliggende lande, fra dem hvis hjerter, ved disse repræsentanter, er vendt fra syndens tjeneste til retfærdighedens tjeneste, vil takken og melodien stemme lyde. I deres sange i taknemmelig pris vil et vidnesbyrd frembæres, som vinder andre til alliance og fællesskab med Kristus.

Omvendelsen af sjæle til Kristus er det største og mest ophøjede arbejde som menneskevæsener kan få del i. I dette arbejde åbenbares Guds kraft, hans hellighed, hans overbærenhed og hans ubegrænsede kærlighed. Enhver sand omvendelse kaster glans over ham og får englene til at bryde ud i sang.

Vi nærmer os enden på denne jords historie og Guds værks forskellige linjer skal fremføres med meget mere selvopofrelse end der udvises nu. Arbejdet for disse sidste dage er i en særlig forstand et missionsarbejde. Fremholdelsen af nærværende sandhed, fra første bogstav i dens alfabet til sidste, betyder missionsindsats. Det arbejde der skal udføres kræver opofrelse for hvert skridt fremad. Fra denne uselviske tjeneste vil arbejderne komme rene og rensede frem, som guld prøvet i ilden.

Synet af sjæle, der går fortabt i synd, bør vække os til endnu større indsats for at give den nærværende sandheds lys til dem som er i mørke og især til dem på marker hvor der endnu kun er gjort lidt for oprettelsen af Guds mindesmærker. Et arbejde, der burde være gjort i alle dele af verden for langt tid siden, skal nu i gang sættes og fuldendes.

Vore brødre har i almindelighed ikke interesseret sig så meget som de burde for at grundlægge sanatorier i de europæiske lande som de burde. I arbejdet i disse lande, vil de mest indviklede spørgsmål rejse sig, på grund af de særlige forhold i det enkelte område. Men ud fra det lys jeg har fået, vil institutioner grundlægges, som (53) først er

små, men ved Guds velsignelse, vil blive større og stærkere.

Vore institutioner må ikke i noget land samles i en lokalitet. Gud har aldrig planlagt at sandhedens lys skulle begrænses på denne måde. I en tid var det jødiske folk pålagt at dyrke Gud i Jerusalem. Men Jesus sagde til den samaritanske kvinde: »Tro mig, kvinde: den tid kommer, da det hverken er på dette bjerg eller i Jerusalem, I skal tilbede Faderen.« »Men den tid kommer, ja, er allerede inde, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed; thi det er sådanne tilbedere, Faderen søger. Gud er ånd og de, som tilbeder ham, bør tilbede i ånd og sandhed.« Joh.4,21.23.24. Sandheden skal plantes på alle steder hvor vi kan få adgang. Den skal føres til egne der er golde for gudskundskab. Mennesker vil velsignes for at modtage ham, i hvem deres håb for evigt liv samler sig om. Antagelsen af sandheden, som den er i Jesus vil fylde deres hjerter med velklang for Gud.

Det er imod kristne principper at sammendynge en masse midler på kun få steder. Enhver bygning må rejses med henblik på behovet for lignende bygninger andre steder. Gud kalder på mennesker i betroede stillinger i hans værk til, at de ikke må blokere vejen og selvvisk bruge alle midlerne på nogle få favoriserede steder, eller på en eller to grene i værket.

I budskabets første dage havde rigtig mange af vore folk selvornægtelsens og selvopofrelsens ånd. Derved var der lagt en rigtig begyndelse og succes'en fulgte med indsatsen. Men værket har ikke udviklet sig som det burde have udviklet sig. For mange har samlet sig i Battle Creek og i Oakland og for få på andre steder. Vore brødre burde aldrig have bygget så meget på noget enkelt sted som de gjorde i Battle Creek.

(54) Herren har tilkendegivet at hans værk bør fremføres i den samme ånd som ved begyndelsen. Verden skal advares. Mark efter mark skal indtages. Vi har fået befalingen: "Læg nyt territorium til, læg nyt territorium til." Bør vi ikke som et folk, ved vor forretningsanliggender, ved for indstilling overfor en ufrelst verden, fremføre et vidnesbyrd, endnu mere klart og bestemt end det vi fremførte for tyve-tredive år siden?

På os er der skinnet stort et lys med hensyn til denne jords histories sidste dage. Lad ikke vor mangel på visdom og kraft give vidnesbyrd om åndelig blindhed. Guds budbringere må ikklædes kraft. De må have en ophøjet ærbødighed for sandheden som de ikke har nu. Herrens højtidelige, hellige advarselsbudskab må proklameres på de vanskeligste arbejdsmarker og i de syndigste byer - på alle steder hvor lyset fra den tredje engels budskab endnu ikke er brudt frem. Alle skal have det sidste kald til Lammets bryllupsmåltid.

Ved forkyndelsen af budskabet, vil Guds tjenere kaldes til at brydes med utallige forviklinger og til at overvinde mange forhindringer. Nogle gange vil arbejdet blive svært, som det blev da pionererne grundlagde institutionerne i Battle Creek, i Oakland og i andre steder. Man lad alle gøre deres bedste, gøre Herren til deres styrke, undgå al selvished og velsigne andre ved deres gode gerninger.

New York City

Da jeg var i New York i vinteren 1901, modtog jeg lys om arbejdet med denne store by. Nat efter nat kom den fremgangsmåde, som vore brødre burde bruge, frem for mig. I Stor-NewYork skal budskabet nå frem som en lampe der brænder. Gud vil oprejse medarbejdere for dette arbejde, (55) og hans engle vil gå foran dem. Alligevel når vore større byer en tilstand, som ligner verdens tilstand før vandfloden. Disse byer er ligesom Sodoma i ondskab, alligevel er der mange ærlige sjæle, som vil mærke Åndens overbevisning, når de lytter til adventbudskabets opvækkende sandheder. New York er klar til at blive bearbejdet. I denne store by vil sandhedens budskab gives med Guds kraft. Herren kalder på arbejdsfolk. Han kalder på dem som har fået erfaring i at påtage og fremføre, i frygt for ham, det arbejde der skal gøres i New York og i andre større byer i Amerika. Han kalder også på midler, det arbejde kræver.

[Det blev vist mig at vi ikke skulle slå os til ro og være tilfreds blot med den eneste vegetarrestaurant som vi har i Brooklyn. Vi burde få lignende spisesteder i andre dele af byen. De mennesker som bor på ét sted i New York, ved ikke noget om hvad der sker andre steder i denne vældige by. De mænd og kvinder som spiser i vore restauranter på de forskellige steder, vil mærke at de er blevet friskere end før. Og når de først har fået tillid til vort helsearbejde, vil de være mere modtagelige for Guds specielle budskab om sandheden.

Overalt hvor vi driver helsemissionsvirksomhed i de store byer, burde vi holde kokekurser. Og overalt hvor vi har større missionsskoler, burde vi have en anden slags helse-restaurant, ligesom vi kan give de unge et praktisk eksempel på rigtig valg af madvarer og helsemæssig tilberedelse af maden. *Råd og vink* side 224]

Da jeg var i Los Angeles blev jeg belært at det ikke kun er på forskellige dele af den by, men i San Diego og på andre turist centre i Sydcalifornien, kunne der etableres restauranter og helseklinikker. (56) [Der bør oprettes helse-restaurant og klinikker. Vor indsats på disse områder bør indbefatte de store badesteder. Ligesom Johannes Døbers røst lød i ørkenen: "Ban Herrens vej!" således må Herrens udsendinge lade deres røst høre på de store turist centre og badesteder. *I Mesterens Tjeneste* side 166]

De sydlige stater

Jeg har et budskab at fremføre med hensyn til de sydlige marker. Vi har et stort arbejde at gøre på denne arbejds-mark. Dens tilstand er en fordømmelse af vor kristendomsbekendelse. Se på markens mangel på prædikanter, lærere og sundhedsarbejdere. Se på mange af folkenes uvidenhed, fattigdom, elendighed og nød. Og alligevel ligger denne mark tæt op af vore døre. Hvor selviske, hvor passive har vi ikke været over for vore naboer! Vi har hjerteløst ladet dem gå forbi, gjort så lidt for at hjælpe dem af deres lidelser. Hvis vore folk havde studeret og adlydt missionsbefalingen, ville de sydlige stater have fået en rimelig del af tjenesten. Hvis dem som havde fået lyset havde vandret i lyset, ville de erkende at der lå et ansvar på dem at opdyrke denne længe forsømte del af vingården.

Gud kalder sit folk til at give ham de midler som han har betroet dem, så institutioner kan blive oprettet på de nødlidende marker der er høstmodne. Han kalder på dem som har penge i bankerne til at sætte dem i omløb. Når vi giver af vore formuer til støtte for Guds værk, viser vi på en praktisk måde at vi elsker ham højest og vor næste som os selv.

Lad nu vore skoler og sanatorier etableres på mange steder i sydstatene. Lad indflydelsesrige centre opføres i mange af de sydlige byer, ved at åbne madsteder og vegetariske restauranter. Lad (57) der også være mulighed for at fremstille enkel og billig helsekost. Men lad ikke selvisk, verdslig politik komme ind i arbejdet, for dette har Gud forbudt. Lad uselviske mennesker tage vare på dette arbejde, i gudsfrygt og i næstekærlighed.

Det lys jeg har fået er at fremstillingen af helsekost, i de sydlige områder og mange andre steder, ikke bør udføres som en spekulation for personlig vinding, men som en forretning Gud har udtænkt, hvorved en håbets dør kan åbnes for folk. I de sydlige stater bør der vises særligt hensyn til fattige, som er blevet frygteligt forsømt. Mennesker med penge og med evner skal vælges til at tage kostarbejdet op; for at det kan blive en succes, må den største klogskab og bedste økonomisering til. Gud ønsker at hans folk skal gøre en acceptabel indsats for at tilberede helsekost, ikke kun for deres egne familier, som er deres første ansvar, men for at hjælpe de fattige overalt. De skal vise Kristus-lignende godgørelse, indse at de repræsenterer Gud og at alt hvad de har, er hans gave.

Brødre, tag vare på dette arbejde. Giv ikke plads til modløshed. Kritiser ikke dem som prøver at gøre noget på rette måde, men gå selv til arbejdet.

I forbindelse med helsekostforretningen, kan forskellige virksomheder etableres som vil være til hjælp i de sydlige stater. Alt hvad mennesker, som missionærer for Gud, kan gøre bør gøres nu, for hvis nogen mark behøver noget missionsarbejde, så er det de sydlige stater. I den tid som er gået, burde mange være blevet i de sydlige stater og arbejde sammen med Gud i et personligt udført arbejde og have givet af deres midler for at underholde sig selv og andre arbejdere på den mark.

(58) Små sanatorier burde etableres mange steder. Dette vil åbne døre for bibelsandhedens adgang og vil fjerne mange fordomme blandt dem som anser farvede folk for at have ligeså mange sjæle til frelse som blandt hvide folk.

Var et sådant arbejde blevet etableret for farvede folk umiddelbart efter frihedsproklamationen, hvor anderledes ville deres situation så ikke være i dag!

I alle lande

Herren kalder på os at vågne op og indse vore ansvar. Gud har givet hvert menneske sin gerning. Enhver må leve et nyttigt liv. Lad os lære alt det vi kan og så være til velsignelse for andre og tildele sandhedens kundskab. Lad enhver arbejde efter hans egne evner, villigt hjælpe med at bære byrder.

Overalt er der et arbejde at udrette for alle samfundslag. Vi skal komme tæt på de fattige og fordærvede, dem som er faldet på grund af umådeholdenhed. Og, samtidig, skal vi ikke glemme de højere klasser - advokater, embedsmænd, senatorer og dommere mange af dem er slaver af umådeholdende vaner. Vi må ikke efterlade noget arbejde ugjort, men vise dem at deres sjæle er værd at frelse, at evigt liv er værd at stride for. For dem i høje stillinger skal vi give det totale afholdsløfte, bede dem om penge, de ellers kunne have brugt på skadelige laster som brændevin og tobak, men i stedet for give dem til at oprette institutioner hvor børn og unge kan forberedes til nyttige stillinger i verden.

Stort lys har skinnet på os, men hvor lidt af det lys genspejler vi ikke til verden! Himmelske engle venter på at menneskevæsener samarbejder med dem i den praktiske gennemførelse af sandhedens principper. (59) Det er igennem vore sanatoriers og lignende virksomheders organer at meget af dette arbejde udføres. Disse institutioner skal gøres til Guds mindemærker, hvor hans helbredende kraft kan nå alle klasser, høje og lave, rige og fattige. Alle dollars der er investeret i dem for Kristi skyld, vil være til velsignelse både for giveren og for den lidende menneskehed.

Sundhedsmissionsarbejdet er evangeliets højre hånd. Det er nødvendigt for at fremme Guds sag. Ligesom mænd og kvinder, igennem sundhedsarbejdet, føres til at se betydningen af ret levevis, vil sandhedens frelsende kraft blive kendt. Enhver by må indtages af medarbejdere oplærte i sundhedsmissionsarbejdet. Ligesom den højre hånd i den tredje engels budskab, vil Guds metoder at behandle sygdomme på, åbne døre for den nærværende sandhed. Sundhedslitteratur må omdeles i mange lande. Vore læger i Europa og andre lande bør få øjnende op for at lægearbejdet forberedes af jordnære mennesker og som kan møde folk hvor de er og give den allernødvendigste undervisning.

[Herren vil give de allerede etablerede sanatorier anledning til at samarbejde med ham i at være til hjælp for nyoprettede institutioner. Hver ny institution skal betragtes som en medhjælp i det store arbejde med at forkynde den tredje engels budskab. Gud har givet vore sanatorier anledning til at sætte et arbejde i gang, der vil blive som en levende sten, der rulles af en usynlig hånd og bliver større og større. Lad denne magiske sten blive sat i gang! *I Mesterens Tjeneste* side 166]

Herren har givet mig besked på at advare dem som i fremtiden stifter sanatorier på nye steder, at begynde deres arbejde i ydmyghed, hellige alle deres evner til tjeneste. De bygninger der rejses skal ikke være for store eller for dyre. Små lokale sanatorier skal oprettes i (60) forbindelse med oplæringskoler. I disse sanatorier skal dygtige og helligede unge mænd og kvinder samles - dem som vil føre sig selv i kærlighed til og frygt for Gud, dem som, når de er ved at graduere, ikke føler at de ved alt, hvad de har brug for, men flittigt vil studere og omhyggeligt praktisere Kristi lektier. Kristi retfærdighed vil gå foran disse og Guds herlighed vil være deres løn.

[Jeg har fået oplysning om, at det i mange byer vil være tilrådeligt med en restaurant i tilknytning til klinikken. Disse kan samarbejde i at fremholde rette principper. I forbindelse dermed kan det undertiden være formålstjenligt at have værelser, hvor patienterne kan tage ophold. Disse institutioner vil medvirke til at skaffe kurgæster til sanatorierne ude på landet] og vil bedre kunne ledes i lejede bygninger. Vi skal ikke rejse store behandlingsbygninger i byerne, fordi Gud tydeligt har vist at syge bedre kan få omsorg udenfor byerne. På mange steder vil det være nødvendigt at begynde sanatoriarbejdet i byerne; men så vidt muligt bør dette arbejde overflyttes til landet lige så snart passende lokaliteter kan erhverves. [*I Mesterens Tjeneste* side 166]

Jeg har fået det lys at i stedet for at bruge vore kræfter på at opbygge nogle få kæmpestore sundhedsinstitutioner, bør vi etablere mange små. Det er næsten umuligt at finde talenter til at lede et stort sanatorium, på den måde det bør ledes på. Alle arbejderne er ikke under Guds Ånds styring som de burde være og en verdslig ånd kommer ind.

Styrken og glæden at hjælpe mennesker ligger ikke i dyre bygninger. Vi må huske hvor mange der lider efter mangel på nødvendig mad og klæder. Når vi rejser bygninger bør vi ikke påvirkes af lysten til bygningens udseende. Vi bør gøre vor pligt og (61) overlade resultaterne til Gud, som er den eneste der kan give gode resultater. Lad de ekstra midler i stedet bruges til korrekte helbredelse hjælpemidler. Lad alle vore sanatorier rejse for sundheden og lykken; placer dem således at patienterne vil få sollysets velsignelse; indret dem således at alle unødvendigheder spares.

I dette værk er det bedst at gøre mange små begyndelser på mange steder og lade Guds forsyn vise hvor hurtigt midlerne vokser. De små planter der etableres vil vokse til større institutioner. Der vil blive en ansvarsfordeling og medarbejderne vil derved få gradvis større mental og åndelig styrke. Etableringen af disse institutioner vil resultere i meget godt hvis alle tilknyttede medarbejdere vil undertrænge alle selviske mål og altid have Guds ære for øje. Mange af vore folk burde arbejde på nye marker, men ingen må søge at blive kendte personer. Medarbejdernes sindelag må helliges.

Lad os i alvor arbejde huske på at den samme Jesus, som bespiste en skare med fem brød og to små fisk, i dag er i stand til at give os frugten af vort arbejde. Han som sagde til Galliæas fiskere, »Læg ud på dybet og kast jeres garn ud til en dræt!« og som, idet de adlød, fyldte deres net til bristepunktet, ønsker at hans folk, med dette vidnesbyrd, skal se hvad han vil gøre for dem i dag. Denne samme Gud som gav Israels børn manna fra himlen lever stadig og regerer. Han vil lede sit folk og give dem færdigheder og forståelse for det arbejde de er kaldet at udrette. Som svar på inderlig bøn vil han give dem visdom, som bestræber at gøre deres pligt samvittighedsfuldt og forstandigt. Under hans velsignelse vil det arbejde, de er knyttet til, vokse sig til større dimensioner, mange vil lære at blive trofaste byrdebærer og heldet vil følge deres bestræbelser.

Kendskab til sundhedens grundsætninger

(62) [Vi er kommet til en tid, hvor hvert medlem i menigheden bør tage fat på sundhedsmissionsarbejde. Verden er et sygehus, som er fyldt med mennesker, som lider af både fysiske og åndelige sygdomme. Overalt findes der mennesker, som er ved at omkomme af mangel på kendskab til de sandheder, som er blevet betroet os. Medlemmerne i menigheden trænger til en vækkelse, så de kommer til at indse, at det er deres pligt at gøre andre bekendt med disse sandheder. De, som har fået sandhedens lys, skal bringe dette lys ud til verden. Budskabet til Guds folk i dag lyder: »Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig.«

Overalt ser vi mennesker, som har fået et stort lys og megen kundskab, vælge det onde i stedet for det gode af egen fri vilje. Uden at gøre forsøg på at indføre en reform når de fra ondt til værre. Men Guds folk skal ikke vandre i mørket. De skal vandre i lyset, for de er reformatorer.

For den sande reformator vil sundhedsmissionsarbejdet åbne mange døre. Ingen behøver at vente med at begynde at hjælpe andre, til de får et kald fra en fjern missionsmark. Begynd straks, uden hensyn til hvor du opholder dig. Der er noget at gøre for alle. Tag fat på det arbejde, som du bliver holdt ansvarlig for, det arbejde, som skal gøres i dit hjem og dit nabolag. Vent ikke på, at andre skal tilskynde dig til at gøre noget. Gå frem uden tøven og tænk på dit personlige ansvar over for ham, som gav sit liv for dig. Du bør arbejde, som om du hørte Kristi personlige opfordring til dig (63) om at gøre dit yderste i hans tjeneste. Lad være med at se efter, om der er andre, som er rede. Hvis du i sandhed er helliget Gud, vil han bruge dig som et redskab til at bringe sandheden til andre, som han kan bruge til at bringe lyset til mange, som famler i mørke.

Alle kan gøre noget. Nogle søger at undskylde sig og siger: "Mine pligter i hjemmet kræver min tid og mine midler." Forældre, jeres børn bør være jeres hjælpere og forøge jeres kræfter og jeres evner til at arbejde for Mesteren. Børnene er de yngste medlemmer i Herrens familie. De bør tilskyndes til at hellige sig til Gud, som de tilhører i kraft af skabelsen og i kraft af genløsningen. De bør undervises i, at alle deres legemlige, åndelige og sjælelige kræfter tilhører ham. De bør oplæres til at udføre forskellige former for uselvsk arbejde. I bør ikke tillade, at børnene bliver en hindring. I bør lade børnene være med til at bære både de åndelige og de legemlige byrder. Når de hjælper andre, vil de forøge deres egen lykke og brugbarhed.

Vort folk bør vise, at de har en levende interesse for sundhedsmissionsarbejdet. Lad dem forberede sig til at gøre nytte ved at studere de bøger, som er skrevet til undervisning for os på dette område. Disse bøger fortjener langt større opmærksomhed og påskønnelse, end de har fået. Der er skrevet meget i den bestemte hensigt at give oplysninger om sundhedsprincipper og dette er noget, som alle har gavn af at forstå. De, som studerer og følger disse principper, vil høste stor velsignelse, både i timelig og åndelig henseende. Forståelse af sundhedens love vil være et værn imod mange af de onder, som stadig tager til.

Mange, som gerne vil skaffe sig kundskaber angående emner, som hører med til sundhedsmissionsarbejdet, har pligter i hjemmet og derved hindres de undertiden (64) i at samles med andre til studium. Disse kan lære meget i deres eget hjem om Guds åbenbarede vilje angående denne form for missionsarbejde og derved forøge deres evner til at hjælpe andre. Fædre og mødre, skaf jer al den hjælp, I kan få, ved at læse vore bøger og skrifter. Læs *Good Health* (det amerikanske Sundhedsblad), for det er fuldt af værdifuld viden. Tag tid til at læse for jeres børn fra både sundhedsbøgerne og de bøger, som hovedsagelig behandler religiøse emner. Undervis dem om, hvor vigtigt det er at tage være på legemet - det hus, de bor i. Opret en studiekreds i hjemmet og lad alle familiens medlemmer lægge dagens travle arbejde til side og deltage i studiet. Fædre, mødre, brødre og søstre, tag helhjertet del i denne opgave og se, om ikke menigheden i hjemmet vil høste store fordele af det.

De unge, som har vænnet sig til at læse romaner og værdiløse bøger, vil få særlig meget udbytte af at tage del i familiestudiet om aftenen. Unge mænd og kvinder, læs den slags litteratur, som vil give jer sand kundskab og være til hjælp for hele familien. Sig med eftertryk: "Jeg vil ikke spille kostbare øjeblikke med at læse sådanne ting, som ikke gavner mig og som kun gør mig uskikket til at tjene andre. Jeg vil vie min tid og mine tanker til at dygtiggøre mig til en tjeneste for Gud. Jeg vil lukke øjnene for dårlige og syndige ting. Mine ører tilhører Gud og jeg vil ikke høre på fjendens listige argumenter. Min stemme skal på ingen måde være underlagt en vilje, som ikke er under Guds Ånds indflydelse. Mit legeme er Helligåndens tempel og enhver kraft og evne i mit liv skal være helliget værdige interesser."

Herren har bestemt, at de unge skal være hans hjælpende hånd. Dersom de i enhver menighed ville hellige sig (65) til ham, dersom de ville vise selvfornægtelse i hjemmet og hjælpe deres trætte mor. kunne moderen få tid til at besøge sine naboer og når der bød sig en anledning, kunne de selv hjælpe til ved at gøre små barmhjertigheds- og kærlighedshandlinger. Bøger og blade, som behandler emner om sundhed og afholdenhed, bør bringes ind i mange hjem. Det er meget vigtigt at udbrede den litteratur, for på den måde kan folk få kundskab om, hvordan de skal behandle sygdom, en kundskab, som kan blive til stor velsignelse for sådanne, som ikke har råd til at betale for lægebesøg.

Forældre bør søge at gøre børnene interesseret i at lære fysiologi. Der er kun få blandt de unge, som kender noget til livets mysterier. Der findes mange forældre, som ikke har ret meget interesse for at lære det vidunderlige menneskelegeme at kende samt forholdet mellem dets komplicerede dele og disses afhængighed af hinanden. Skønt Gud siger til dem: »Du elskede! jeg ønsker, at du i alle måder må have det godt og være rask, ligesom din sjæl har det godt«, forstår de ikke, hvilken indflydelse legemet har på sindet eller på legemet. Unødvendige småting lægger beslag på deres opmærksomhed og så siger de, at det skyldes mangel på tid, at de ikke skaffer sig den viden, som er nødvendig, for at de kan undervise deres børn på den rette måde.

Hvis alle ville skaffe sig oplysning om dette emne og indse, hvor vigtigt det er at gøre praktisk brug af den, ville forholdene blive langt bedre. Forældre, lær jeres børn at slutte fra årsag til virkning. Vis dem, at hvis de overtræder sundhedens love, må de betale straffen i form af lidelse. Vis dem, at ligegyldighed angående den legemlige sundhed, fører til ligegyldighed med hensyn til moralen. Jeres børn trænger til tålmodig, trofast omsorg. Det er ikke (66) nok, at I giver dem mad og tøj. I bør også søge at udvikle deres moralske kræfter og at indplante de rette principper i deres hjerte. Men man glemmer alt for ofte en god karakter og et mildt sind i sin iver efter at komme til at tage sig godt ud. Oh, forældre, lad være med at blive påvirket af verdens meninger. Lad være med at arbejde for at stå mål med den. Afgør for jer selv, hvad der er det store mål i livet og sæt alt ind på at nå dette mål. I kan ikke ustraffet forsømme at give jeres børn den rigtige opdragelse. Børnenes mangelfulde karakter fortæller om jeres utroskab. De onder, som I tillader at passere uden at påtale dem, det grove, uslebne væsen, ligegyldighed og ulydighed, vanemæssig dovenskab og uopmærksomhed vil bringe vanære over jeres navn og forbitre jeres liv. Jeres børns skæbne ligger i stor udstrækning i jeres hænder. Hvis I forsømmer jeres pligt, kan I komme til at indrullere dem på fjendens side, så de bliver hans redskaber til andres ødelæggelse. Hvis I derimod underviser dem med troskab og hvis I viser et gudfrygtigt eksempel i jeres liv, kan I måske lede dem til Kristus. De vil så igen påvirke andre, så mange kan blive frelst ved jeres medvirken.

Fædre og mødre, indser I betydningen af det ansvar, som påhviler jer? Fatter I nødvendigheden af at værne jeres børn mod ligegyldige, demoraliserende vaner? Lad kun børnene omgås sådanne, som vil øve en god indflydelse på deres karakter. De bør ikke have lov til at være ude om aftenen, uden at I ved, hvor de er og hvad de foretager sig. Undervis dem i den moralske renheds grundsætninger. Hvis I har forsømt at lære dem linje på linje, bud på bud, lidt her og lidt der, så begynd øjeblikkelig at gøre jeres pligt. Påtag jer jeres ansvar og arbejd med tiden og evigheden for øje. Lad der ikke gå en dag til (67) uden at I bekender, at I har forsømt jeres børn. Sig til dem, at I nu har i sinde at gøre det arbejde, som Gud har pålagt jer. Bed dem om at tage fat på reformarbejdet sammen med jer. Gør jer umage for at genoprette det forsømte. Lad være med at blive ved at leve i Laodikæa-menighedens tilstand. I Herrens navn opfordrer jeg hver eneste familie til at bekende kulør. Reformér menigheden i jeres eget hjem.

Når I trofast gør jeres pligt i hjemmet faderen som familiens præst og moderen som hjemmets missionær vil I få mange flere muligheder for at gøre godt uden for hjemmet. Når I bruger jeres kræfter, bliver I bedre i stand til at arbejde i menigheden og i nabolaget. Når I knytter jeres børn til jer selv og til Gud, bliver fædre og mødre og børn Guds medarbejdere. *Vejl f menigh* bd. 3 side 88-92]

Den oprigtigt troendes liv åbenbarer en iboende frelser. En Kristi efterfølger er Kristus lig i ånd og natur. Ligesom Kristus, er han sagtmødig og ydmyg. Hans tro arbejder ved kærlighed og renser sjælen. Hele hans liv er et vidnesbyrd for Kristi kraft og nåde. Evangeliets rene læresætninger

nedværdiger aldrig modtageren, gør ham aldrig grov, rå eller uhøflig. Evangeliet, renser, forædler og ophøjer, helliger dømmekraften og påvirker hele livet.

Gud vil ikke lade en eneste af sine oprigtige arbejdere være alene i kampen mod store magter og blive overvundet. Han bevarer enhver som kostbare juveler, hvis liv er skjult med Kristus i Gud. Om alle sådanne siger han: »Jeg gør dig til en segrling; thi dig har jeg udvalgt.« Hag.2,23.

Vore sanatoriarbejders høje kald

(68) [Arbejderne på vore sanatorier har et højt og helligt kald. De trænger til at vågne op, så de kan forstå, at deres arbejde er helligt. Dette arbejdes beskaffenhed og dets indflydelses omfang kræver en alvorlig indsats og uforbeholden helligelse.

På vore sanatorier skal de syge og lidende lære at forstå, at de trænger til åndelig hjælp såvel som til legemlig helbredelse. De skal have enhver mulig anledning til at opbygge deres legemlige sundhed og man bør på samme tid vise dem, hvad det betyder at blive velsignet med lys og liv fra Kristus og hvad det vil sige at være forenet med ham. De skal ledes til at se, at Kristi nåde i sjælen højner hele mennesket. De kan ikke lære Kristus at kende på en bedre måde end at se det åbenbart i hans efterfølgeres liv.

Den trofaste arbejder holder sine øjne fæstet på Kristus. Han husker på, at hans håb om evigt liv skyldes Kristi kors. Derfor er han besluttet på, at han aldrig vil vanære ham, som har givet sit liv for ham. Han viser stor interesse for den lidende menneskehed. Han beder og arbejder og våger over sjæle, som en person, der skal aflægge regnskab, fordi han ved, at de sjæle, som Gud bringer i forbindelse med sandhed og retfærdighed, er værd at frelse.

Vore sanatoriarbejdere tager del i en hellig krig. De skal fremholde sandheden, som den er i Jesus, for de syge og lidende. De skal forkynde den i al dens højtidelighed, men samtidig med en sådan enkelhed og ømhed, at sjæle bliver draget til Frelseren. I ord og handling skal de altid ophøje ham som det evige livs håb. De må ikke udtale et hårdt ord og ikke udføre en (69) egoistisk handling. Arbejderne skal behandle alle med venlighed. Deres ord skal være milde og kærlige. De, som viser sand beskedenhed og kristelig høflighed, vil vinde sjæle for Kristus.

Vi bør gøre alt for at give de mennesker, som kommer til vore sanatorier, den legemlige og åndelige sundhed tilbage. Lad os derfor lægge planer, så at de i en vis tid kan komme bort fra sådanne omgivelser, som leder dem bort fra Gud og lad os føre dem ind i en renere atmosfære. Man kan bedst tale med de syge om det nye liv i Kristus i det fri, hvor de er omgivet af alt det smukke, som Gud har skabt og hvor de kan indånde den friske, livgivende luft.

Her kan vi undervise om Guds ord. Her kan Kristi retfærdigheds solskin skinne ind i hjerter, som er formørket af synd. Prøv på en tålmodig og medfølelse måde at få de syge til at indse deres behov for Frelseren. Fortæl dem, at han giver de trætte kraft og at han giver dem, som ingen kræfter har, ny styrke.

Vi trænger til at få en klarere forståelse af, hvad disse ord betyder: »I hans skygge har jeg lyst til at sidde.« Højs. 2, 3. Disse ord får os ikke til at tænke på travlhed, men på stille hvile. Mange bekendende kristne er ængstelige og nedtrykte og mange har så travlt, at de ikke kan finde tid til, at hvile i stilhed på Guds løfter. De opfører sig, som om de ikke kan tillade sig at leve i fred og stilhed. Kristi indbydelse til alle sådanne lyder: »Kom til mig, og jeg vil give jer hvile.« Matt. 11,28.

Lad os vende os bort fra livets støvede, varme hovedveje og hvile i skyggen af Kristi kærlighed. Her kan vi få kraft til striden. Her lærer vi, hvordan vi kan kaste byrderne og bekymringerne bort og hvordan vi kan tale og synge til Guds pris. De, som er trætte og tyngede af byrder, bør ære (70) Kristus ved at vise stille tillid. De må sidde i hans skygge, hvis de ønsker at få fred og hvile.

De, som er beskæftiget med arbejde på vore sanatorier, bør have et skatkammer fuldt af erfaring, fordi sandheden er blevet rodfæstet i deres hjerte og ved Guds nåde bliver plejet og nærret som noget helligt. Fordi de er rodfæstet og grundfæstet i sandheden, bør de have en tro, som er virksom ved kærlighed og renser sjælen. Mens de stadig beder om velsignelser, bør de lukke sjælens vinduer, som vender imod Jorden med dens sygdomsbefængte atmosfære og åbne vinduerne imod himmelen for at tage imod de klare stråler fra Retfærdighedens Sol.

Hvem forbereder sig til at påbegynde sundhedsmissionsarbejdet på en forstandig måde? De mennesker, som kommer til vore sanatorier for at få behandling, skal ved hjælp af dette arbejde tilskyndes til at tænke på Kristus og forene deres svaghed med hans styrke. Enhver arbejder bør udføre et dygtigt og forstandigt arbejde. Da kan han på en oplyst måde fremholde sandheden, som den er i Jesus.

Arbejderne på vore sanatorier er til stadighed udsat for fristelse. De kommer i kontakt med vantro mennesker og de, som ikke er stærke i troen, vil tage skade af denne forbindelse. Men de, som bliver i Kristus, vil forholde sig overfor de vantro, ligesom han gjorde. De vil ikke opgive deres troskab, men altid være rede til at tale et ord i rette tid og altid være parate til at så sandhedens sæd. De vil være årvågne til bøn, holde fast ved deres retskaffenhed og daglig vise, at deres liv er i overensstemmelse med deres religion. Sådanne arbejdes indflydelse er en velsignelse for mange. Ved et korrekt liv drager de sjæle til korset. En sand kristen vil altid vedkende sig Kristus. Han er altid glad og altid rede til at tale håbets og trøstens ord til dem, som lider.

(71) »Herrens frygt er kundskabs begyndelse.« Ordsp. 1,7. Een sætning i Skriften er mere værd end ti tusind menneskelige ideer eller argumenter. De, som nægter at vandre på Guds vej, kommer til sidst til at høre disse ord: "Vig bort fra mig!" Men når vi vandrer på Guds vej, leder Her-

ren Jesus vort sind og fylder vore læber med forvisning. Vi kan være stærke i Herren og i hans vældes kraft. Når vi tager imod Kristus, får vi kraft. En iboende Frelser gør sin kraft til vor ejendom. Sandheden bliver vor kapital. Der viser sig ingen uretfærdighed i livet. Vi bliver i stand til at tale i rette tid til dem, som ikke kender sandheden. Kristi tilstedeværelse i hjertet er en livgivende kraft, som styrker hele ens væsen.

Det er blevet pålagt mig at sige til arbejderne på vore sanatorier, at vantro og selvgodhed er de farer, som de til stadighed må være på vagt imod. De skal føre striden mod det onde med en sådan alvor og en sådan hengivenhed, at de syge mærker den opløftende indflydelse af deres uegennyttige bestræbelser.

Vor tjeneste må ikke skæmmes af det mindste gran af egennytte. »I kan ikke tjene både Gud og mammon.« Op-høj ham, Manden fra Golgata! Løft ham op ved en levende tro på Gud, så jeres bønner kan blive virkningsfulde. Forstå vi, hvor nær Jesus vil komme til os. Han vil åbenbare sig for enhver, som er villig til at iføre sig hans retfærdigheds kappe. Han siger: "Jeg, som er Herren din Gud, jeg griber din hånd." Lad os stille os der, hvor han kan gribe vor hånd og hvor vi kan høre ham sige med forvisning og myndighed: "Jeg var død, men se, jeg lever i evighedernes evigheder." *Vejl. menigh* bd. 3 side 93-95]

Et budskab til vore læger

(72) Den Kristne læge skal være barmhjertighedens budbringer for den syge, bringe dem lindring til den syndsbe-fængte sjæl såvel som til den syge legeme. Ligesom han bruger de simple hjælpemidler som Gud har tilvejebragt til hjælp for fysisk syge, ligeledes skal han tale i Kristi kraft for at helbrede sjælens sygdomme.

Hvor vigtigt er det at lægen lever i nær fællesskab med Frelseren! De syge og lidende han har med at gøre behøver den hjælp Kristus alene kan give. De behøver bønner for-fattet af Helligånden. Den plagede person overlader sig selv til lægens visdom og medlidenhed, hvis dygtighed og trofasthed kan være hans eneste håb. Lad da lægen være en trofast forvalter af Guds nåde, en sjælens såvel som lege-mets beskytter.

Den læge som har fået visdom oven fra, som ved at Kri-stus er sin personlige frelser, fordi han selv er blevet ført til tilflugtsstedet, ved hvordan man skal behandle skælvende, skyldige, syndsbe-fængte sjæle som kommer til ham efter hjælp. Han kan med forvisning svare spørgsmålet: "Hvad kan jeg gøre for at blive frelst?" Han kan fortælle beretnin-gen om Forløserens kærlighed. Han taler af erfaring om troens og angerens kraft. Idet han står ved siden af den lidende, bestræber sig på at sige noget der hjælper og trø-ster ham, arbejder Herren med ham og igennem ham. Idet den syges sind er fæstnet på den Mægtige Helbreder, fyl-der Kristi fred hans hjerte og den åndelige helse der kom-

mer til ham bruges som Guds hjælpende hånd der genopretter legemets sundhed.

Kostbare er de anledninger lægen har (73) for at vække menneskers hjerter, som han har givet en fornemmelse af deres store behov for Kristus. Han skal bringe nye og gamle ting fra hjertets skatkammer, sige trøstende ord og belæring der længes efter. Han må hele tiden så sandhedens frø, ikke overbringe læresætninger, men tale af den syndstilgivende Frelseres kærlighed. Han skal ikke blot give belæring af Guds ord, linje efter linje, forskrift efter forskrift; han skal også fugte sin undervisning med sine tårer og gøre den stærk med hans bønner, så sjæle kan frelses fra døden.

I deres alvorlige, febrilske iver efter at vende faren legemet er i, er læger i fare for at glemme sjælens farer. Læger, vær på vagt, for ved Kristi domssæde vil I møde dem, som I nu står ved i deres dødsleje.

Lægearbejdets højtidelighed og alvor, lægens stadige kontakt med syge og døende, kræver at, han så vidt muligt bliver fjernet fra timelige pligter som andre kan udføre. Ingen unødige byrder bør lægges på ham, så han har tid til at kende sine patienters åndelige behov. Hans tanker bør altid være under Helligåndens indflydelse, så han kan være i stand til at sige ord i rette tid, som vil vække tro og håb.

Ved den dødslejts sengekant må der ikke udtales trosbekendelse eller stridbare ord. Den lidende skal vises hen til ham, som er villig til at frelse alle der kommer til ham i tro. Bestræb alvorligt og ømt på at hjælpe den sjæl der vakler mellem liv og død.

Lægen må aldrig få sine patienter til at fæstne deres opmærksomhed på ham. Han skal lære dem at gribe om troens hånd, Frelserens udtrakke hånd. Så (74) vil sindet blive oplyst med stråler fra retfærdighedens sol. Det som læger forsøger at gøre, gjorde Kristus i gerning og i sandhed. De forsøger at redde liv, han er livet selv.

Lægens forsøg på at føre sine patienters tanker hen til sund levevis, må være fri fra al menneskelig trolddom. De må ikke ligge i støvet for menneskelighed, men hæve sig højt til det åndelige og gribe evighedens sager.

Lægen bør ikke gøres til genstand for uvenlig kritik. Dette pålægger ham en unødig byrde. Hans omsorg er svær og han behøver forståelse fra dem som er knyttet til ham i arbejdet. Han må understøttes af bøn. Den erkendelse at han er påskønnet vil give ham håb og mod.

Den forstandige kristne læge har en stadig voksende erkendelse af sammenhæng mellem synd og sygdom. Han stræber efter at kunne se forskellen mellem årsag og virkning mere klart. Han indser at dem som tager sygeplejeruddannelse bør have en grundig uddannelse i helsereformens principper, at de de bør lære at være strengt mådeholdne i alle ting, fordi skødesløshed i forhold til sundhedens love ikke kan undskyldes for dem, som er sat til side for at lære andre hvordan man lever.

[Hvis lægen ser at en patienten lider af en sygdom, som skyldes forkerte spise- og drikkevaner og han alligevel

undlader at fortælle patienten om årsagen til sygdommen, da gør lægen en stor fejl. Drankere, afsindige og alle som har givet sig hen til letsindighed og løsslupenhed, er en udfordring til lægen om at sige tydeligt og klart at deres lidelser er en direkte følge af synd. Gud har givet os et stort lys i helsereformen. Hvorfor viser vi så ikke større iver og interesse for at fjerne årsagerne til sygdommene? Hvordan kan vore læger, som stadig arbejder for at lindre menneskernes lidelser, (75) og som daglig er vidne til kampen mod sygdom og smerte, undlade at fortælle de syge om årsagerne til plagerne? Hvordan kan de lade være med at give advarsler? Er disse læger godgørende og barmhjertige når de undlader at undervise patienterne om at strengt mådehold og sunde spisevaner er det middel som kan helbrede dem? *Råd og vink* side 363-364]

Læger, studér den advarsel som Paulus giver til romerne: »Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsyndyrkelse. Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Rom.12,1.2.

Vore sanatoriers åndelige arbejde skal ikke under lægernes kontrol. Dette arbejde kræver omtanke og taktfølelse og en bred bibelkundskab. Embedsmænd med disse kvalifikationer bør være knyttet til vore sanatorier. De bør oplyfte afholdenhedens standard fra et kristent synspunkt og vise at legemet er Helligåndens tempel og føre folks tanker hen på det ansvar de, som Guds indkøbte ejendom, har for at gøre sind og legeme til et helligt tempel, egnet til beboelse for Helligånden. Når afholdenhed fremstilles som en del af evangeliet, vil mange se deres behov for reform. De vil se berusende brændevins onde og at total afholdenhed er den eneste platform Guds folk kan stå på med god samvittighed. Når folk får denne undervisning, vil de blive interesseret i andre linjer af bibelstudiet.

Værdien i udendørs liv

(76) De store sundhedsinstitutioner i vore byer, kaldet sanatorier, gør kun en lille del af det gode de kunne gøre, hvis de var placeret hvor patienterne kunne få glæde af udendørs liv. Jeg er blevet belært at sanatorier skal etableres på mange steder ude på landet og at arbejdet på disse institutioner vil fremme sundhedens og retfærdighedens sag meget.

Naturens sager er Guds velsignelse, tilvejebragt for at give legemet, sind og sjæl sundhed. De er givet for det gode, for at holde sagerne gode og til de syge for at de må få det godt. Sammen med vandbehandling, er de bedre helbredende end alverdens medikamenter.

På landet finder de syge mange ting der bortleder deres opmærksomhed fra sig selv og deres lidelser. Overalt kan de se naturen skønne ting og nyde dem - blomsterne, markerne, frugtræerne fyldt med deres rigdomme, skovtræerne der kaster deres behagelige skygge og bakker og dale med deres forskellige vegetation og mange former for liv.

Og de ikke kun næres og påvirkes af deres omgivelser, men samtidig kan de lære de dyrebareste åndelige lektier. Omgivet af Guds underfulde gerninger, løftes deres tanker fra de synlige ting til usynlige ting. Naturens skønhed får dem til at tænke på den nye jords uforlignelige skønhed, hvor der intet vil være der kan ødelægge yndigheden, intet der kan fordærve eller udslætte, intet der skaber sygdom eller død.

Naturen er Guds læge. Den rene luft, det glade solskin, de skønne blomster og træer, frugthaver og vingårde og udendørs arbejde i disse omgivelser (77) er helsegivende - livseliksir. Udendørs liv er den eneste medicin som patienter har brug for. Dets indflydelse er mægtig til at helbrede sygdomme fra det moderne liv som svækker og ødelægger fysiske, mentale og åndelige kræfter.

Hvor taknemmeligt er det ikke for trætte patienter, som er vant til bylivet, de mange skarpe lys og gadernes larm, at være ude i landets stilhed og frihed! Hvor ivrigt vender de sig ikke ud til naturens scenerier! Hvor glade ville de ikke være for fordelene ved et sanatorium på landet, hvor de vil kunne sidde i den åbne luft, glæde sig ved solskinnet og indånde træernes og blomsternes vellugt. Der er et livsgivende indhold i fyrretræernes balsam, i cedernes og granernes duft. Og der er andre træer som er sundhedsfremmende. Fæld ikke sådanne træer ubarmhjertigt. Pas på dem, hvor de er mange og plant flere hvor der kun er få.

For den kronisk syge er der ikke noget der oprejser sundhed og lykke bedre end at bo iblandt tiltalende landlege omgivelser. Her kan de mest hjælpeløse få lov at sidde eller ligge i solskinnet eller i træernes skygge. De skal blot løfte deres øjne og de ser de skønne blade over sig. De forundrer sig over at de aldrig før har bemærket hvor smukt grenene bøjer sig, danner en levende tronehimmel over sig, giver dem den skygge de har brug for. En smuk fornemmelse af ro og fornyelse kommer over dem, idet de lytter til den stille susen. Den dæmpende lyd opliver. Den afmattede styrke bliver til stærk styrke igen. Ubevidst bliver sindet fredfyldt, den feberagtige puls bliver mere rolig og regelmæssig. Idet de syge bliver stærkere, vil de driste sig til at gå nogle få skridt og tage nogle af de smukke blomster op - værdifulde budbringere for Guds kærlighed til hans forpinte familie hernede.

(78) Tilskynd patienterne til at være meget i den frie luft. Læg planer der holder dem udendørs, hvor de, ved naturen, kan blive fortrolige med Gud. Placér sanatorier på landets udstrakte egne, hvor patienter, ved opdyrkning af jorden, kan få anledning til sund udendørs aktivitet. Sådanne legemsøvelser, kombineret med hygiejnisk behandling, vil udrette mirakler og restaurere og overvåge det syge legeme og opfriske det trætte og betyngede sind. Med gode forhold har patienter ikke brug for så megen pleje som inde i byernes sanatorier. På landet vil de heller ikke blive så utilfredse og klage så meget. De vil være rede til

at lære lektier om Guds kærlighed, rede til at erkende at han som sørger så forunderligt for fugle og blomster vil sørge for skabninger, skabt i hans eget billede. Herved får læger og sygehjælpere anledning til at nå sjæle, opløfte naturens Gud for dem som søger helbredelse.

Ved nattetid fik jeg et syn om et sanatorium på landet. Institutionen var ikke stor, men den var fuldendt. Den var omgivet af skønne træer og buskads og tilligemed frugthaver og lunde. I forbindelse med stedet var der haver, hvori de kvindelige patienter kunne dyrke blomster af enhver art, om de ville. Hver patient valgte en særlig jordlod som de skulle sørge for. Udendørs aktiviteter i disse haver blev ordineret som en del af den regulære behandling.

Scene efter scene kom forbi mig. I en scene var et antal patienter lige kommet til en af vore landsanatorier. I en anden scene så jeg det samme selskab; men, oh, hvor var deres udseende forvandlet! Sygdommen var væk og huden var klar, ansigtet strålede (79) af glæde; legeme og sind synes at være besjælet med nyt liv.

Jeg er blevet belært at dem som har været syge, er blevet raske på vore landsanatorier og vender tilbage til deres hjem. De vil være levende eksempler og mange andre vil få godt indtryk af den forvandling som har fundet sted i dem. Mange af de syge og lidende vil vende fra byerne til landet og ikke tillempe sig bylivets vaner, skikke og moder. De vil søge at genvinde sundheden i nogle af vore landsanatorier. Derved kan vi, når vi er flyttet tyve tredive mil fra byerne, være i stand til at nå folk og dem som ønsker sundhed vil have anledning til at regenerere sundheden under de gunstigste forhold.

Gud vil gøre undere for os hvis vi i tro vil samarbejde med ham. Lad os da handle fornuftigt, så vore anstrengelser kan velsignes af himlen og krones med gode resultater.

Hvorfor skulle unge mænd og unge kvinder, som søger kundskab om at behandle syge, ikke få den mest rundhåndede fordel af naturens forunderlige ressourcer? Hvorfor skulle de ikke omhyggeligt lære at værdsætte og bruge disse ressourcer?

Vore læger har mistet deres særkende ved vore sanatoriets beliggenhed. De har ikke brugt naturens tilvejebringelser som de kunne. Gud ønsker at de steder der vælges til sanatoriarbejdet skal være smukke, så patienterne omgives med alt der glæder sanserne. Måtte Gud hjælpe os til at gøre vort yderste for at udnytte solskinnets og den friske lufts livgivende kraft. Når vi som et folk følger nøje Herrens plan for vort sanatoriarbejde, vil naturens ressourcer være værdsat.

Bort fra byerne

(80) [De personer, som er med til at bestemme, hvor vore sanatorier skal ligge, bør under bøn altid huske, at de arbejder for at genoprette Guds billede i mennesket. I den ene hånd skal de have lægemidler, som kan lindre de fysiske lidelser og i den anden hånd skal de have evangeliet, som kan skaffe de sjæle lindring, som er tynget ned af synd. På denne måde skal de arbejde som sande lægemissionærer og så sandhedens sæd i mange hjerter.

Når man skal træffe bestemmelse om, hvor vore sanatorier skal ligge, må man ikke tage hensyn til egoisme eller personlig ærgerrighed. Kristus kom til verden for at vise os, hvordan vi skal leve og arbejde. Vi bør lære af ham, så vi ikke bygger vore sanatorier på de steder, som vi synes bedst om, men på steder, som passer bedst for vort arbejde.

Efter det lys, som jeg har modtaget, er vi gået glip af store fordele i vort arbejde inden for lægemissionen, fordi vi ikke har forstået, hvor nødvendigt det er at gøre en forandring i vore planer med hensyn til vore sanatoriers placering. Det er Herrens vilje, at disse institutioner skal oprettes uden for byerne. De bør ligge på landet, i så tiltalende omgivelser som muligt. I naturen - i Herrens have kan de syge altid finde noget, som leder deres opmærksomhed bort fra dem selv og løfter deres tanker op til Gud.

Jeg er blevet undervist om, at de syge skal passes uden for byernes travlhed, borte fra sporvognens støj og den uophørlige larm fra køretøjer. Folk, som kommer til vore sanatorier fra hjem på landet, sætter pris på et stille sted. Her vil (81) patienter også lettere kunne blive påvirket af Guds Ånd.

Edens have, vore første forældres hjem, var overmåde smuk. Yndige buske og smukke blomster hilste øjet overalt. I haven var der alle slags træer og mange af dem var fulde af duftende, lækker frugt. På de grønne grene kvidrede fuglene deres lovsange. Adam og Eva kunne i deres uplettede renhed glæde sig over det, de så og hørte i Eden. Selv om synden har kastet sin skygge over Jorden, er det Guds ønske, at hans børn i dag skal glæde sig over hans hænders gerninger. Det er i overensstemmelse med Guds plan at bygge vore sanatorier midt i naturen og jo mere nøje vi følger denne plan, jo større vil velsignelserne blive. Vore skoler og sanatorier bør anlægges på steder, som ligger langt borte fra syndens mørke skyer, som hænger over de store byer; de bør anlægges, hvor Retfærdighedens Sol kan opgå »med lægedom under sine vinger« Mal. 4,2.

Lederne inden for vort værk bør undervise folket om, at vore sanatorier bør bygges på de smukkeste steder, hvor man ikke bliver forstyrret af byens larm. De skal anlægges på steder, hvor patienternes tanker ved forstandig undervisning kan bringes i forbindelse med Guds tanker. Gang på gang har jeg beskrevet sådanne steder, men det ser ikke ud til, at nogen har villet høre. Fordelen ved at bygge vore institutioner, især vore sanatorier og skoler, uden for byerne blev for kort tid siden skildret for mig på en yderst klar og overbevisende måde.

Hvorfor er vore læger så ivrige efter at blive ansat i byerne? Selve luften i byerne er besmittet. Patienter, som skal overvinde unaturlige lyster, kan (82) ikke blive beskyttet på den rette måde i byerne. Restauranterne i byerne er en stadig fristelse for patienter, som er afhængige at stærke drikke. Hvis vi bygger vore sanatorier på steder hvor de er omgivet af ugudelighed, modarbejder vi de bestræbelser, som bliver gjort for at give patienterne sundheden tilbage.

Forholdene i byerne vil blive værre og mere frastødende i fremtiden og man vil blive klar over, at forholdene i byerne ikke er gunstige for det arbejde, som skal udføres på vore sanatorier. Fra et sundhedssynspunkt er røgen og støvet i byerne meget uheldig. Patienterne, som for en stor del af tiden må opholde sig inden for fire vægge, føler ofte, at de er fanger på deres værelser. Når de ser ud ad vinduet, ser de ikke andet end huse, huse og atter huse. Når de er spærret inde på denne måde, er de tilbøjelige til at ruger over deres lidelse og sorg. Et sygt menneske kan til tider blive forgiftet af sin egen udåndingsluft.

Der følger mange andre ondt med, når man opretter store sanatorier i de store byer.

Hvorfor nægte patienterne den sundhedsfremmende velsignelse, som kan opnås ved at færdes i det fri? Jeg er blevet undervist om, at når de syge bliver opmuntret til at forlade deres værelser for en tid og opholde sig i frisk luft for at dyrke blomster eller udføre andet let og behageligt arbejde, vil deres tanker blive ledet bort fra dem selv og hen til noget, som fremmer helbredelsen. Motion i fri luft bør anbefales som en gavnlige, livgivende nødvendighed. Jo længere patienterne kan opholde sig udendørs, jo mindre pleje behøver de. Jo bedre deres omgivelser er, desto mere håbefulde bliver de. Omgiv dem med det smukke i naturen. Anbring dem der, hvor de kan se blomsterne vokse og høre fuglene synge, så vil deres hjerte bryde ud i sang i harmoni med fuglesangen. Hvis man lukker dem inde (83) i et værelse, vil de blive gnavne og tungsindige, selv om værelset er udstyret aldrig så elegant. Lad dem få del i den velsignelse, et liv i det fri kan give. Dette vil skaffe dem lindring både til legeme og sjæl.

"Bort fra byerne" er mit budskab. Vore læger burde have indset dette for længe siden. Jeg håber og beder om og tror, at de nu vil vågne op og indse betydningen af at komme ud på landet.

De store byer vil snart blive hjemsøgt af Guds straffedomme. Om kort tid vil disse byer blive voldsomt rystet. Uden hensyn til hvor store eller hvor solide bygninger er og uden hensyn til hvor mange sikkerhedsforanstaltninger man har truffet mod brand, vil de blive lagt i ruiner i løbet af nogle få minutter eller nogle få timer, hvis Gud rører ved disse bygninger.

Verdens ugudelige byer vil blive revet bort af ødelæggelsens fejekost. I de ulykker, som nu rammer vældige bygninger og store dele af byerne, viser Gud os, hvad der vil komme over hele Jorden. Han har sagt til os: »Lær en lignelse af figentræet: Når dets grene først er blevet saftfulde og får blade, så skønner I, at sommeren er, nær. Således skal også I skønne, når I ser alt dette ske, at han er

nær for døren.« Matt. 24,32-33. *Vejl f menigh* bd. 3 side 96-98]

Murstensbygninger er ikke det mest ønskværdige for et sanatorium, for de er normalt kolde og fugtige. Det siges at en murstensbygning ser meget pænere ud og at bygningen er mere tiltrækkende. Men vi behøver rummelige bygninger; og mursten er for dyre, må vi bygge af træ. Sparsommelighed må være vort studium. Dette er nødvendigt, på grund af det store arbejde som skal gøres i mange afdelinger i Guds moral-vingård.

(84) Det er blevet antydnet at patienter ikke føler sig sikre for brand i træbygninger. Men når vi er på landet og ikke i byerne hvor bygningerne er tæt på hinanden, vil en brand starte indefra og ikke udefra; derfor vil mursten ikke være sikre. Det bør vises patienter, at træbygninger er bedre end stenbygninger, for sundhedens skyld.

[I årevis har jeg fået særskilt lys om, at vi ikke skal samle vor virksomhed i byerne. Den larm og forvirring, som fylder disse byer, de tilstande, som skyldes fagforeninger og strejker, ville blive en stor hindring for vort arbejde. Man søger at få dem, som er beskæftiget i de forskellige fag, ind under visse foreningers kontrol. Dette er ikke i overensstemmelse med Guds plan, men skyldes en magt, som vi på ingen måde kan anerkende. Guds ord bliver opfyldt. De Gudløse binder sig sammen i knipper, som er rede til at blive brændt.

Alle de evner, som er betroet os, skal bruges til at give verden det sidste advarselsbudskab. I dette arbejde skal vi bevare vor individualitet. Vi må ikke slutte os til hemmelige selskaber eller fagforeninger. Vi skal være frie i Gud og stadig se hen til Kristus for at få undervisning. Alt, hvad vi foretager os, skal udrettes i erkendelsen af betydningen af det arbejde, som skal udføres for Gud.

Det lys, jeg har fået, viser, at byerne vil blive fulde af forvirring, vold og forbrydelse og at dette vil tiltage, til denne jords historie er afsluttet. *Vejl f menigh* bd. 3 side 98-99]

På landet

(85) I august, 1901, da jeg deltog i Los Angeles lejrmodet, var jeg i nattesynerne til en rådsforsamling. Oprettelsen af et sanatorium i Sydcalifornien var under drøftelse. Nogle hævdede at dette sanatorium skulle bygges i Los Angeles by og indvendingerne at etablere det uden for byen blev fremhævet. Andre talte om fordelene ved landlig beliggenhed. Der var een blandt os, som fremlagde dette meget

klart og på aller-enkleste måde. Han sagde at det ville være et fejlgreb at etablere et sanatorium inden for bygrænserne. En sanatorium burde have landets vældige fordele, så at patienterne kan arbejde under åben himmel. Udendørs arbejde er uvurderligt for nervesvage, nedtrykte, matte patienter. Lad dem få blomsterbede at sørge for. Med brugen af rive, hakke og spade vil de få lindring for mange af deres sygdomme. Lediggang er årsag til mange sygdomme.

Det udendørs liv er godt for legeme og sind. Det er Guds medicin til sundhedens genoprettelse. Ren luft, godt vand, solskin og naturens skønne omgivelser - dette er hans midler til at gøre den syge sund på naturlige måder. For den syge er det mere værd end sølv eller guld at ligge i solskinnet eller under træernes skygge.

På landet kan vore sanatorier omgives af blomster og træer, frugthaver og vingårde. Her er det let for læger og sygehjælpere at drage Guds lektier af naturens ting. Lad dem vise patienterne hen til Ham, hvis hånd har gjort de knejsende træer, (86) det spirende græs, de smukke blomster, tilskynd dem til at se hans kærlighed for hans børn i den åbne knop og blomstrende blomst.

Det er Guds udtrykte vilje at vore sanatorier skal etableres så langt væk fra byerne som mulig. Så vidt mulig bør disse institutioner være placeret på rolige, isolerede steder, hvor der vil være anledning til at undervise patienterne om Guds kærlighed og vore første forældres edenhjem, som gennem Kristi offer er genoprettet for mennesker.

I bestræbelserne på at helbrede syge, må der gøres brug af Herrens skabelses skønne ting. Det har en særlig opmuntrende effekt på den nervesvage organisme at se blomsterne, plukke modne frugter og lytte til fuglesangen. Fra det udendørs liv får mænd, kvinder og børn et ønske om at være rene og skyldfrie. Legemets funktioner styrkes, forstanden vågner, fantasien bliver hurtigere, humøret oplives og sindet beredes til at fatte skønheden i Guds ord, ved påvirkning af naturens store opkvikkende, oplivende, livsgivende lægeressourcer. Under disse påvirkninger, kombineret med omhyggelig behandling og sund mad, finder den syge helse. De svage skridt genvinder sin spændstighed. Øjet genvinder sin klarhed. Den håbløse bliver håbefuld. Det tidligere fortvivlede ansigtsudtryk bærer et glædens udtryk i sig. Stemmens dystre toneleje giver plads til tilfredse toner. Ordene udtrykker troen: »Gud er vor tilflugt og styrke, en hjælp i angster, prøvet til fulde.« Sal.46,2. (87) Den kristnes formørkede håb stråler op. Troen vender tilbage. Ordene høres: »Skal jeg end vandre i dødssskygens dal, jeg frygter ej ondt; thi du er med mig, din kæp og din stav er min trøst.« »Min sjæl højlover Herren.« »Han giver den trætte kraft, den svage fylde af styrke.« Sal.23,4. Luk.1,46. Es.40,29. Anerkendelsen af Guds godhed i at give disse velsignelser, styrker sindet. Gud er meget nær og er glad for at se at hans gaver bliver påskønnet.

Da jorden blev skabt var den hellig og skøn. Gud kaldte det for såre godt. Enhver blomst, enhver busk, ethvert træ

passede til deres Skabers hensigt. Alt som øjet hvilede på var smukt og fyldte sindet med tanker om Guds kærlighed. Ved at friste mennesket til synd, håbede Satan på at modvirke den guddommelige kærligheds strøm, der flød til menneskeslægten. Men i stedet for dette, resulterede Satans gerning i at Guds barmhjertighed og godhed blev manifesteret på ny og endnu dybere.

[Det var ikke Guds plan, at hans folk skulle stimle til byerne og klumpe sig sammen i rækkehuse og udlejnings-ejendomme. I begyndelsen satte han vore første forældre i en have midt i alt det smukke i naturen, som var en fryd for øjet og øret og disse ting ønsker han, at menneskene også i dag skal glæde sig over.] Jo nærmere vi kommer i harmoni med Guds oprindelige plan, jo gunstigere vil vor stilling være for at genvinde og bevare sundheden. [*Herren kommer* 13.maj]

Ikke blandt rige

(88) [Vi kunne måske få den tanke, at det ville være bedst at placere vore sanatorier på de steder, hvor de velhavende opholder sig. Derved ville vort arbejde få en vis anseelse og vore institutioner ville få større søgning, mener man. Men der er ikke lys i en sådan plan. »Gud ser jo ikke, som mennesker ser.« 1Sam. 16,7. Mennesker ser på det ydre, men Gud ser på hjertet. Jo færre fornemme bygninger, der findes rundt om vore institutioner, jo færre vanskeligheder vil vi komme ud for.] Mange af de velhavende ejere er ureligøse og uærbødige. Verdslige tanker fylder deres sind. Verdslige fornøjelser, munterhed og overdreven lystighed optager deres tid. Overdrivelse i klæder og luksuriøse levemåde optager deres midler. De himmelske budbringere er ikke velkomne i deres hjem. De ønsker langt fra Gud. Ydmyghed er svært for mennesker at lære og det er særligt svært for den rige og selvtilfredse. Dem, som ikke betragter sig selv som regnskabsskyldig over for Gud for alt hvad de har, fristes til at ophøje selvet, som om rigdommene, der indbefattede lande og bankaktier, gjorde dem uafhængige af Gud. Fulde af stolthed og indbildskhed, sætter de en vurdering på sig selv, målt efter deres rigdomme. [*Vejl f menigh* bd. 3 side 107]

Der er mange rige mænd som i Guds øjne er upålidelige forvaltere. Han har set røveri i deres måde at anskaffe midler på og bruge dem. De har tilsidesat alle tings store Ejendomsbesidder og har ikke brugt de midler de har fået betroet til at hjælpe lidende og undertrykte. De har samlet sig rigdomme for sig selv til vredens dag; for Gud vil belønne enhver efter hans gerning. Disse mænd dyrker ikke Gud; selvet er deres afgud. De tager retfærd og barmhjertighed ud af tankerne, (89) og sætter havesyge og stridigheder i stedet. Gud siger: »Skal jeg ikke hjemsøge dem for sligt.« Jer.9,9

Gud vil ikke være tilfreds med at have nogle af vore institutioner placeret i et sådant samfund, uanset hvor store

fordelene tilsyneladende er. Egenkærlige velhavende mænd har en dannende indflydelse på andre og fjenden vil arbejde gennem dem for at binde op om vor vej. Ondt selskab er altid skadelig for gudsfrygt og helligelse og de principper som Gud værdsætter kan undergraves af et sådant selskab. Gud vil ikke have nogen af os ligesom Lot, som valgte et hjem på et sted hvor han og hans familie kom i konstant kontakt med ondt. Lot kom rig til Sodoma; han forlod byen igen tomhændet, ledet af en engels hånd, medens vredens budbringere ventede på at sende ildstrømme som skulle fortære denne højt begunstigede bys indbyggere og udlette dens henrivende skønhed og gøre et sted goldt, som Gud tidligere havde gjort meget skønt.

[Vore sanatorier bør ikke oprettes i nærheden af rigmænds boliger. Man vil ikke finde, at de hører til her, deres tilstedeværelse vil blive betragtet med irritation og man vil omtale dem på en ufordelagtig måde, fordi der kommer lidende mennesker fra alle samfundslag. En ren og ubesmittet gudsyndelse gør Guds børn til een familie, som knyttes sammen i Gud ved Kristus. Men verdens ånd er stolt, partisk, afvisende og begunstiger kun nogle få. *Vejl f menigh* bd. 3 side 107]

Når vi rejser vore bygninger, må vi holde verdens store mænd borte fra deres hjem og lade dem søge den hjælp de behøver, ved at trække sig ud fra deres selskaber, til mere tilbagetrukne steder. Vi kan ikke behage Gud ved at bygge vore sanatorier blandt folk, der klæder sig og lever overdrevent og som tiltrækkes af dem som gør store opvisninger.

Tanker i forbindelse med byggeri

(90) [Som Guds udvalgte folk kan vi ikke efterligne verdens vaner, formål, skikke eller moder. Vi har ikke nødig at følge verdens idealer og er ikke afhængige af ydre faktorer for at få fremgang. »Dette er Herrens ord til Zerubbabel: Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers Herre.« Zak.4,6. Når Herren kan se, at tiden er inde, udruster han dem, som gør hans vilje, med kraft, så at de bliver i stand til at udøve en stærk indflydelse til det gode. De er afhængige af Gud og de skal aflægge regnskab over for ham med hensyn til, hvorledes de bruger de talenter, som han har betroet dem. De skal forstå, at de er Guds husholdere og at de skal søge at herliggøre hans navn.

De, som har sat deres lid til Gud, vil få fremgang. De vil rette blikket imod Kristus i stedet for imod sig selv og det, som hører denne verden til, vil ikke have nogen magt over dem og kan ikke få dem til at opgive deres troskab. De vil indse, at udvortes pragt ikke giver styrke. Pomp og pragt giver ikke et sandt billede af det arbejde, som vi skal gøre som Guds udvalgte folk. De, som er ansat på vore sanatorier, skal være prydet af Kristi nåde. Dette vil give dem den største indflydelse til det gode.

Når Gud henvender sig til os, mener han det alvorligt. Hans løfter er givet på betingelse af, at vi trofast gør hans vilje. Derfor skal han også være den første, den sidste og den bedste i enhver henseende, når vi bygger sanatorier.

Alle, som er knyttet til Guds tjeneste, bør passe på, at de ikke ved deres forfængelighed får andre til at give efter for nydelsesyge og trangen til selvforherligelse. Gud ønsker ikke, at nogen af hans tjenere skal gå i gang med unødvendige, (91) kostbare projekter, som bringer hans folk i stor gæld og derved berøver dem midler, som skulle benyttes til at drive Herrens værk. Så længe de mennesker, som påstår, at de tror på sandheden for denne tid, vandrer på Herrens vej og gør det, som er ret og rigtigt, har de lov til at vente, at Herren vil give dem fremgang. Men når de vælger at forlade den trange vej, bringer de ødelæggelse over sig selv og over dem, som søger råd hos dem.

De, som har ledelsen, når der skal oprettes sanatorier, må give et godt eksempel. Selv om pengene er til stede, bør de ikke bruge mere end absolut nødvendigt. Herrens værk bør ledes således, at man tager hensyn til det fornødne i alle dele af hans vingård. Vi er alle medlemmer af een familie, børn af een Fader og vi må bruge Herrens indtægter på en sådan måde, at der tages hensyn til hans sags interesser over hele Jorden. Herren ser på alle dele af feltet og hans vingård skal dyrkes som et hele.

Vi må ikke bruge alle de penge, som er i kassen, til nogle få områder, men arbejde for at opbygge værket mange steder. Vi skal føje nye distrikter til Herrens rige. Andre dele af hans vingård skal forsynes med hjælpemidler, som vil sætte deres præg på værket. Herren forbyder os at bruge selviske metoder i hans tjeneste. Han forbyder os at godtage planer, som vil berøve vor næste de hjælpemidler, som kan sætte deres præg på værket. Herren forbyder os at bruge selviske metoder i hans tjeneste. Han forbyder os at godtage planer, som vil berøve vor næste de hjælpemidler, som kan sætte ham i stand til at udføre sin del for at repræsentere sandheden. Vi skal elske vor næste som os selv.

Vi skal også huske på, at vort arbejde skal være i overensstemmelse med vor tro. Vi tror, at Herren snart kommer og skal de bygninger, som vi opfører, ikke være et vidnesbyrd, som snart vil blive fortæret i den store (92) brand? Vore penge betyder sjæle og de skal bruges til at gøre sådanne bekendt med sandheden, som lever under Guds fordømmelse på grund af synden. Lad os derfor lægge bånd på vore ærgerrige planer. Lad os vogte os for overdådighed eller mangel på økonomisk sans, så at Herrens kasse ikke skal blive tom og bygningsmændene ikke have midler til at udføre det arbejde, som er planlagt.

Der er blevet brugt alt for mange penge på vore ældre institutioner. De, som har gjort det, har ment, at man ville sætte præg på virksomheden ved at bruge disse penge, men denne påstand er ingen undskyldning for at bruge for mange penge.

Gud ønsker, at den ydmyge, sagtmødige og stille ånd, som prægede vor Mester, som er himmelens Majestæt og herlighedens Konge, altid skal præge vore institutioner. Man sætter sig ikke grundigt nok ind i Kristi første komme. Han kom for at være vort eksempel i alle ting. Hans liv var

præget af streng selvopofrelse. Hvis vi følger hans eksempel, vil vi aldrig bruge midler, uden at det er nødvendigt. Vi bør aldrig stræbe efter ydre pragt. Lad alt, hvad vi viser frem, være af en sådan beskaffenhed, at sandhedens lys kan skinne gennem vore gode gerninger, så at Gud kan blive æret, ved at vi gør brug af de allerbedste metoder for at helbrede de syge og lindre de lidende. Vi sætter ikke præg på vort arbejde ved at investere i store bygninger, men ved at holde de religiøse principper i hævd og lægge ædle kristelige karakteregenskaber for dagen.

Vi bør tage ved lære af de fejl, som er blevet begået, da vi byggede i fortiden, Vi bør lægge mærke til, hvor andre har taget fejl og gøre det bedre selv, i stedet for at begå de samme fejl. Efterhånden som værket skrider fremad, må vi tage hensyn til økonomien. Vi må ikke bruge penge, når det ikke er nødvendigt. Herren kommer snart og de summer, som vi bruger til bygninger, skal være i harmoni med vor tro. Vore midler (93) skal bruges til at skaffe hyggelige værelser, sunde omgivelser og sund føde.

Vore meninger om, hvordan vi skal bygge og udstyre vore institutioner, bør være præget af en sand, praktisk kundskab om, hvad det betyder at vandre ydmygt med Gud. Vi bør aldrig få den tanke, at det er nødvendigt at give det udseende af, at vi er rige. Vi må aldrig tro, at vi kan opnå fremgang, fordi noget tager sig godt ud. Dette er et bedrag. Hvis man nærer det ønske at give et indtryk, som ikke i alle henseender er i overensstemmelse med det arbejde, som Gud har givet os at udføre, et indtryk, som vi kun kan give ved at bruge en stor sum penge, bliver vi afhængige af en ubarmhertig tyran. Dette problem er som en kræftsygdom, der æder sig ind i de ædlere organer.

Mennesker med sund fornuft sætter større pris på bekvemmelighed end elegance og luksus. Man tager fejl, hvis man tror, at man vil få flere patienter og dermed flere penge, hvis man flatter sig. Men selv om man ville få et stort klientel ved at benytte en sådan fremgangsmåde, kunne vi ikke give vort samtykke til, at vore sanatorier blev udstyret i overensstemmelse med tidens overdådige krav. En kristelig indflydelse er for værdifuld til at blive ofret på denne måde. Alle omgivelserne på vore sanatorier, såvel indvendig som udvendig, må være i overensstemmelse med Kristi lære og må være et udtryk for vor tro. Alle grene af vort arbejde bør bære præg af en helliget dømmekraft og ikke af luksus og overdådighed.

Det er ikke store, kostbare bygninger, flotte møbler, borde, som bugner af lækre retter, som vil skaffe vort arbejde, indflydelse og fremgang. Det, som gør den troende til en duft af liv til liv og gør det muligt for Gud at velsigne hans arbejde, er den tro, som er virksom ved kærlighed og lutrer sjælen ved at Helligånden virker på sind og hjerte.

Gud kan tale til sit folk i dag og give (94) dem visdom til at gøre hans vilje, på samme måde som han åbenbarede sig for sit folk i fortiden og gav dem visdom til at bygge tabernaklet. Da denne bygning blev opført, gav han en åbenbaring af sin magt og majestæt. De bygninger, som opføres i dag, skal også opføres til hans navns ære. Der skal vises trofasthed, bestandighed og hensigtsmæssighed overalt.

De, som har fået til opgave at bygge et sanatorium, skal repræsentere sandheden ved at arbejde i Guds ånd og kærlighed. Ligesom Noa advarede verden, da han byggede arken, bliver der også holdt prædikener ved det trofaste arbejde, som udføres i dag for at oprette Herrens institutioner og menneskers hjerter vil blive overbevist og omvende sig. Arbejderne bør derfor være besjælet af det inderligste ønske om stadig at få hjælp af Kristus, for at det ikke skal være forgæves, at disse institutioner bliver oprettet. Mens byggeriet står på, bør de huske, at ligesom Gud i Noahs og Moses dage gav besked om alle detaljer ved bygningen af arken og tabernaklet, lægger han også i dag mærke til, hvordan arbejdet bliver gjort på hans institutioner. Vi bør huske på, at den store Bygmester har til hensigt at lede sit værk ved sit ord, ved sin Ånd og ved sit forsyn. De bør tage tid til at bede ham om råd. Bøn og hellig lovsang bør stige op som en vellugtende røgelse. Alle bør indse deres fuldstændige afhængighed af Gud. De bør huske på, at de er i færd med at bygge en institution, hvor der skal udføres et arbejde, som har evige følger og at de skal være Guds medarbejdere, mens de udfører denne opgave. "Se hen til Jesus!" bør altid være vort motto. Forsikringen lyder: »Jeg vil lære dig og vise dig, hvor du skal gå, jeg vil råde dig ved at fæste mit øje på dig.« Sl. 32,8. *Vejl f menigh* bd. 3 side 100-103]

Ikke for fornøjelsessøgende

(95) *Til vore sanatoriearbejdere i Sydcalifornien*

Jeg har et afgjort budskab til vore folk i Sydcalifornien. Herren påbyder dem ikke at lave underholdningsfaciliteter for turister. Opstart af en sådan institution med dette formål ville sætte et forkert eksempel for Herrens folk. Resultatet vil ikke retfærdiggøre det arbejde der lægges i.

Hvorfor starter vi sanatorier? Så den syge, som kommer efter behandling, kan få lindring fra fysiske lidelser og også kan få åndelig hjælp. På grund af deres sundhedstilstand er de modtagelige for lægemissionærerens helligende indflydelse, som arbejder for deres helbredelse og genoprettelse. Lad os arbejde forstandigt, for deres bedste.

[Vi bygger ikke sanatorier for at bruge dem som hoteller. Tag blot imod de gæster som vil tillempe sig efter de rette principper og som er villige til at leve på den kost som vi med god samvittighed kan give dem. Hvis vi skulle tillade patienter at få stærke drikke i værelserne, eller hvis vi skulle servere kød til dem, kunne vi ikke give dem den hjælp som de burde få ved vore sanatorier. Vi må oplyse om at vi af princip ikke serverer sådanne ting ved vore kursteder og helse restauranter. Ønsker vi ikke at se at vore medmennesker blive kvit med sygdom og skrøbeligheder? Vil vi ikke gerne have at de skal kunne glæde sig over god helse og livskraft? I så fald bør vi være lige så trofaste mod principperne som kompasnålen mod polen. *Råd og vink* side 239]

Dem, hvis arbejde det er at arbejde for sjæles frelse, må holde sig selv fri fra verdslige politiske planer. De må ikke indvikles i (96) planer der vanærer deres trosbekendelse, for at få indflydelse hos velhavende mennesker. De må ikke gøre noget som vil forhale Guds værk og fornødne retfærdighedens standard. Vi er Guds forvaltere og vi skal være arbejdere sammen med ham, gøre hans arbejde på hans måde; så dem, vi arbejder for, kan se, at vi gerne vil nå en højere standard af hellighed. Dem vi kommer i kontakt med skal kunne se at vi ikke blot taler om selvfornægtelse og opofrelse, men at vi åbenbarer det i vore liv. Vort eksempel skal inspirere dem som vi kommer i kontakt med i vort arbejde til at blive bedre kendt med Guds sager.

Hvis vi betaler bygningen af sanatorier for at arbejde for syge og plagedes frelse, må vi planlægge vort arbejde på en sådan måde at dem vi ønsker at hjælpe faktisk får den hjælp de behøver. Vi skal gøre alt i vor magt for at helbrede legemet; men vi skal gøre sjælens helbredelse langt vigtigere. Dem som kommer til vore sanatorier som patienter skal få vist frelsesvejen, så de kan angre og høre ordene: Dine synder er dig tilgivet; gå bort og synd ikke mere.

Sundhedsmissionsarbejdet i Sydcalifornien skal ikke etableres af en mammutstor institution til husly og underholdning af et tilfældigt selskab fornøjelsessøgende, som vil føre deres umådeholdne tankegang og vaner med sig. Sådan en institution vil opbruge medarbejderes tid og talenter som der kan være brug for andre steder. Vore dygtige mænd skal lægge deres indsats i sanatorier, der er etableret og ledes for at folk kan modtage Kristi evangelium.

(97) Vi skal ikke opbruge mænds tid og styrke, der kan fremføre Herrens værk på den måde han har udpeget. Vi skal ikke bruge disse mænds tid og kræfter til en virksomhed der logerer og underholder fornøjelsessøgende mennesker, hvis største ønske er at tilfredsstille selvet. At knytte medarbejdere til en sådan virksomhed vil være farligt for dem selv. Lad os holde vore unge mænd og unge kvinder fra alle sådanne farlige påvirkninger. Og skulle vore brødre engagere sig i en sådan virksomhed, ville de ikke fremme det sjælevindende arbejde som de tror de ville.

Vore sanatorier skal etableres med det ene formål: fremførelsen af den nærværende sandhed. Og de skal ledes at det giver behandlingspatienterne et klart indtryk af sandhedens smag. Ledelsen af medarbejderne, fra direktøren til arbejderne med den ydmygeste stilling, skal vidne om sandhedens side. Institutionen skal gennemstrømmes af en åndelig atmosfære. Vi har et advarselsbudskab at bære til verden og vor alvor, vor helligelse til Guds tjeneste, skal give dem indtryk som kommer på vore sanatorier.

Sanatorier skal etableres så hurtig så muligt på forskellige steder i Sydcalifornien. Lad en begyndelse blive gjort på forskellige steder. Lad om muligt jorde opkøbe der allerede er bygninger på. Lad så passende udvidelser gøre, eftersom værkets vækst kræver det.

Vi lever i den allersidste endetid af denne jords historie og vi skal handle varsomt, forstå hvad Herrens vilje er og gennemsyret af hans Ånd, gøre det arbejde som betyder meget for hans sag, arbejde som vil proklamere advarsels-

budskabet til en forblindet, bedraget og syndsfortabt verden.

(98) I Sydcalfornien er der mange grunde til salg hvorpå der står egnede bygninger på, bygninger egnet til sanatoriarbejdet. Nogle af disse grunde bør købes og sundhedsmissionsarbejdet kan fremføres i fornuftige, rationelle linjer. Adskillige små sanatorier skal startes i Sydcalfornien til at hjælpe de mange, der er kommet dertil for at få helse. Jeg har fået undervisning om vi nu har vor anledning til at nå mange personer der drager til de sydcalforniske kursteder, at et arbejde muligvis skal gøres også til bedste for de tilstedeværende.

»Siger I ikke: »Der er endnu fire måneder, til høsten kommer?« Se, jeg siger jer: opløft jeres øjne og se, at markerne er hvide til høsten.« Joh.4,35.

Jeg har i månedsvis båret på en byrde for sundhedsmissionsarbejdet i Sydcalfornien. Meget lys er blevet givet mig med hensyn til den måde Gud ønsker at vi skal lede sanatoriarbejdet på. Vi skal opmuntre patienter til at bruge meget af deres tid uden for døren. Jeg er blevet instrueret at sige til vore brødre, at de skal fortsætte med at søge efter billige, ønskværdige ejendomme på sunde steder, egnet til sanatoriarbejdet.

I stedet for at investere alle opnåelige midler i en lægeinstitution, bør vi etablere mindre sanatorier på mange steder. Snart vil omdømmet for de sydcalforniske kursteder være bedre end det er nu. Det er nu tid for at komme ind på den mark, i den hensigt at fremføre sundhedsmissionsarbejdet.

Generalisering

(99) St. Helena, Californien, den 4. September 1902.

Til lederne af vort sundhedsarbejde?

[Kære brødre! Herren arbejder upartisk for alle dele af sin vingård. Det er mennesker, som bringer uorden i hans værk. Han giver ikke sit folk den forret at indsamle så mange midler til at oprette institutioner på nogle få steder, at der ikke bliver noget til overs til at opføre lignende institutioner andre steder.

Der skal oprettes mange institutioner i byerne i Amerika og især i byerne i Sydstatene, hvor der hidtil kun er blevet udrettet lidt. I andre lande skal der også sættes mange projekter i gang inden for sundhedsmissionsarbejdet og disse skal gennemføres med godt resultat. Det er lige så vigtigt at bygge sanatorier i Europa og i andre lande som i Amerika.

Herren ønsker, at hans folk skal have en rigtig forståelse af det arbejde, som skal udføres og at de som trofaste husholdere skal gå frem på en klog måde, når der skal investeres midler. Han ønsker, at de skal beregne omkostningerne, når de opfører bygninger og se, om de har nok til at

fuldføre arbejdet. Han ønsker desuden, at de skal huske på, at de ikke i egenkærlighed må samle så mange midler som muligt for at bruge dem på nogle få steder, men at de også skal tænke på alle de andre steder, hvor der bør oprettes institutioner.

Ifølge det lys, som jeg har modtaget, skal de ledende på vore institutioner og især på vore nyoprettede sanatorier holde omhyggeligt hus med midlerne, så de kan hjælpe lignende institutioner, som skal oprettes i andre dele af verden. Selv om de har et stort pengebeløb (100) i kassen, bør de tage behov på Guds store missionsmark i betragtning, hver gang de lægger en plan.

Det er ikke Herrens vilje, at hans folk skal bygge kolossalt store sanatorier nogen steder. Der skal bygges mange sanatorier. De skal ikke være store, men være udstyret på en sådan måde, at der kan udføres et godt og fremgangsrigt arbejde på dem.

Jeg har modtaget advarsler angående arbejdet med at oplære sygeplejersker og evangelister til sundhedsarbejdet. Vi skal ikke centralisere dette arbejde på et enkelt sted. På hvert sanatorium, som bliver oprettet, skal der oplæres unge mænd og kvinder til at være sundhedsmissionærer. Herren vil bane vejen for dem, når de går ud for at arbejde for ham.

Profetiernes opfyldelse viser, at alle tings ende er nær. Der skal udføres et stort og vigtigt arbejde andre steder end der, hvor arbejdet hovedsagelig har været koncentreret før i tiden.

Når vi leder en kanal ind i en have for at vande den, søger vi ikke blot for at vande en enkelt del af haven, mens de øvrige dele af den får lov at ligge tørre og golde hen og råbe: "Giv os vand!" Men det er sådan, at vi har båret os ad. Der er blevet arbejdet på nogle få steder, mens den store arbejdsmark er blevet forsømt. Skal de øde steder fortsat ligge øde hen? Nej! Lad vandet strømme overalt og føre glæde og frugtbarhed med sig.

Vi skal aldrig stole på verdslig anerkendelse og rang. Når vi bygger institutioner, skal vi aldrig søge at konkurrere med verdslige institutioner med hensyn til størrelse eller pragt. Vi skal ikke vinde sejr ved at opføre store bygninger i konkurrence med vore modstandere, men ved at opelske en kristelig ånd, som kendetegnes af ydmyghed og beskedenhed. Det er langt bedre at måtte bære korset og at komme ud for skuffelser, (101) men få det evige liv til sidst, end at leve sammen med fyrster og gå glip af himmelen.

Menneskehedens Frelser havde ydmyge forældre og blev født i en ond og syndig verden. Han voksede op i ubemærkethed i Nazaret, en lille landsby i Galilæa. Han begyndte det evangeliske arbejde på en helt anden måde, end mange mener, at det samme evangelium bør forkyndes på i dag.

Ved selve begyndelsen af den evangeliske husholdning lærte han sin menighed, at den ikke skulle stole på verdslig rang og pragt, men på troens og lydighedens magt. Guds

velbehag er mere værd end guld og sølv. Herrens ånds kraft er af uberegnelig værdi.

Så siger Herren: "Bygninger vil kun sætte deres præg på mit værk, hvis de, som opfører dem, følger min anvisning med hensyn til opførelse af institutioner. Hvis de, som tidligere har støttet og ledet virksomheden, altid havde været behersket af rene, uegennyttige principper, havde man aldrig i egoisme samlet en stor del af mine midler på eet eller to steder. Så ville der være blevet oprettet institutioner mange steder. Sandhedens sæd ville være blevet sået på mange flere felter og have spiret og båret frugt til min ære.

"Nu skal der gøres noget ved de steder, som er blevet forsømt. Mit folk skal gøre en effektiv, hurtig indsats. De mennesker, som med et rent forsæt helliger sig fuldstændig til mig med legeme, sjæl og ånd, vil arbejde på min måde og i mit navn. Enhver skal stå på sin plads, og se hen til mig, som er hans vejleder og rådgiver.

"Jeg vil undervise de uvidende og jeg vil salve manges øjne, som nu befinder sig i åndeligt mørke, med himmelsk øjensalve. Jeg vil lade redskaber fremstå, som vil gøre min vilje (102) for at berede et folk, som kan bestå for mig i endens tid. På mange steder, hvor der allerede burde være sanatorier og skoler, vil jeg oprette mine institutioner og disse vil blive centre, hvor der kan uddannes arbejdere."

Herren vil påvirke menneskers sind, hvor man ikke skulle vente det. Mennesker, som tilsyneladende er sandhedens fjender, vil ved Guds forsyn investere deres penge for at tilvejebringe ejendomme og opføre bygninger. I tidens løb vil disse ejendomme blive udbudt til salg for en pris, som ligger langt under deres værdi. I disse tilbud vil vort folk se Forsynets styrelse og sikre sig værdifulde ejendomme, som kan bruges i skolearbejdet. De vil lægge planer og arbejde i velstående mennesker ubevidst hjælpemidler til rådighed, som vil sætte Guds folk i stand til hurtigt at fremme hans værk.

På forskellige steder skal der købes ejendomme, som skal bruges til indretning af sanatorier. Vort folk bør søge efter anledninger til at købe grunde, som ligger borte fra byerne. De bør skaffe grunde, som allerede er bebyggede og hvor der er frugttræer, som allerede bærer frugt. Jord er værdifuld. Der bør støde rigelig jord op til vore sanatorier og på en del af den kan der oprettes hjem til funktionærerne og andre, som uddanner sig til arbejdet i sundhedsmissionen.

Det er gang på gang blevet åbenbaret for mig, at det ikke er klogt at bygge meget store institutioner. Det største arbejde, som skal gøres for sjæle, er uafhængigt af institutionens størrelse. Et stort sanatorium kræver mange arbejdere og hvor der er mange samlet, er det meget vanskeligt at bevare en høj åndelig standard. (103) På en stor institution hænder det ofte, at ansvarsfulde stillinger bliver beklædt af arbejdere, som ikke er åndeligsindet og ikke lægger visdom for dagen, når de står over for mennesker, som kunne vækkes, overbevises og omvendes, hvis de blev behandlet på den rette måde.

Der er ikke blevet udrettet en brøkdæl af, hvad der kunne have været udrettet med at oplade Skriften for de syge. Dette arbejde kunne være blevet gjort på vore sanatorier, hvis arbejderne selv havde fået en religiøs undervisning.

Når der er samlet mange arbejdere på eet sted, bør institutionen ledes på en meget mere åndelig måde, end tilfældet ofte har været på vore store sanatorier. *Vejl f menigh* bd. 3 side 104-107]

Vi er på kanten til den evige verden. Guds domme er allerede begyndt at falde på landets indbyggere. Gud sender sine domme for at bringe mænd og kvinder til deres bevidsthed. Han har en hensigt med alt som han lader ske i vor verden og han ønsker at vi skal være åndeligt sindede så vi kan se hans gerning i de usædvanlige begivenheder her i endetiden, men som nu sker næsten dagligt.

Vi har et stort arbejde foran os, det afsluttende arbejde med at give Guds sidste advarselsbudskab til en syndig verden. Men hvad har vi gjort for at give dette budskab? Jeg beder jer, se på de mange, mange steder som aldrig er blevet indtaget. Se hvordan vore arbejdere går over den samme grund igen og igen, medens der omkring dem er en forsømt verden, der ligger ondskab og fordærv - en verden som dog ikke er advaret. For mig er dette et frygteligt billede. Hvilken forfærdelig ligegyldig viser vi ikke for en fortabende verdens behov.

Tegnet på vor orden

(104) Jeg er blevet belært at vore sundhedsinstitutioner skal stå som vidner for Gud. De er stiftet for at hjælpe den syge og plagede, for at vække spørgsmål, for at udbrede lys og fremhjelpe en reform. Disse institutioner vil, hvis de ledes rigtigt, være midler til at bibringe kundskab om nødvendige reformer, der bereder et folk for Herrens komme, til mange mennesker som ellers ville være umulige at nå.

Mange af vore sundhedsinstitutioners gæster har store tanker om Guds nærhed i de institutioner de besøger; og de er meget modtagelige for den åndelige indflydelse der hersker. Hvis alle læger, sygeplejersker og hjælpere træder varsomt med Gud, har de mere end menneskelig styrke til at have med mænd og kvinder at gøre. Enhver institution, hvis hjælpere er helliget, er gennemsyret af guddommelig kraft og gæsterne ikke blot får hjælp for legemlige sygdomme, men finder en helbredende balsam for deres syndsbefængte sjæle.

Lederne blandt vore folk, må nødvendigvis lægge vægt på en stærk religiøs indflydelse i vore sundhedsinstitutioner. Herren har planlagt at dette skal være steder, hvor han vil æres i ord og handling, hans lov skal ophøjes og bibelsandhederne sættes i højsædet. Lægmissionærer skal gøre et stort arbejde for Gud. De skal være ret opmærksomme

og årvågne og for enhver pris være iført den kristne rustning og kæmpe tappert. De skal være loyale over for deres leder, adlyde hans befalinger, iberegnet den befaling der viser deres orden ved.

(105) Sabbatshelligholdelsen er tegnet mellem Gud og hans folk. Lad os ikke skamme os over at bære dette tegn, som adskiller os fra verden. Sådan som jeg så denne sag for nylig, om natten, - rådede en myndig person os til at studere belæringen israelitterne fik om sabbaten. »Fremfor alt skal I holde mine sabbater,« erklærede Herren til dem; »thi sabbaten er et *tegn* mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder. I skal holde sabbaten, thi den skal være eder hellig; I seks dage må der arbejdes, men på den syvende-dag skal I holde en fuldkommen hviledag, helliget Herren; enhver, som udfører arbejde på sabbatsdagen, skal lide døden. Israelitterne skal holde sabbaten, så at de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt: Den skal være et *tegn* til alle tider mellem mig og israelitterne.« 2.Mos.31,13-17.

Sabbaten er det tegn der skelner de lydige fra de ulydige. Med mesterlig kraft har Satan arbejdet på at ugyldiggøre det fjerde bud, så Guds tegn mistes af syne. Den kristne verden har trådt Herrens sabbat under fode og helligholder en sabbat som fjenden har indført. Men Gud har et folk som er loyalt imod ham. Hans arbejde skal fremføres i rette linjer. Det folk som bærer tegnet skal stifte menigheder og institutioner som minde for Gud. Uanset hvor ydmyge disse mindesmærker ser ud, vil de hele tiden være vidne imod den sabbat Satan har indført og være til gunst for den sabbat Herren har indført i eden, da morgenstjernen sang sammen og alle Guds sønner råbte af glæde.

(106) [Der er fare for, at der skal trænge uærbødighed og lige gyldighed med hensyn til sabbattens helligholdelse ind på vore sanatorier. Det påhviler de mænd, som har ansvaret for vort sundhedsarbejde, at gøre læger, sygeplejersker og funktionærer opmærksomme på, at Guds dag er hellig. Især lægerne bør bestræbe sig på at vise det rette eksempel. Deres pligter er af en sådan art, at det er ganske naturligt for dem at føle sig berettiget til at gøre mange ting om sabbatten, som de ikke burde gøre. De bør så vidt muligt lægge deres arbejde sådan til rette, at de kan lade deres almindelige pligter hvile.

Læger og sygeplejersker bliver ofte bedt om at tage sig af de syge om sabbatten og til tider er det umuligt for dem at tage tid til hvile og til at overvære Gudstjenesten. Man bør aldrig undlade at hjælpe den lidende menneskehed. Frelseren har ved sit eksempel vist os, at det er rigtigt at hjælpe de lidende om sabbatten. Men nødvendigt arbejde, som f. eks. almindelige behandlinger og operationer, som kan vente, bør udsættes. Lad patienterne forstå, at læger og medhjælpere bør have en dag til hvile. Lad dem forstå, at arbejderne frygter Gud og ønsker at helligholde den dag, som han har sat til side, for at hans efterfølgere skal fejre den som et tegn mellem ham og dem.

De, som underviser og de, som bliver undervist på vore sundhedsinstitutioner, bør huske på, at det betyder meget for dem, som driver institutionen, at de helligholder sabbatten på den rette måde. Når de holder sabbatten, som

Gud siger, at den skal helligholdes, viser de deres ordens-tegn og giver tilkende, at de står på Herrens side.

Vi skal til enhver tid være et tydeligt adskilt folk. Vi skal holde os borte fra alle verdslige skikke og vi skal ikke slutte forbund med dem, som ikke har visdom til at (107) fatte Guds krav, som fremholdes så tydeligt i hans lov. Alle vore sundhedsanstalter er oprettet som syvende-dags Adventistinstitutioner for at repræsentere de forskellige grene af det evangeliske sundhedsarbejde og derved berede vejen for Herrens komme. Vi skal vise, at vi søger at arbejde i harmoni med himmelen. Vi skal være et vidnesbyrd for alle folkeslag, stammer og tungemål om, at vi er et folk, som elsker og frygter Gud, et folk som helligholder hans minde om skabelsen, tegnet mellem ham og hans lydige børn på, at han er den, som helliger dem. Vi skal på en tydelig måde vise vor tro på, at Herren snart kommer i himmelens skyer.

Som et folk er vi blevet dybt ydmyget, fordi nogle af vore brødre i ansvarsfulde stillinger er gået bort fra de gamle vejmærker. Der er nogle, som har fornægtet deres tro ved deres ord blot for at kunne gennemføre deres egne planer. Dette viser, hvor lidt man kan stole på menneskelig visdom og menneskelig dømmekraft. Mere en nogensinde trænger vi til at indse det farlige i, at man på en uforsigtig måde lader sig lede bort fra lydighed mod Guds befalinger. Vi trænger til at forstå, at Gud har givet os et bestemt advarselsbudskab til menneskene før syndfloden.

Vort folk bør være forsigtigt med at forklejne betydningen af sabbatten for at få forbindelse med ikke-troende. De må vogte sig for at afvige fra principperne i vor tro og give det udseende af, at det ikke gør så meget, at man skikker sig lige med denne verden. De bør nære betænkelighed ved at rette sig efter et menneskes råd, uanset hvilken stilling vedkommende måtte have, når han arbejder i strid med det, som Gud har gjort for at holde sit folk adskilt fra verden.

Herren stiller sit folk på prøve for at se, hvem der vil være loyal mod hans sandhedsprincipper. Vort arbejde består (108) i at forkynde den første, den anden og den tredje engles budskab for verden. Når vi gør vor pligt, skal vi hverken foragte eller frygte vore fjender. Det er ikke i overensstemmelse med Guds vilje, at vi indgår kontraktlige aftaler med mennesker, som ikke har vor tro. Vi skal vise venlighed og høflighed mod dem, som nægter at adlyde Gud, men vi skal aldrig, aldrig rådføre os med dem om de livsvigtige interesser i Guds værk. Vi skal stole på Gud og gå støt fremad, uegennyttigt gøre hans arbejde i ydmyg tillid til ham og overlade os selv og alt, som har med vor nutid og fremtid at gøre, til hans forsyn. Vi skal beholde vor frimodighed lige til enden og huske på, at vi ikke får himmelens velsignelser på grund af vor værdighed, men på grund af Kristi værdighed og fordi vi ved troen på ham tager imod Guds rige nåde.

Jeg beder om, at mine brødre må forstå, at den tredje engles budskab betyder meget for os og at helligholdelsen af den sande sabbat skal være det tegn, som adskiller dem, som tjener Gud, fra dem, som ikke tjener ham. De, som er blevet søvnige og ligegyldige, skal vågne op. Vi er kaldet til at være hellige og vi bør omhyggeligt undgå at give det

indtryk, at det ikke har nogen større betydning, om vi holder fast ved de særegne træk i vor tro eller ikke. Det påhviler os som en højtidelig forpligtelse at indtage et mere afgjort standpunkt for sandhed og retfærdighed, end vi tidligere har gjort. Skillelinjen mellem dem, som holder Guds bud og dem, som ikke gør det må træde frem med utvetydig klarhed. Vi skal samvittighedsfuldt ære Gud og med flid gøre brug af ethvert middel til at stå, i pagtsforholdet til ham for at kunne få hans velsignelse - de velsignelser, som er af så stor betydning for det folk, som skal gennemgå så stor en prøve. (109) Vi vanærer i høj grad Gud, hvis vi giver det indtryk, at vor tro, vor Gudsdyrkelse, ikke er den dominerende magt i vort liv. På den måde vender vi os bort fra hans befalinger, som er vort liv og benægter, at han er vor Gud og at vi er hans folk. *Vejl f menigh* bd. 3 side 108-110]

Vi skal indbyde alle - høje og lave, rige og fattige, alle sekter og klasser - til at dele vore sundhedsinstitutioners fordele og nytte. Vi får folk ind på vore institutioner, som kommer fra alle trosretninger. Men vi selv skal være absolut trofaste overfor vort eget samfund; vi er helligt kaldede af Gud og er under hans teokrati. Men vi skal ikke pådutte nogen uforstandigt vor tros særpunkter.

For at mennesker ikke må glemme den sande Gud, gav Jehova dem et minde på hans kærlighed og kraft: sabbaten. Han siger: frem for alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et *tegn* mellem mig og eder.« 2. Mos. 31,13

Om Israel har Herren erklæret: »Et folk, der bor for sig selv og ikke regner sig til hedningefolkene.« 4.Mos.23,9. Disse ord anvendes på os såvel som for det gamle Israel. Guds folk skal stå alene. Helligholdelsen af den syvendeds sabbat skal være et tegn mellem dem og Gud, vise at de skal være et særligt folk, adskilt fra verden i vane og levemåde. Igennem dem vil Gud arbejde, for at samle sig et folk fra alle nationaliteter.

Sektion tre - Helsekost Sundhedsmissionsarbejdet i vore byer

(110) San Francisco, Californien, den 12. December, 1900.

Der er et arbejde der skal udrettes i Californien, et arbejde som er blevet frygteligt forsømt. Lad ikke dette arbejde udskydes mere. Når dørene åbner sig for sandhedsfremførelsen, så lad os gå ind. Noget arbejde er blevet gjort i den store by San Fransico, men når vi studerer marken ser vi tydeligt at der kun er gjort en begyndelse. Velorganiserede indsatsen bør gøres så snart som muligt i denne bys forskellige dele og også i Oakland. San Franciscos ondskab

erkendes ikke. Vort arbejde i denne by må gøres bredere og dybere. Gud ser mange sjæle i den der skal frelses.

I San Francisco er der blevet åbnet en spiserestaurant også en levnedsmiddelforretning og klinikker. Disse ting gør et godt arbejde, men deres indflydelse bør udvides. Andre restauranter lig den på Market Street bør åbnes i San Francisco og i Orkland. Med hensyn til det arbejde der er gjort i disse linjer kan vi sige. Amen og amen. Og snart vil andre grene af værket der er til velsignelse for folk blive opstartet. [Evangelisk helsevirksomhed bør udføres med den største klogskab og grundighed. Den højtidelige, hellige gerning for (111) sjæles frelse bør foregå på en beskedent, men dog ophøjet måde.

Hvor er arbejdsstyrken? Indsigtsfulde, grundigt omvendte, klart forudseende mænd og kvinder bør have ledelsen. Ved ansættelsen af arbejdere til at udføre denne specielle gerning bør der udvises god dømmekraft og man bør vælge sådanne som elsker Gud og som vandrer for ham i ydmyghed og som vil være dygtige redskaber i Guds hånd til virkeliggørelsen af det mål han har for øje - at opløfte og frelse mennesker.

Arbejdere i den evangeliske sundhedsvirksomhed vil kunne gøre en fortrinlig banebrydende gerning. Prædikanter bør arbejde i fuld overensstemmelse med dem som virker i helsemissionen. En kristen læge bør anse sin gerning for at være lige så ophøjet som prædikantens. Han bærer et dobbelt ansvar, for i ham er lægens og prædikantens egenskaber forenet. Han har en stor, hellig og meget krævende gerning at udføre.

Lægen og prædikanten bør forstå at de er beskæftiget i én og samme virksomhed. De bør arbejde i fuldkommen harmoni. De kan rådføre sig med hinanden. Ved deres enighed vil de bære vidnesbyrd om at Gud har sendt sin enbårne Søn til verden for at frelse alle som tror på ham som en personlig frelser.

Læger som med hensyn til faglig dygtighed står højere end den almindelige læge, bør gøre tjeneste for Gud i de store byer. De bør søge at nå de høje samfundsklasser.] Noget er gjort i denne retning i San Francisco, men meget mere kunne gøres. Undgå misforståelse om disse virksomheders betydning. San Francisco er en stor mark og en vigtig del af Herrens vingård.

(112) [Arbejdere i den evangeliske sundhedsvirksomhed udretter en gerning af ligeså så stor værdi som den der udføres af deres medarbejdere i prædikeembedet. De bestræbelser disse arbejdere gør, må ikke være begrænset til de fattige. De højere klasser er i en mærkværdig grad blevet forsømt. I de højere livsstillinger findes der mange som vil tage imod sandheden fordi den er konsekvent og fordi den bærer præg af evangeliets ophøjede natur. Ikke få af de dygtige mænd som således bliver vundet for sagen, vil tage fat på Herrens gerning med kraft.

Herren opfordrer mænd som er i betroede stillinger og til hvem han har betroet sine dyrebare gaver, til at bruge deres åndsevner og midler som talenter i hans tjeneste. Vore arbejdere bør give disse mænd en tydelig fremstilling af vor arbejdsplan og fortælle dem hvad vi behøver for at

kunne hjælpe de fattige og trængende og for at bygge denne virksomhed op på en fast grundvold. Den Hellige Ånd vil påvirke nogle af dem til at bringe Herrens midler på en måde som vil fremme hans sag. De vil fuldbyrde hans forsæt ved at hjælpe til med at oprette centre som øver stor indflydelse i de store byer. Interesserede arbejdere vil tilbyde sig for udførelse af forskellige slags missionsbestræbelser.] Spiserestauranter vil blive opstartet. Men med hvilken omhu skal dette arbejde ikke udføres!

[Spiserestauranter hvor der serveres sund mad, vil blive oprettet. Men med hvilken forsigtighed bør ikke dette arbejde udføres! Enhver sådan spiserestaurant bør være en skole. De arbejdere som er knyttet til den, bør hele tiden granske og eksperimentere for at kunne forbedre tilberedningen af sunde retter. I byerne kan dette undervisningsarbejde foregå efter en langt større skala end på andre steder. Men på ethvert sted hvor der er en menighed, bør der gives undervisning i tilberedning af sunde fødevarer til brug for dem som ønsker at leve i harmoni med sundhedsprincipperne. Og menighedens medlemmer bør (113) lade deres naboer få del i det lys de får, angående dette emne. *Evangeliets tjenere* side 266-267]

De studerende i vore skoler bør lære hvordan man skal lave mad. Lad taktfølelse og dygtighed komme ind i denne uddannelsesgren. Med al uretfærdighedens bedrageriskhed arbejder Satan på at vende de unges fødder til fristelsens stier der fører til ruin. Vi må styrke og hjælpe dem til at modstå fristelser appetittens fristelser, som de møder fra alle sider. At lære dem den sunde levevis videnskab er at gøre et missionsarbejde for Mesteren.

[Kurser i madlavning bør sættes i gang, mange steder. Dette arbejde kan begynde på en beskeden måde, men når forstandige kokke gør deres bedste, for at oplyse andre, vil Herren give dem dygtighed og forstand. Herrens ord er: "Forbyd dem det ikke; for jeg vil åbenbare mig som deres lærer." Gud vil samarbejde med dem som udfører hans planer og lærer folket hvordan de kan indføre en reform i deres kosthold, ved at tilberede sunde, billige retter. Således vil de fattige blive opmuntret til at følge helsereformens principper; det vil også hjælpe dem til at blive stræbsomme og selvhjulpne.

Det er blevet vist mig at Gud oplærte dygtige mænd og kvinder til at lave sunde og velmagende retter på en tiltalende måde. Mange af dem var unge og der var også nogle i moden alder. Det er blevet pålagt mig at opmuntre til afholdelse af madlavningskurser på alle steder hvor evangelisk helsearbejde udføres. Alt hvad der kan bevæge menneskene til at indføre reformer, må fremholdes for dem. Lad lyset skinne mest muligt for dem. Lær dem at indføre alle de forbedringer i madlavningen som de kan og ansøre dem til at fortælle det til andre, det de lærer. *Evangeliets tjenere* side 267]

(114) Skal vi ikke gøre alt i vor magt, for at fremhjælpe vort arbejde i vore store byer? Tusinde efter tusinde som lever nær os behøver hjælp på forskellige måder. Lad evangelieprædikanter huske på hvad Herren Jesus Kristus sagde til sine disciple: »I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.« »I er jordens salt; men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltes med? Så dur

det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker.« Matt.5,14.13.

Herren Jesus vil udføre mirakler for sit folk. I Markus sekstende kapitel læser vi: »Så blev Herren efter at have talt med dem optaget til himmelen og satte sig ved Guds højre hånd. Men de gik ud og prædikede alle vegne. Og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med. Mark.16,19. 20 Her er vi forsikret om at Herren uddanner sine udvalgte tjenere til at tage sundhedsmissionsarbejdet op efter sin himmelfart.

[Af beretningen om Herrens undergerninger hvor han skaffer vin til bryllupsfesten og hvor han mætter folkeskaren, kan vi hente en lærdom af den største betydning. Fremstillingen af sunde fødevarer er et af Herrens egne midler til at afhjælpe et behov. Den himmelske uddeler, af al næring vil ikke lade sit folk forblive i uvidenhed angående tillavning af de bedste fødevarer til enhver tid og ved enhver anledning. *Evangeliets tjenere* side 268]

Arbejdet med restauranterne

(115) Vi må gøre mere end vi har gjort for at nå folk i vore byer. Vi skal ikke rejse store bygninger i byerne, men lyset er igen og igen blevet vist mig at vi skal sætte små planter i alle vore byer som skal være indflydelsesrige centre.

[Herren har et budskab til de store byer og dette budskab skal vi forkynde ved vore lejr møder og ved anden offentlig virksomhed og gennem vor litteratur. I samme forbindelse bør der oprettes vegetariske restauranter i byerne og ved hjælp af disse restauranter skal afholdsbudskabet forkyndes. Der bør arrangeres møder i forbindelse med restauranterne. Så vidt muligt bør der indrettes et lokale, hvor gæsterne kan indbydes til foredrag om sundhedslære og kristelig afholdenhed og få undervisning i sund madlavning og andre vigtige emner. Ved disse møder, bør der være bøn, sang og taler, ikke blot om sundhed og afhold, men også om andre tilsvarende bibelske emner. Og efterhånden som de interesserede lærer at drage omsorg for deres fysiske helbred, vil der blive rig anledning til al forkynde evangeliet om Riget. *I Mesterens Tjeneste* side 167]

Emnerne bør fremstilles på en sådan måde så folk får deres indtryk gunstigt. Der bør ikke være noget teateragtigt ved møderne. Sangen bør ikke kun gøres af nogle få. Alle tilstedeværende bør opmuntres til at være med i sanggudstjenesten. [Der er nogle, som ejer en særskilt sangens gave og der er tider, da et særskilt budskab kan fremføres ved solosang eller ved, at flere forener sig i sang; men sangen burde sjældent udføres blot af nogle få. Evnen til at kunne synge er et indflydelsesrigt (116) talent, som Gud vil, at alle skal opelske og bruge til hans navns ære. *Buds t unge* side 175]

[Personer, som besøger vore restauranter, bør forsynes med læsestof. Deres opmærksomhed bør henledes på vor

litteratur om afholdenhed og kost reform og de må også have småskrifter om Jesus og hans lære. Alle vore medlemmer bør være med til at skaffe denne litteratur til veje. Hver besøgende bør have noget at læse i. Mange vil måske lade skriftet ligge urørt, men nogle af dem, I giver det til, søger måske oplysning. De vil læse og studere det, de får og give det videre til andre. *I Mesterens Tjeneste* side 167]

Medarbejderne på vore restauranter bør leve i nær kontakt med Gud, så de kan se hans Ånds tilskyndelser til at tale personligt om åndelige ting til dem som kommer i restauranten. Når selvet er korsfæstet og Kristus er dannet inden for herlighedens håb, skal vi i tanke, ord og handling åbenbare vor tro virkelighed i sandheden. Herren vil være med os og gennem os vil Helligånden arbejde for at nå dem som er uden Kristus.

Herren har belært mig at dette er arbejdet der skal gøres af dem der leder vore restauranter. Forretningspres og stress må ikke få os til at forsømme det sjælevindende arbejde. Det er godt at hjælpe vore medmenneskers fysiske mangler, men hvis der ikke findes veje til at evangelielyset skinner frem for dem som hver dag kommer efter deres måltid, hvordan er Gud da æret ved vore gerninger?

Da restaurantarbejdet blev startet, forventede man at det var middel til at nå mange med den nærværende sandheds budskab. Har det gjort dette?

(117) Medarbejderne i vore restauranter fik stillet dette spørgsmål af en myndighedsperson? "Hvor mange har I talt til om deres frelse? Hvor mange har hørt alvorlige appeller fra jeres læber, at acceptere Kristus som en personlig frelser? Hvor mange er blevet ledt af jeres ord til at vende fra synd til den levende Guds tjeneste?"

Når folk får timelig mad i vore restauranter, så lad ikke arbejderne glemme at de selv og dem de tjener behøver en konstant dækning af himlens brød. Lad dem hele tiden finde anledninger til at tale om sandheden til dem der ikke kender den.

Hjælpernes omsorg

Vore restauranter ledere skal arbejde for medarbejdernes frelse. De må ikke arbejde over, fordi de derved hverken har styrke eller lyst til at hjælpe medarbejderne åndeligt. De skal hellige deres bedste kræfter til at instruere deres medarbejdere i åndelige emner, forklare skrifterne for dem og bede med dem og for dem. De skal vogte over hjælpernes religiøse liv lige så omhyggeligt som forældre vogter deres børns religiøse liv. De skal tålmodigt og ømt våge over dem, gøre alt i deres magt for at hjælpe dem i udviklingen af kristen karakter. Deres ord skal være ligesom æbler af guld i skåle af sølv, deres handlinger skal være fri fra ethvert spor af selvished og hårdhed. De skal stå som vagtfolk, våge over sjæle som skal de aflægge et regnskab. De skal stræbe efter at holde deres hjælpere på et rigtigt grundlag, så de stadigt vil blive stærkere og deres tro på Gud vil vokse.

(118) Hvis vore restauranter ikke ledes på denne måde, vil det være nødvendigt at advare vore folk mod at sende deres børn til dem som medarbejdere. Mange af dem som benytter sig af vore restauranter bringer ikke Guds engle

med sig, de ønsker ikke disse hellige væseners ledsagelse. De bringer en verdslig indflydelse med sig og for at modstå denne indflydelse behøver medarbejdere at være i nær kontakt med Gud. Vore restauranter ledere må gøre mere for at redde de unge mennesker i deres arbejde. De må lægge flere kræfter i for at holde dem åndeligt i live, så at deres unge tanker ikke påvirkes af den verdslighed de hele tiden er i kontakt med. Pigerne og de unge kvinder i vore restauranter behøver en hyrde. Enhver af dem behøver beskyttelse hjemmefra.

Der er fare for at de unge, der kommer ind på institutionerne som troende og ønsker at hjælpe i Guds sag, vil blive trætte og mismodige, miste deres iver og tapperhed og blive kolde og ligegyldige. Vi kan ikke samle disse unge i små mørke lokaler og fratage dem hjemmelivets privilegier og alligevel forvente at de får en sund religiøs erfaring.

Det er vigtigt at kloge planer lægges, for hjælpernes velfindende på alle vore institutioner og især for dem der arbejder på vore restauranter. Gode hjælpere bør sikres og alle gode ting må tilvejebringes der kan hjælpe dem til vækst i nåden og i Kristi kundskab. De skal ikke overlades til tilfældige omstændigheders skånsel, uden regelmæssig tid til bøn og uden nogen tid til bibelstudium. Efterlades de sådan, bliver de uagtsomme, uforsigtige og ligegyldige over for de evige kendsgerninger.

Enhver restaurant bør få en mand og hans hustru, som kan handle som vogtere og hjælpere, tilknyttet (119) en mand og en kvinde som elsker Frelseren og de sjæle han døde for og som holder sig til Herrens vej.

De unge kvinder bør være i en god kvindes varetægt, en kvinde som er helt igennem omvendt, som vil vogte arbejderne omhyggeligt, især de yngre.

Medarbejderne skal føle at de har et hjem. De er Guds hjælpende hånd og de skal behandles lige så forsigtigt og ømt som Kristus sagde det lille barn, han satte i disciplens midte, skulle behandles. »Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig,« sagde han, »ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals og han var sænket i havets dyb.« »Se til, at I ikke ringeagter en af disse små; thi jeg siger jer: deres engle i himmelen ser altid min himmelske Faders ansigt.« Matt.18,6. 10. Den omsorg der burde gives dette personale er en af grundene til at have adskillige små restauranter i de store byer, i stedet for en stor. Men det er ikke den eneste grund til at have adskillige små restauranter forskellige steder i vore store byer. De mindre restauranter vil være meget lettere at lede. Vi er ikke kaldede til at brødføde verden, men vi er belært at uddanne folk. I de mindre restauranter vil der ikke være så meget arbejde at gøre og hjælperne vil så have mere tid til at studere ordet, mere tid til at lære hvordan de gør deres arbejde godt og mere tid til at besvare gæsters spørgsmål, som gerne vil lære noget om helsereformens principper.

(120) Hvis vi fuldbyrder Guds plan med dette arbejde, vil Kristi retfærdighed vandre foran os og Herrens herlighed vil være vor løn. Men hvis der ikke indsamles sjæle, hvis hjælperne selv er åndelig selvtiltrækkelige, hvis de ikke ærer Gud i ord og handling, hvorfor skulle vi da åbne og have sådanne virksomheder? Hvis vi ikke kan lede restau-

ranterne til Guds ære, hvis vi ikke kan udøve en stærk religiøs indflydelse gennem dem, ville det være bedre for os at lukke dem og bruge vore unges talenter i andre linjer af værket. Men vore restauranter kan ledes så de er midler til sjælevinding. Lad os søge Herren alvorligt af hjertets ydmyghed, så han kan lære os hvordan vi skal vandre i lyset af hans rådgivende ord, hvordan hans ord skal forstås, hvordan det skal antages og hvordan det praktiseres.

Der er fare for at vore restauranter vil ledes sådan at vore hjælpere må arbejde meget hårdt dag efter dag og uge efter uge og alligevel ikke kunne vise på noget godt udrettet. Dette må vi tænke meget over. Vi har ingen ret til at binde vore unge i et arbejde, der ikke giver frugt til Guds ære.

Der er en fare for at restaurantarbejdet ledes sådan at de blot fremkalder fysisk velvære for dem det tjener. Også selvom at det anses for at være fantastisk succesrig måde at gøre godt på. Et arbejde kan tilsyneladende have karakter af stor fortræffelighed, men det er ikke godt i Guds øjne hvis det ikke udføres med et alvorligt ønske om at gøre hans vilje og fuldbyrde hans hensigt. Hvis Gud ikke anerkendes som vore handlingers Ophav og Fuldender, vejes de på helligdommens vægte og findes for lette.

Lukke vore restauranter om sabbaten

(121) [Der er blevet stillet dette spørgsmål: "Bør vore restauranter holdes åbne om sabbatten?" "Mit svar er: Nej! Helligholdelsen af sabbatten er vort vidnesbyrd over for Gud, mærket eller tegnet mellem ham og os på, at vi er hans folk. Dette mærke må aldrig blive fjernet.

Hvis arbejderne på vore restauranter skulle lave mad om sabbatten ligesom de gør i løbet af ugen, til alle de mennesker, som kommer, hvad ville der så blive af deres hviledag? Hvilken anledning ville de da få til at forny deres legemlige og åndelige styrke?

For ikke så længe siden blev der givet mig et særskilt lys angående dette spørgsmål. Jeg så, at der ville blive gjort forsøg på at få os til at slække på sabbatshelligholdelsen og at nogle ville gå ind for, at vore restauranter skulle holdes åbne om sabbatten. Men dette må aldrig ske.

Så fik jeg et syn. Jeg befandt mig på vor restaurant i San Francisco. Det var fredag. Flere af arbejderne var travlt optaget med at lave pakker af sådanne fødevarer, som folk let kunne tage med sig hjem. Flere ventede for at få udleveret disse pakker. Jeg spurgte, hvad meningen var med dette og arbejderne fortalte mig, at nogle af deres kunder var kede af, at de ikke kunne få den samme slags mad om sabbatten, som de var vant til gennem ugen, fordi restauranten var lukket. De indså, hvor værdifuld den sunde mad var, som de fik på restauranten og gjorde indvendinger, fordi de ikke kunne få den på den syvende-dag. De bad indtrængende indehaverne af restauranten om at holde åbent alle ugens dage og henviste til, de afsavn det betød for dem, hvis dette ikke blev gjort. "Det, du ser her i dag," sagde arbejderne, "er vort svar på kravet om sunde fødevarer om sabbatten. Disse mennesker kan få deres varer om fredagen og de har nok til hele sabbatten. På denne (122) måde undgår vi ubehagelighed, fordi vi ikke holder restauranten åben om sabbatten."

Skillelinjen mellem vort folk og verden skal altid være tydeligt markeret. Den grund, vi står på, er Guds lov, som pålægger os at holde sabbatten, for som det tydeligt fremgår af det 31. kapitel i 2 Mosebog er sabbatten et tegn mellem Gud og hans folk. »Fremfor alt skal I holde mine sabbatter, thi sabbatten er et tegn mellem mig og eder *fra slægt til slægt*, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder. ... Den skal være et tegn til *alle tider* mellem mig og israelitterne. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen og jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægende han sig.« 2.Mos. 31,13-17.

Vi må give agt på et "så siger Herren", selv om vi ved vor lydighed er til stor ulejlighed for de mennesker, som ikke holder sabbatten. På den ene side har vi menneskets formodede fornødenheder og på den anden side har vi Guds bud. Hvad har størst betydning for os?

På vore sanatorier skal patienterne og lægerne, sygeplejerskerne og de øvrige funktionærer have mad om sabbatten ligesom enhver anden familie, men det skal ske med så lidt arbejde som muligt. Vore restauranter skal derimod ikke holdes åbne om sabbatten. Forvis arbejderne om, at de har fri og kan benytte denne dag til Gudstjeneste. Når dørene er lukkede om sabbatten, kommer restauranten til at bære præg af minde for Gud? et minde, som fortæller, at den syvende-dag er sabbat og at der ikke må udføres noget unødvendigt arbejde på den dag.

Jeg er blevet undervist om, at en af hovedgrundene til, at der skal oprettes vegetariske restauranter og klinikker (123) i de stor byer er, at de skal tjene til at henlede ledende personligheders opmærksomhed på den tredje engels budskab. Når de ser, at disse institutioner bliver drevet på en måde, som er helt forskellig fra den, som almindelige restauranter bliver drevet på, vil tænkende mennesker begynde at spørge om grundene til, at der er forskel på forretningsmetoderne og undersøge, hvorfor vi serverer bedre mad. På denne måde vil de få kendskab for vor tid.

Når tænkende mennesker opdager, at vore restauranter holdes lukket om sabbatten, vil de stille spørgsmål angående de principper, som får os til at lukke dørene om lørdagen. Når vi besvarer disse spørgsmål, får vi lejlighed til at gøre dem bekendt med grundene for vor tro. Vi kan give dem vore blade og traktater, så det bliver muligt for dem at se forskel mellem "den, som tjener Gud og den, som ikke tjener ham".

Det er ikke alle vore medlemmer, der er så nøje, som de burde være, med hensyn til at holde sabbatten. Måtte Gud hjælpe dem at gøre en forandring! Ethvert familieoverhoved bør anbringe sine fødder sikkert på lydighedens grund.

Sunde fødevarer

(124) Cooranbong, N. S. W., den 10. marts, 1900. Sidste nat blev der åbenbaret mange ting for mig. Fremstil-

ling og salg af sunde fødevarer vil kræve omhyggelig overvejelse under bøn til Gud.

Herren vil sikkert give mange mennesker mange steder oplysning om, hvordan man kan fremstille fødevarer, som er sunde og velmagende, hvis han ser, at de vil bruge deres kundskab rigtigt. Dyrene bliver mere og mere befængt med sygdom og det vil ikke vare længe, før mange andre end syvende-dags Adventisterne vil holde op med at bruge animalsk føde. Vi skal tilberede sunde og styrkende fødevarer, så folk ikke behøver at spise kød.

Herren vil lære mange i alle dele af verden at lave fødevarer af frugter, kornsorter og grønsager og disse fødevarer vil vedligeholde livet uden at forårsage sygdom. Mennesker, som aldrig har set opskrifterne på de sunde fødevarer, som nu er i handelen, vil gå klogt til værks og eksperimentere med Jordens produkter, de vil så få lys med hensyn til, hvordan disse produkter kan anvendes. Herren vil vise dem, hvad de skal gøre. Han, som giver sit folk dygtighed og forstand i andre dele af verden. Det er hans plan, at de værdifulde næringsmidler i hvert enkelt land skal tilberedes på en sådan måde, at de kan anvendes i de lande, hvor de er velegnede. Ligesom Gud gav Israels børn manna fra himmelen for at holde dem i live, vil han nu give sit folk forskellige steder dygtighed og visdom til at bruge disse landes produkter til at fremstille fødevarer, som kan erstatte kød. Disse fødevarer bør fremstilles i de forskellige lande, for transporten (125) fra det ene land til det andet fordyrer dem så meget, at de fattige ikke har råd til at bruge dem. Det vil aldrig kunne betale sig at være afhængig af Amerika, når det gælder om at forsyne andre lande med sunde fødevarer. Det vil blive meget vanskeligt at forhandle de importerede varer uden økonomisk tab.]

Alle som har med helseprodukter at gøre skal arbejde uselvsk for deres medmenneskers skyld. Hvis mennesker ikke lader Herren vejlede deres tanker, vil utallige vanskeligheder rejse sig som anderledes tænkende involveret i dette arbejde. Når Herren giver en person evner og forståelse, så lad os huske at denne person ikke har fået visdom for sin egen skyld, men for at hjælpe andre.

[Det vil være klogt af os at fremstille enkle, billige sundhedsfødevarer, Mange af vore medlemmer er fattige og de skal have lejlighed til at få fødevarer til priser, som de fattige har råd til at betale. Det er Herrens hensigt, at de fattige på ethvert sted skal kunne få billige og sunde fødevarer. På mange steder bør der oprettes fabrikker, hvor sådanne fødevarer kan fremstilles. Det, som er til velsignelse for værket på eet sted, vil også være til velsignelse et andet sted, hvor det er meget sværere at skaffe penge.

Gud gør alt til bedste for sit folk. Han vil ikke, at de skal stå uden hjælpemidler. Han leder dem tilbage til den kost, som mennesket fik i begyndelsen. Deres kost skal bestå af fødevarer, som fremstilles af de materialer, som han har frembragt. De råstoffer, som hovedsagelig skal benyttes til disse fødevarer, er frugter, kornsorter og nødder men der vil også blive (126) brugt forskellige rodfrugter.

Fortjenesten på disse fødevarer skal hovedsagelig komme fra verden og ikke fra Herren Herrens folk. Guds folk skal understøtte hans værk. De skal påbegynde arbejde på nye

steder og stifte menigheder. De skal bære byrderne i forbindelse med mange former for missionsarbejde. Der bør ikke lægges unødvendige byrder på dem. Gud er altid parat til at hjælpe sit folk i nødens stund.

De, som laver opskrifterne til vore sundhedsblade, bør udvise megen omhu. Nogle af de specielt tilberedte fødevarer, som fremstilles nu, kan forbedres og vi må tillemppe vore planer med hensyn til brugen af dem. Nogle har brugt alt for mange nøddeprodukter. Hvad skal jeg bruge i stedet for kød?" En nat syntes jeg at stå foran en gruppe mennesker. Jeg sagde til dem, at de bruger for mange nødder i madlavningen, at organismen ikke kan omsætte dem, når de tilberedes efter visse af de opskrifter, som er givet og at resultatet ville blive mere tilfredsstillende, hvis de brugte dem mere sparsomt.

Herren ønsker, at de mennesker, som bor i lande, hvor man kan få frisk frugt en stor del af året, skal lære at indse, hvilken stor velsignelse de har i denne frugt. Jo mere vi holder os til den friske frugt, når den lige et plukket ned fra træet, jo større bliver velsignelsen.

Der er nogle, som går tilbage til at spise kød, efter at de har været vegetarer. Dette er meget uklogt og det røber mangel på kendskab til, hvordan man kan tilberede sund mad i stedet for kød.

I Amerika og andre lande bør der under kompetente læres vejledning holdes kogekurser. Vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at vise folk værdien af en reform på kostens område. *Vejl f menigh* bd. 3 side 111-116]

Fremstilling af sundhedsfødevarer

(127) St. Helena, Californien, den 16.februar, 1901 Sidste nat var det som om jeg talte til vort folk. Jeg sagde at vi som syvende-dags adventister må opelske kærlighed, tålmodig og sand belevenhed. Jesus vil styrke sit folks ledere, hvis de vil lære af ham. Guds folk må stride efter at nå den allerhøjeste fortrinlighedsnorm. Især lægemissionærerne bør vise i ånd, ord og karakter at de følger Jesus Kristus, sundhedsmissionsarbejdets guddommelige Forbilleder.

Jeg har et alvorligt ønske om at arbejde på alle steder skal fremføres i overensstemmelse med hans bud. Jeg ser problemer forude for vort folk på vejen der er ligeså høje som bjerge; problemer der skal gøres noget ved nu og især med hensyn til helsekostforretningen. Når vi rykker frem skal vi imødekomme de svære problemer med menneskepåfund, som skaber megen forvirring. Rænkesmedning fører til uærlighed.

Dr. Kellogg og hans medarbejdere har, men stor dygtighed og flid, beredt en særlig linje for helseprodukter. Deres hovedmotiv har været at hjælpe menneskeheden og Guds velsignelse har hvilet over deres bestræbelser. Hvis de følger Guds råd, hvis de vandrer efter Kristi eksempel,

vil de fortsætte med at gøre fremskridt; for Gud vil give dem færdigheder og forståelse, som søger ham uselvsk. Der kan gøres forbedringer i mange henseender med den helsekost der kommer ud af vore fabrikker. Herren vil lære sine tjenere hvordan de skal tilberede maden mere enkelt og mindre dyrt. Der er mange som han vil undervise i (128) dette hvis de vil vandre efter hans råd og være i harmoni med deres brødre.

Til vore brødre i alle lande

Herren har instrueret mig at sige at han ikke har begrænset al lyset, om den bedste helsekosttilberedelse, til nogle få personer. Han vil give mange mennesker på forskellige steder taktfølelse og færdighed som vil sætte dem i stand til at tilberede helsekost der egner sig til de lande de lever i.

Gud er al visdoms, al intelligens, alle talenters Ophavsmand. Han vil ophøje sit navn ved at give mange mennesker visdom til at tilberede helsekost. Og når han gør dette, skal der ikke ses på denne nye madtilberedelse som brud på deres normer som allerede fremstiller helsekost, selvom de forskellige producerede madprodukter kan ligne hinanden. Gud vil tage almindelige mennesker og give dem færdigheder og forståelse til at bruge jordens frugter. Han behandler sine medarbejdere upartisk. Ikke en har han glemte. Han vil få forretningsfolk som er sabbatsholdere til starte industrier der vil give hans folk noget at lave. Han vil lære sine tjenere at berede mindre dyr helsekost som gives til den fattige.

[I alle vore planer bør vi huske på, at produktionen af sundhedsfødevarer er Guds ejendom og at man ikke må drive spekulation hermed for at skaffe sig personlig vinding. Det er Guds gave til hans folk og udbyttet skal bruges til gavn for lidende mennesker over alt. *Vejl f menigh* bd. 3 side 116]

Især i Nordamerikas sydlige stater vil tingene udtænkes og mange hjælpemidler gøres, så den fattige og trængende kan underholde sig selv ved helsekostindustri. Under lærer som arbejder for deres sjæles frelse, vil de (129) lære hvordan de opdyrker og tilbereder de ting til maden, som vokser hurtigst i deres lokalitet.

Et ondt arbejde

[Nogle af vore brødre har gjort et arbejde, som har voldt sagen megen skade. De metoder, som benyttes ved fremstillingen af sundhedsfødevarer og som Gud har givet sit folk for at hjælpe til med at underholde sit værk, har de afsløret for verdslige forretningsfolk, som udnytter dem til personlig fordel. De har solgt Herrens ejendom for at opnå personlige fordele. De personer, som på denne måde har afsløret hemmeligheder, som de havde kendskab til angående tilberedningen af sundhedsfødevarer, har misbrugt et tillidshverv, som Gud havde givet dem. Efterhånden som de kommer til at se følgen af dette tillidsbrud, vil nogle bittert angre, at de ikke tav og ventede på, at Herren skulle lede sine tjenere og gennemføre sine egne planer. Nogle af de personer, som har fået kendskab til disse hemmeligheder, vil søge at spærre vejen for det arbejde, som vor sanatorier udfører med fremstilling af fødevarer og ved at fremstille sagen i et forkert lys vil de til skade for sanatorierne føre disse patienter på vildspor.

Hemmelighederne i forbindelse med fremstilling af helsekost må ikke lånes eller stjæles fra dem, som ved dette arbejde søger at bygge op og fremme sagen.] Dr Kellogg har, ved hjælp af andre og ved store udgifter, studeret forberedelsesprocessen af noget særligt mad og har anskaffet dyre maskiner til dens fremstilling. Dette arbejde har taget en stor del af den kostbare tid, for der er gjort mange eksperimenter. Og det er rigtigt at dem, som har arbejdet sådan og investeret deres midler burde kunne høste frugten af deres arbejde. Som Herrens forvalter bør Dr.Kellogg have lov til at styre en rimelig del af indkomsten fra de særlige produkter som han ved Guds velsignelse var i stand til at producere, så han kan have midler til at fremme Guds værk med (130) eftersom forholdene kræver det. Lad ingen få de hemmelige opskrifter, de til disse særlige madvarers tilberedelser og sælge dem for personlig profit. Lad ingen give indtryk af at de arbejder i harmoni med dem, som først tilberedte disse fødevarer i salgsojemed, når det ikke er sandt. Ingen har lov til at gå ind i og fremstille disse helseprodukter på en selvsk måde. Lad os alle komme nær til Herren og med ydmygt hjerte forsøge at forherlige ham i alle handlinger. [*Vejl f menigh* bd. 3 side 116]

[Jeg har en advarsel til dem, som kender de metoder, hvorefter de specielle sundhedsfødevarer fremstilles på vore fabrikker. De må ikke bruge deres kendskab til egoistiske formål eller på en måde, som vil bringe sagen i vanry. Vi skal heller ikke offentliggøre denne kundskab. Menighederne bør tage sig af denne sag og vise disse brødre, at en sådan fremgangsmåde er et tillidsbrud og at den vil bringe skam over sagen. *Vejl f menigh* bd. 3 side 116]

Lad ingen af dem som har været og er beskæftiget i helsekostproduktionen, der blev startet af Dr. Kellogg, eller af nogen andre pionerer i dette arbejde, røbe produktionsmetoder af særlige madvarer til andre; for derved bedrager de den sag som burde bruges til fremgangen. Jeg beder jer indstændigt, mine brødre, trød lige spor med jeres fødder, så det, der er lammet, ikke vrides af led. Læg ikke informationer i hænderne på dem, som af manglende samvittighed over for helsereformens, måtte sende urene varer på markedet som helsekost.

Stå på retfærdighedens side i alle jeres handlinger; så vil I ikke være til skade for Gud eller mennesker. Gå ikke ind i nogen uærlige metoder. Dem som påtager sig produktion af sanatorie-helsekost for personlig vindings skyld, tager en frihed de ingen ret har til. Derved fremkaldes stor forvirring. Nogle fremstiller og sælger ting (131) som giver sig ud for at være helsekost, men indeholder usunde ingredienser. Igen, disse fødevarer er så ofte af dårlig kvalitet at megen skade er sket, på grund af deres salg, idet dem som køber dem, tror at al helsekost er det samme.

Ingen har ret til at udnytte forretningsarrangementer der er blevet gjort med henblik på sanatorie-helsekost. Dem som har med fødevarer at gøre som Dr. Kellogg har udviklet ved store omkostninger, bør først blive indforstået med ham eller andre som arbejder sammen med ham og lære hvordan man bedst har med disse madvarer at gøre. Han som går egenkærligt ind i arbejdet og samtidig giver sine kunder indtryk af at provisionen af det han sælger bruges til at hjælpe godgørende foretagender, medens de i virke-

ligheden bruges til personlige interesser, er under Guds mishag. Hans forretning vil svigte her og der og han vil få tingene i en sådan urede at hans brødre må købe ham ud for at redde det hele fra vanære.

Herren er stærkt mishaget når hans tjeneste vanæres af sådanne involveredes egenkærlighed. Han vil at alle dele i hans værk skal være i harmoni med alle andre dele, sammenføjning forbundet med sammenføjning.

Herren ønsker at hans folk skal stå langt over egenkærlige interesser. Han ønsker at de skal besejre de fristelser de møder. Han forlanger de helliges samfund. Han ønsker at hans arbejder skal være under hans ledelse. Han vil udglatte og polere materialerne til sit tempel, berede det ene stykke til det andet stykke, så bygningen kan blive et fuldkomment hele og ikke mangle noget.

[Himmelen skal begynde her på jorden. Når Herrens folk bliver fyldt med sagtomdighed og ømhed, vil de se, at hans banner over dem er kærlighed og hans frugt vil smage dem lifligt. De vil skabe en himmel hernede, hvor de bereder sig for himmelen hisset. *Vejl f menigh* bd. 1 side 177]

Undervis folket

(132) St. Helena, Californien, den 20. August, 1902.

[Overalt, hvor sandheden forkyndes, bør der undervises i tilberedning af sunde fødevarer. Gud ønsker, at folket overalt skal oplyses om, hvordan de på en hensigtsmæssig måde kan bruge de produkter, som er lette at skaffe. Dygtige lærere bør vise folket, hvordan man på den mest fordelagtige måde kan udnytte de produkter, som man kan dyrke eller købe i den del af landet, hvor de bor. På denne måde vil de fattige såvel som de bedrestillede kunne lære at leve sundt.

Lige fra sundhedsreformens begyndelse har vi anset det for nødvendigt at undervise, undervise, undervise. Gud ønsker, at vi skal fortsætte dette oplysningsarbejde blandt folket. Vi må ikke forsømme det af frygt for den virkning, som det kan tænkes at have på salget af de sundhedsfødevarer, som vore fabrikker fremstiller. Det er ikke det vigtigste ved sagen. Det er vor opgave at vise menneskene, hvordan de kan skaffe sig den sundeste føde, hvordan de kan samarbejde med Gud for at genoprette hans moralske billede i dem. *Vejl f menigh* bd. 3 side 117]

Vore arbejdere bør udvise deres sindrigheid under tilberedelsen af sund mad. Ingen skal spionere i Dr. Kelloggs hemmeligheder, men alle bør forstå at Herren lærer mange mennesker på mange steder at lave sund mad. Der er mange produkter som kan gøres til retter, hvis de er ordentlig tilberedt og sammensat og de er til velsignelse for dem som ikke kan købe den dyre, særligt tilberedte helsekost. Han som gav færdigheder og forstand til al slags snilde arbejde, da tabernaklet blev bygget, vil også give sit folk færdigheder og forstand til at sammensætte (133) naturlige

madprodukter og derved vise dem hvordan de får en sund kost.

Kundskab om tilberedelse af sund mad er Guds ejendomsbesiddelse og er blevet overdraget til mennesker for at de kan give det videre til deres medmennesker. Når jeg siger dette hentyder jeg ikke til de særlige forberedelser som det har kostet Dr. Kellogg og andre lange studier og mange omkostninger at udvikle. Jeg henviser specielt til de enkle tilberedelser som alle kan gøre af sig selv, undervisning om det som burde gives frit til alle der ønsker at leve sundt og især for den fattige.

[Det er Herrens hensigt, at mænd og kvinder på ethvert sted skal opmuntres til at udvikle deres talenter ved at tillave sunde fødemidler af de naturlige produkter, som findes i deres del af landet. Hvis de søger hjælp hos Gud og under hans Ånds vejledning bruger deres dygtighed og opfindsomhed, vil de kunne lære, hvordan de kan lave sunde fødemidler af naturens produkter. På denne måde vil de kunne lære de fattige at skaffe sig næringsmidler til erstatning for kød. De mennesker, som bliver hjulpet på denne måde, vil atter kunne undervise andre. Et sådant arbejde vil fra nu af blive udført med helliget iver og energi. Hvis dette var blevet gjort tidligere, ville langt flere mennesker have været i sandheden i dag og mange flere kunne have givet undervisning. Lad os lære, hvad der er vor pligt og så gøre den. Vi skal ikke være afhængige og hjælpeløse og vente på, at andre skal udføre det arbejde, som Gud har overladt til os.

Når vi vælger vore fødemidler, bør vi udvise sund fornuft. Når vi opdager, at der er visse fødemidler, som vi ikke kan tåle, behøver vi ikke at skrive breve for at spørge, hvad der er årsagen til vanskelighederne. Skab variation i kosten. Brug mindre af visse fødemidler. Forsøg med andre retter. Vi vil snart finde ud af, hvilken virkning visse sammensætninger har på (134) os. Lad os som fornuftige mennesker personligt sætte os ind i principperne og så bruge vor erfaring og vor dømmekraft, når vi skal afgøre, hvilke fødemidler der er bedst for os.

Den mad, vi spiser, bør være afpasset efter det arbejde, som vi har og det klima, som vi lever i. Visse fødemidler, som er velegnet i det ene land, er ikke altid hensigtsmæssige i det andet. Visse mennesker ville opnå større resultater ved at lade være med at spise en dag eller to hver uge end ved at lade sig behandle eller søge lægehjælp. For disse menneskers vedkommende ville det være af uvurderlig værdi at faste en dag om ugen. Jeg er blevet undervist om, at man ofte får store mængder nødder og at visse nødder ikke er så sunde som andre. Vi bør foretrække mandler frem for jordnødder, men i mindre mængder kan jordnødder bruges sammen med kornsorter, så vi på den måde får en nærende og fordøjelig føde.

Oliven kan tilberedes på en sådan måde, at vi kan spise dem til hvert måltid med godt resultat. De fordele, som man mener, at man kan opnå ved at bruge smør, kan opnås ved at spise oliven, når de er rigtigt tilberedt. Den olie, som oliven indeholder, kurerer forstoppelse. For tuberkulosepatienter og personer med mavekatar, er det bedre end medicin. Som fødemidler er den bedre end animalske olier.

Det ville være gavnligt for os at koge mindre og at spise mere frugt i naturlig tilstand. Lær folket at spise rigeligt med friske druer, æbler, ferskener, bær og alle andre slags frugt, som kan skaffes til veje. Disse frugter bør henkoges og gemmes til vinter. Man bør så vidt muligt bruge glas i stedet for blikdåser.

Hvad kødmat angår, burde vi lære folket ikke at bruge det. Brugen af kød modvirker den ideelle udvikling af de fysiske, åndelige og moralske kræfter. Vi bør aflægge et klart vidnesbyrd imod brugen af te (135) og kaffe. Vi gør også klogt i at holde op med at servere kraftige desserter. Men vi bør ikke sidestille mælk, æg og smør med kød. I nogle tilfælde er det nyttigt at bruge æg. Vi er endnu ikke kommet til den tid, hvor vi bør ophøre fuldstændig med at bruge mælk og æg. Der findes fattige familier, hvis kost hovedsagelig består af brød og mælk. De får ikke ret meget frugt og de har ikke råd til at købe nøddeprodukter. Når vi underviser om sundhedsreformen, bør vi som i alt andet evangelisk arbejde gå ned på det stade, hvor folk er. Vi har ikke ret ti at fremholde de mest vidtgående principper med hensyn til reformkost, før vi har lært dem at lave velsmagende, nærende og samtidig billige retter i overensstemmelse med sundhedsreformen.

Kostreformen bør foregå gradvist. Lad folk blive undervist om, hvordan de kan lave mad uden at bruge mælk eller smør. Fortæl dem, at der snart vil komme en tid, hvor man ikke trygt kan bruge æg, mælk, fløde eller smør, fordi sygdom blandt dyrene tager til i samme grad som ondskaben blandt menneskene bliver større. Den tid er nær, hvor hele dyreriget på grund af ugudeligheden blandt den faldne slægt vil sukke som følge af de sygdomme, som er en forbandelse for vor Jord.

Gud vil give sit folk dygtighed og sans for at tilberede sund mad uden disse ting. Vort folk bør forkaste alle usunde opskrifter. Lad dem lære, hvordan de kan leve sundt og så undervise andre om, hvad de har lært. Lad dem bringe denne kundskab videre på samme måde, som når de underviser i Bibelen. Lad dem lære folk, hvordan man bevarer helbredet og øger kræfterne ved at undgå den overdrevne kogning, som har fyldt verden med kronisk syge mennesker. Gør det klart ved forskrifter og eksempel, at den mad, Gud gav Adam i hans syndfrie tilstand, er bedst for mennesket, idet det på ny søger at opnå den syndfrie tilstand. *Vejl f menigh* bd. 3 side 117-119]

(136) Dem som lærer helsereformens principper bør forstå sig på sygdomme og deres årsager, forstå at alle menneskets handlinger bør være i fuldstændig harmoni med livets love. Det lys som Gud har givet om helsereformen er til vor frelse og verdens frelse. Mænd og kvinder bør oplyses om menneskets bolig, indrettet af vor Skaber som hans bosted og over hvilket han ønsker at vi skal være trofaste forvaltere. »Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: »Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud og de skal være mit folk.« 2.Kor.6,16.

Fasthold helsereformens principper og lad Herren lede den retskafne af hjertet. Fremstil afholdenhedens principper i deres mest tiltrækkende form. Omdel bøger der giver undervisning om sund levevis.

Folket er i sørgelig nød efter det lys der skinner frem fra vore sundhedsbøgers og tidsskrifters sider. Gud ønsker at bruge disse bøger og tidsskrifter som medier hvorigennem lysglimt skal fængsle folks opmærksomhed og få dem til at give agt på den tredje engels budskab. Vore helsetidsskrifter er redskaber i marken der gør et særligt arbejde for at det lys verdens beboere må have på denne Guds beredelsesdag. De udøver en usigelig indflydelse for sundheden, afholdenheden og social-renheds-reformen og vil udrette meget godt ved at frembringe disse emner på en pæn måde og i deres sande lys for folket.

Herren har sendt os det linje på linje og hvis vi forkaster disse principper forkaster vi ikke budbærerne som lærer dem, men ham som har givet os principperne.

(137) [Vi bør til stadighed tale til folket om reformer og vi må forstærke vore ord med vort eksempel. Sand guds frygt og sundhedslovene går hånd i hånd. Det er umuligt at arbejde for at frelse mennesker uden at vise dem, hvor nødvendigt det er at rive sig løs fra syndige lyster, som ødelægger sundheden, nedværdiger sjælen og hindrer den guddommelige sandhed i at gøre indtryk på sindet. Vi må lære både mænd og kvinder at give nøje agt på enhver vane og enhver skik og uden tøven lægge sådanne ting bort, som fremkalder en usund tilstand i legemet og derved kaster en mørk skygge over sindet. Gud ønsker, at hans lysbærere altid skal have et højt ideal for øje. Ved forskrift og eksempel skal de holde deres fuldkomne standard højt hævet over Satans falske standard. Hans standard vil lede til elendighed, nedværdigelse, sygdom og død både til legeme og sjæl hvis man følger det. De, som har fået kundskab om, hvordan man skal spise, drikke og klæde sig for at bevare sundheden, bør gøre andre delagtige i denne kundskab. Lad sundhedens evangelium blive forkyndt for de fattige ud fra et praktisk synspunkt, så at de kan vide, hvordan de på rette måde skal sørge for legemet, som er et tempel for Helligånden. *Vejl f menigh* bd. 3 side 119-120]

Sektion fire - Forlagsarbejdet Guds hensigt med vore forlagshuse

(138) Vidner for sandheden

[»I er mine vidner, sige Herren,« »for at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, som er bundet, udråbe et nådeår fra Herren, en hævnens dag fra vor Gud.«

Vor forlagsvirksomhed blev grundlagt på Guds anvisning og under hans særskilte tilsyn. Den var bestemt til at tjene et særskilt formål. Syvende-dags Adventisterne er blevet udvalgt af Gud som et særskilt folk, skilt fra verden. Med sandhedens store mejsel har han hugget dem ud af verdens stenbrud og bragt dem i forbindelse med ham. Han har gjort dem til sine repræsentanter og kaldet dem til at være sendebud for ham i frelsesplanens afslutning. Den rigeste sandhed. Som nogensinde er betroet dødelige mennesker, de højtideligste og frygteligste advarsler, som Gud nogensinde har sendt til Jorden, er blevet overladt til dem, for at de skal bringe dem videre til verden. Vore forlag skal være

nogle af de mest virksomme redskaber til at fuldføre dette arbejde.

Disse institutioner skal være vidner for Gud, lærere til retfærdighed for folket. Fra dem skal der udgå sandhed ligesom en lampe, der lyser. Som et stort lys i et fyrtårn på en farlig kyst skal de stadig sende stråler af lys ud i verdens (139) mørke for at advare menneskene om de farer, som truer dem med undergang.

De skrifter, som bliver sendt ud fra vore trykkerier, skal berede et folk til at møde Gud. Overalt i verden skal de udføre det samme arbejde, som Johannes' Døber udførte for jødefolket. Ved overraskende advarselsbudskaber vækkede Guds profet menneske op fra verdsligt drømmeri. Gennem ham kaldte Gud det frafaldne Israel til omvendelse. Han afslørede populære vildfarelser ved den måde, han fremholdt sandheden på. Som en modsætning til samtidens falske teorier fremtrådte sandheden i hans undervisning som en evig vished. »Omvend jer, thi himmeriget er kommet nær,« var Johannes' budskab. Matt. 3,2. Ved hjælp af skrifter fra vore trykkerier skal denne sandhed bringes ud til verden i dag.

Den profeti, som Johannes' mission opfyldte, giver et omrids af vor opgave: »Ban Herrens vej, gør hans stier jævne.« vers 3. Ligesom Johannes beredte vejen for Frelserens første komme, således skal vi berede vejen for hans andet komme. Vore forlag skal ophøje kravene i Guds nedtrådte lov. Over for verden skal de stå som reformatoriske institutioner og vise, at Guds lov danner grundlaget for al varig reform. I klare, tydelige linjer skal de fremholde, hvor nødvendigt det er at adlyde alle hans bud. De skal være drevet af Kristi kærlighed og samarbejde med ham for at bygge på ældgamle tomter og rejse længst faldne mure. De skal være murbrudsbødere, genskabere af farbare veje. På grund af deres vidnesbyrd skal det fjerde buds sabbat stå som et vidne, som et stadig minde om Gud, for at vække opmærksomhed og give anledning til undersøgelse, som kan lede menneskenes tanker hen til deres skaber.

Det bør aldrig glemmes, at disse institutioner skal samarbejde med de himmelske udsendinge i deres tjeneste. (140) De hører med til de redskaber, som der skildres som den engel, der flyver »midt oppe under himmelen« og som har »et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på Jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Og han råbte med høj røst: Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet.« Åb. 14,6.7.

Fra dem skal den frygtelige fordømmelse udgå: »Faldet, faldet er det store Babylon, som har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts harmes vin.« vers 8.

De er symboliseret ved den tredje engel, som fulgte dem og råbte med høj røst: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin, som er skænket ublandet i hans vredes bæger.« vers 9.10.

Vore forlag skal også i stor udstrækning udføre det arbejde, som påhviler den anden engel, der kommer ned fra himmelen og oplyser Jorden med sin herlighed.

Der hviler et højtideligt ansvar på vore forlag. De, som har ledelsen af disse institutioner, de, som redigerer tidsskrifterne og skriver bøgerne, de, som står i lyset af Guds planer og er kaldet til at advare verden, bliver af Gud draget til ansvar for deres medmenneskers frelse. Det budskab, som Gud gav sin profet forud, gælder både dem og ordets tjenere: »Men dig, menneskesøn, har jeg sat til vægter for Israels hus: hører du et ord af min mund, skal du advare dem fra mig. Når jeg siger til den gudløse: Du skal visselig dø! og du ikke taler for at advare ham mod hans vej, så skal den Gudløse vel dø for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af din hånd.« Ez. 33,7.8.

(141) Vi har aldrig kunnet bruge dette skriftsted med større styrke end i dag. Verden ringeagter Guds krav mere og mere. Menneskene er blevet dristige til at overtræde. Ondskaben blandt verdens beboere har næsten fyldt deres ugudeligheds bæger. Vor Jord er næsten kommet til det punkt, hvor Gud vil tillade ødelæggeren at gøre med den efter sin vilje. Det sidste akt i dramaet består i, at der indføres menneskelove i stedet for Guds lov, at søndagen bliver ophøjet i stedet for den bibelske sabbat udelukkende i kraft af menneskelig myndighed. Når denne forandring bliver verdensomfattende, vil Gud åbenbare sig. Han vil rejse sig i sin majestæt og ryste Jorden frygteligt. Han vil gå ud fra sin bolig for at straffe jordboernes brøde; sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte.

Den store strid, som Satan fremkaldte i de himmelske sale, vil snart, meget snart blive afgjort for evigt. Alle Jordens beboere vil snart have taget standpunkt enten for eller imod himmelens regering. Satan udøver mere end nogensinde sin forførelses magt for at vildlede og ødelægge enhver sjæl, som ikke er på vagt. Vi er kaldet til at vække menneskene op og berede sig for de store begivenheder, som venter dem. Vi må advare dem, som står på selve afgrundens rand. Guds folk skal af al magt kæmpe mod Satans løgn og nedbryde hans fæstninger. For hvert eneste menneske i den vide verden, som vil give agt på det, skal vi anskueliggøre de principper, som står på spil i den store strid - principper, som er af betydning for sjælens evige skæbne. Til mennesker fjern og nær skal vi stille det spørgsmål: "Følger I den store oprører i ulydighed mod Guds lov, eller følger I Guds Søn, som erklærede: "Jeg har holdt min Faders bud?"

Det er denne opgave, som ligger foran os. Det er i denne hensigt, at vore forlag er oprettet. Det er dette arbejde, Gud venter, at de skal udføre.

En åbenbaring af kristelige principper

Vi skal ikke blot forkynde sandhedens teori, men praktisere den i karakteren og livet. Vore forlag skal over for verden være ligesom legemliggørelsen af kristelige principper. Hvis Guds hensigt med disse institutioner bliver opfyldt, står Kristus selv i spidsen for arbejdstaben. Hellige engle har overopsyn med arbejdet i alle afdelingerne. Alt, hvad der bliver udført, skal bære præg af himmelen for at kunne vidne om Guds ypperlige karakter.

Gud har bestemt, at hans værk skal fremtræde for verden i klare, hellige træk. Han ønsker, at hans folk i deres liv skal åbenbare kristendommens fortrin frem for verdsligheden. Takket være hans nåde er der blevet gjort alt, for at vi i alle

vore forretninger kan vise at himmelens principper er verdens principper overlegne. Vi skal vise, at når nogen tager imod sandheden og lever efter den, gør den dem til Guds sønner og døtre, børn af den himmelske Konge og at de som sådanne er ærlige i handel, trofaste, sandfærdige i de små såvel som i de store anliggender i livet.

I alt vort arbejde, selv på det tekniske område, ønsker Gud, at fuldkommenheden i hans karakter skal åbenbares. Den nøjagtighed, dygtighed, takt, visdom og fuldkommenhed, som han krævede, da det jordiske tabernakel blev bygget, ønsker han i alt, hvad der gøres i hans tjeneste. Enhver handling, som hans tjenere påtager sig, (143) skal være lige så ren og kostelig i hans øjne som det guld og den røgelse og myrra, vismændene fra Østen i oprigtig ufordærvet tro bragte med til den nyfødte Frelser.

På denne måde skal Kristi efterfølgere være lysbærere for verden i forretningslivet. Gud opfordrer dem ikke til at anstrenge sig for at lyse. Han godkender ikke noget selvtilfreds forsøg på at udfolde en overlegen godhed. Han ønsker at deres sjæle skal være gennemtrængt af himmelens principper og når de så kommer i berøring med verden, vil de åbenbare det lys, som er i dem. Deres ærlighed, oprigtighed og urokkelige troskab i enhver handling i livet bliver da et middel til at sprede lys.

Guds rige kommer ikke med ydre pragt. Det kommer gennem den milde inspiration i hans ord, ved hans Ånds indvortes påvirkning, ved sjælens samfund med ham, som er dens liv. Den største tilkendegivelse af dets kraft viser sig i, at menneskenaturen opnår Kristi karakters fuldkommenhed.

Et skin af rigdom eller stilling, kostbare bygninger eller dyrt udstyr er ikke af væsentlig betydning for fremgang inden for Guds værk. Det samme gælder bedrifter, som bliver rost af mennesker og appellerer til forfængeligheden. Hvor imponerende den verdslige pragt end kan være, har den ingen værdi hos Gud.

Skønt vi har pligt til at stræbe efter fuldkommenhed i det ydre, bør vi altid huske på, at dette ikke må betragtes som det højeste mål. Det skal være underordnet højere interesser. Gud værdsætter det usynlige og evige mere end det synlige og forgængelige. Det sidstnævnte har kun værdi, fordi det er et udtryk for det første. De mest udsøgte frembringelser på kunstens område rummer ingen skønhed, som kan sammenlignes med den karakterens skønhed, der er en frugt af Helligåndens påvirkning på sjælen.

Da Gud gav sin Søn til verden, skænkede han (144) menneskene uforgængelige rigdomme. I sammenligning med disse rigdomme er menneskenes ophobede skatte siden verdens begyndelse kun tomhed. Kristus kom til Jorden og stod over for menneskenes børn med hele den sum af kærlighed, som var opsamlet gennem evigheden. Det er denne skat, vi ved vor forbindelse med ham skal tage imod, åbenbare og bringe andre.

Det præg, vore institutioner sætter på Guds værk, vil stå i nøje forhold til den gudhengivne helligelse, arbejderne viser ved at åbenbare Kristi nådes kraft til at forvandle livet. Vi skal være adskilt fra verden, fordi Gud har sat sit

segl på os og åbenbarer sin egen kærlige karakter i os. Vor Genløser dækker os med sin retfærdighed.

Når Gud vælger mænd og kvinder til sin tjeneste, spørger han ikke, om de er i besiddelse af lærdom eller veltalenhed eller verdslig rigdom. Han spørger: "Vandrer de i en sådan ydmyghed, at jeg kan lære dem min vej? Kan jeg lægge mine ord på deres læber? Vil de repræsentere mig?"

Gud kan bruge ethvert menneske i samme udstrækning som han kan indgive sin Ånd i sjælens tempel. Det arbejde, han vil godkende er den gerning, som afspejler hans billede. Det uudslettelige præg af hans udødelige principper skal være beviset på hans efterfølgeres fuldmagt over for verden.

Redskaber i missionens tjeneste

Vore forlag er blevet bygget efter Guds anvisning og gennem dem skal der udføres et arbejde, hvor der skal gøres en indsats og øves en indflydelse. Gud har brug for deres samarbejde her, men de har næsten ikke gjort noget på disse områder endnu.

Efterhånden som sandhedens budskab bliver forkyndt på nye steder, er det Guds hensigt, at der stadig skal oprettes nye centre. Overalt i verden skal hans folk opføre mindesmærker om hans sabbat, (145) som er tegnet mellem ham og dem på, at han er den, som helliger dem. På forskellige steder i missionslandene skal der oprettes forlag. Der er meget, som taler for, at der bør oprettes forlag på missionsmarkerne. De skal sætte deres præg på arbejdet, de skal være midtpunktet for arbejdet og for værkets indflydelse, de skal vække folks opmærksomhed, de skal bidrage til at udvikle de troendes talenter og evner, de skal knytte de nye menigheder sammen og støtte arbejderne i deres bestræbelser og give dem mulighed for at opnå lettere forbindelse med menighederne og for at udbrede budskabet hurtigere.

De institutioner, som allerede er oprettet, har den forret, ja, den pligt at tage del i denne virksomhed. Disse institutioner er blevet opført ved selvopofrelse. De er blevet bygget for gaver, som Guds folk har skænket ved at fornægte sig selv og ved en uegennyttig indsats af hans tjenere. Det er Guds hensigt, at de skal lægge den sammen selvopofrende ånd for dagen og udføre det samme arbejde for at hjælpe til med at opføre nye centre andre steder.

Både for institutioner og for det enkelte menneske gælder den samme lov: de må ikke blive optaget af sig selv. Når der bliver oprettet en institution og den vokser i styrke og indflydelse, må den ikke hele tiden søge at skaffe sig større hjælpemidler. Det gælder både for en institution som for det enkelte menneske, at vi modtager for at kunne give. Så snart en institution er kommet godt i gang, bør den søge at hjælpe andre af Guds redskaber, som er i større trang.

Dette er i overensstemmelse med principperne i både loven og evangeliet - de principper, som vi finder eksempler på i Kristi liv. Det største bevis på, at vi er oprigtige, når vi bekender os til at holde Guds lov og når vi påstår, at vi er tro over for vor Frelser, er at vi viser uselvvisk, selvopofrende kærlighed til vore medmennesker.

(146) Det er det herlige ved evangeliet, at det er grundlagt på det princip, at det guddommelige billede skal genoprettes i den faldne slægt ved en stadig åbenbaring af godgørenhed. Gud vil ære dette princip overalt, hvor det bliver åbenbart.

De mennesker, som følger Kristi eksempel på selvfornægtelse for sandhedens skyld, gør et stort indtryk på verden. Deres eksempel overbeviser og smitter. Menneskene ser, at de mennesker, som bekender sig til at være Guds folk, ejer den tro, som er virksom ved kærlighed og renser sjælen for egenkærlighed. I de menneskers liv, som adlyder Guds bud, ser verdslige mennesker et overbevisende vidnesbyrd om, at Guds lov er en kærlighedens lov - man skal vise kærlighed til Gud og mennesker.

Guds værk skal altid være et tegn på hans godgørenhed og i samme grad som dette tegn åbenbares i virksomheden på vore institutioner, vil det vinde folks tillid og skaffe midler til hans riges udbredelse. I de dele af hans værk, hvor der praktiseres egoistiske interesser, vil Herren trække sin velsignelse tilbage. Men i hele verden vil han give sit folk det, som er godt, hvis de vil bruge det til at højne menneskeheden. Erfaringen fra apostlenes dage vil blive vor, når vi på en helhjertet måde tager imod Guds princip om godgørenhed? i alle henseender samtykker i at følge hans Helligånds ledelse.

Uddannelsessteder for medarbejderne

Vore institutioner bør i højeste grad være missionens redskaber og virkeligt missionsarbejde begynder blandt de nærmeste. I enhver institution er der et missionsarbejde at udføre. Alle, fra øverste leder til ringeste arbejder, bør føle et ansvar for de uomvendte, der færdes iblandt dem. De bør gøre sig ihærdige anstrengelser for at lede dem til Kristus. Sådanne (147) bestræbelser vil resultere i, at mange vil blive vundet og blive ærlige og trofaste i Guds tjeneste.

Når vore forlag påtager sig en byrde for missionsmarkerne, vil de indse nødvendigheden af at skaffe arbejderne en bredere og grundigere uddannelse. De vil erkende værdien af deres hjælpemidler til denne gerning og de vil indse behovet for at kvalificere arbejderne til ikke blot at opbygge arbejdet indenfor deres eget område, men også at yde effektiv hjælp til institutioner på nye felter.

Det er Guds plan, at vore forlag skal være fremgangsrige uddannelsessteder både på det forretningsmæssige og det åndelige område. Ledere og arbejdere bør altid huske, at Gud kræver fuldkommenhed i alle ting, der vedrører tjenesten for ham. Lad alle, som kommer til vore institutioner for at modtage undervisning, få forståelse af dette. Lad alle få anledning til at tilegne sig den størst mulige dygtighed. Lad dem blive bekendt med forskellige arbejdsgrøner, således at de, hvis de kaldes til andre missionsmarker, har en alsidig oplæring bag sig og derfor er i stand til at påtage sig forskellige ansvar.

Lærlingene bør oplæres således, at de efter den nødvendige tid ved institutionen kan gå ud forberedte til på en forstandig måde at kunne tage fat ved forskellige grønne af trykkeriarbejdet og således hjælpe Guds sag frem ved at bruge deres kræfter bedst muligt. Ligeledes må de være i

stand til at kunne meddele andre den viden, de selv har modtaget.

Alle arbejderne bør indprentes den kendsgerning, at de ikke blot skal uddannes forretningsmæssigt, men også kvalificeres til at bære åndelige ansvar. Indprent enhver arbejder vigtigheden af at have en personlig forbindelse med Kristus og en personlig erfaring i Hans magt til at frelse. Lad arbejderne blive uddannet, ligesom (148) de unge blev det i profetskolerne. Lad deres sind blive forment af Gud gennem Hans udvalgte redskaber. Alle bør modtage bibelundervisning og rodfæstes og grundfæstes i sandhedens principper, så de kan gøre Guds vilje og øve ret og retfærdighed. Enhver anstrengelse bør gøres for at vække og opmuntre missionsånden. Lad arbejderne forstå det store privilegium, der tilbydes dem i frelsens afsluttende værk, at Gud vil bruge dem som sin hjælpende hånd. Lad enhver lære at virke for andre i et praktisk arbejde for sjæle netop der, hvor han er. Lad alle lære at se hen til Guds ord efter vejledning i al slags missionsarbejde. Når Herrens ord da kommer til dem vil det forsyne deres sind med forslag til at arbejde i marken på en sådan måde, at det vil bringe Gud det bedste udbytte fra alle dele af vingården.

Guds mål opfyldt

Kristus ønsker at styrke sit folk med sin krafts fylde, for at hele verden gennem dette kan blive omsluttet af en nådens atmosfære. Når Guds folk helhjertet overgiver sig til Ham, vil denne hensigt blive fuldført. Herrens ord til dem, der er knyttet til hans institutioner, er: »Tvæt jer, I, som bærer Herrens kar!« Es. 52,11. I alle vore institutioner bør egoisme vige pladsen for uegennyttig kærlighed og arbejde for sjæle nær og fjern. Da vil den hellige olie strømme fra de to oliegrøner gennem guldrørene og ud i karret, der er beredt til at modtage den. Da vil Kristi medarbejders liv virkelig blive en fremstilling af sandheden i hans ord.

Kærlighed til Gud og guds frygt, forståelse af hans godhed (149) og hellighed vil strømme gennem hver eneste institution. En kærlighedens og fredens atmosfære vil trænge ind i hver eneste afdeling. Hvert ord, der tales og hver handling, der udføres, vil øve en indflydelse der er i overensstemmelse med himmelens. Kristus vil forblive i mennesker og mennesker vil holde fast ved Kristus, Da vil den evige Guds karakter, ikke dødelige menneskers karakter - vise sig i alt, hvad der udføres. Den guddommelige indflydelse, som hellige engle bringer, vil gøre indtryk på deres sind, som kommer i kontakt med arbejderne. Fra disse arbejderne vil der udgå en indflydelse, der vil blive som en liflig duft.

Når arbejdere med en sådan uddannelse bliver kaldet til at begynde på nye felter, vil de drage ud som Frelserens repræsentanter i stand til at gøre nytte i hans tjeneste og ved forskrift og eksempel give andre kundskab om sandheden for denne tid. Det smukke karaktermønster, som den guddommelige kraft har vævet, vil modtage lys og ære fra himmelen og vor verden vil stå som et vidne, der peger mod den levende Guds trone.

Da vil værket gå fremad med fasthed og fordoblet styrke. Arbejdere i alle stillinger vil modtage ny kraft. Skrifterne, der udsendes som Guds budbringere, vil bære den Eviges

segl. Lysstråler fra helligheden i det høje vil ledsage de dyrebare sandheder, de indeholder. Som aldrig før vil de få kraft til at vække sjæle til overbevisning om synd, til at skabe hunger og tørst efter retfærdighed og frembringe en levende iver efter de ting, som aldrig forgår. Mennesker vil lære om overtrædelsernes soning og om den evige retfærdighed, som Messias har frembragt ved sit offer. Mange vil blive ledet til Guds børns herlige frihed og stå sammen med Guds folk, når vor Herre og Frelser, som snart kommer i kraft og megen herlighed, bydes velkommen.

Vort samfunds litteratur

(150) Effektiviteten i vort arbejde afhænger for en stor del af karakteren af den litteratur, som kommer fra vore forlag. Derfor bør der udvises stor omhu i valg og forberedelse af de ting, der skal sendes ud til verden. Her behøves den største forsigtighed og kritiske dømmekraft. Vore kræfter bør helliges udgivelsen af litteratur med den reneeste kvalitet og mest opløftende karakter. Vore tidsskrifter må udsendes mættet med sandhed, der har livsvigtig, åndelig interesse for menneskene.

I vore hænder har Gud lagt et banner med indskriften: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« Åb. 14,12. Dette er et afgjort adskillende budskab, et budskab der ikke skal give utydelig lyd. Det skal lede folket bort fra de sprukne cisterner, som ikke indeholder vand, til den aldrig svigten- de Kilde med livets vand.

Hensigten med vore skrifter

Vore skrifter har en overmåde hellig opgave at udføre. De skal fremholde det åndelige grundlag for vor tro klart, tydeligt og enkelt. Overalt tager mennesker deres standpunkt. Alle slutter op i rækkerne, enten under sandhedens og retfærdighedens banner, eller under det banner, der tilhører de frafaldne magter, som kæmper for overherredømmet. I denne tid skal Guds budskab til verden gives så åbenbart og forkyndes med en sådan kraft, at folkeslagene vil blive stillet ansigt til ansigt med sandheden. De må bringes til at indse sandhedens overlegenhed over de talrige vildfarelser, som trænger sig på for (151) om muligt at fortrænge Guds ord for denne alvorlige tid.

Vore skrifers store mål er at ophøje Gud og henlede menneskers opmærksomhed på hans ords levende sandheder. Gud kalder os til at løfte, ikke vort eget banner, ikke denne verdens banner, men banneret for hans sandhed.

Det er kun, når vi gør dette, at hans fremgangsgivende hånd kan være med os. Læg mærke til hvorledes han ophøjede dem over deres fjender, når de bar hans banner. Men når de i selvished veg bort fra lydighedens vej, når de ophøjede en magt og et princip, som var i strid med ham, blev de overladt til at påføre sig selv ulykke og nederlag.

Overvej Daniels erfaring. Da han blev kaldet til at stå frem for kong Nebukadnezar, tøvede han ikke med at an-

erkende Kilden til sin visdom. Svækkede Daniels trofaste anerkendelse af Gud hans indflydelse ved kongens hof? På ingen måde. Det var hemmeligheden ved hans kraft. Det gav ham et fortrin i den babyloniske regents øjne. I Guds navn kundgjorde Daniel de himmelske budskaber med undervisning, advarsel og irettesættelse for kongen og han blev ikke afvist. Guds arbejdere i dag bør læse om Daniels bestemte og frimodige vidnesbyrd og følge hans eksempel.

Aldrig viser et menneske større dårskab, end når det søger verdens anerkendelse og påskønnelse ved på en eller anden måde at ofre den troskab og ære, som tilkommer Gud. Når vi stiller os, hvor Gud ikke kan samarbejde med os, vil vor styrke blive vor svaghed. Alt, hvad der nogensinde er gjort for at genoprette Guds billede i mennesket, er sket, fordi Gud er arbejderens styrke. Det er kun hans kraft der kan helbrede legemet, give (152) sindet energi og forny sjælen. Vor forlagsvirksomhed vil ligesom enhver anden gren af vort arbejde eller kristenliv demonstrere sandheden i Kristi ord: »Skilt fra mig kan I slet intet gøre.« Joh. 15,5.

Gud har givet menneskene udødelige principper og for dem vil enhver menneskelig magt en dag bøje sig. Han kalder os til ved forskrift og eksempel at demonstrere disse principper for verden. For dem, som ærer ham ved trofast at holde sig til hans ord, vil resultatet blive herligt. Det har stor betydning at fastholde principper, som vil bestå til evig tid.

Personlig erfaring nødvendig for arbejderne

Redaktørerne ved vore tidsskrifter, lærerne ved vore skoler og formændene ved vore konferencer trænger alle til at drikke af den rene flod med livets vand. Alle trænger til en dybere forståelse af de ord, vor Herre talte til den samaritanske kvinde: »Hvis du kendte Guds gave og vidste, hvem det er, som siger til dig: »Giv mig noget at drikke« så bad du ham og han gav dig levende vand. ...Den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et Kildespring til evigt liv.« Joh. 4,10-14.

Herrens værk trænger til at blive adskilt fra livets almindelige anliggender. Han siger: »Jeg vender min hånd imod dig, renser ud dine slagter i ovnen og udskiller alt dit bly. Jeg giver dig dommere som fordom, rådsherrer som før, så kaldes du retfærdigheds by, den trofaste stad. Zion genløses ved ret, de omvendte der ved retfærd.« Es. 1,25-27. Disse (153) ord er betydningsfulde. De indeholder en lærdom for alle, som optager redaktørstolen.

Der ligger en dyb mening i disse ord af Moses: "Men Arons sønner Nadab og Abihu tog hver sin pande, kom ild i dem og lagde røgelse derpå og frembar for Herrens åsyn fremmed ild, som han ikke havde pålagt dem. Da for ild ud fra Herrens åsyn og fortærede dem, så de døde for Herrens åsyn. Moses sagde da til Aron: »Det er det, Herren talde om, da han sagde: Jeg viser min hellighed på dem, der står mig nær og min herlighed for alt folkets øjne!« 3.Mos. 10,1-3. Dette indeholder en lærdom for alle, som arbejder med den litteratur, som udgår fra vore forlagsinstitutioner. Hellige ting må ikke blandes med almindelige ting. Blade- ne, der har så stor en udbredelse, bør indeholde mere dyre- bar undervisning, end der fremkommer i dagens alminde-

lige udgivelser. »Hvad har strå med kerne at gøre?« Jer. 23,8. Vi ønsker rent korn, som er grundigt rensset.

»Thi så sagde Herren til mig, da hans hånd greb mig med væld og han advarede mig mod at vandre på dette folks vej: Kald ikke alt sammensværgelse, hvad dette folk kalder sammensværgelse, frygt ikke, hvad det frygter og ræddes ikke! Hærskarers Herre, ham skal I holde hellig, han skal være eders frygt, han skal være eders rædsel ... Bind vidnesbyrdet til og sæt segl for læren i mine disciples sind! ... Til læren og vidnesbyrdet" Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi, der ikke er noget lys i dem.« Es. 8,11-20.

Jeg beder alle vore arbejdere om at rette deres opmærksomhed mod det sjette kapitel hos Esajas. Læs om den erfaring Guds profet fik, da han så "Herren sidde på en såre høj trone og hans slæb fyldte helligdommen. Da sagde jeg: »Ve mig, det er ude med mig, thi jeg er en (154) mand med urene læber og jeg bor i et folk med urene læber og nu har mine øjne set kongen, Hærskarers Herre" Men en af seraferne fløj hen til mig; og han havde i hånden et glødende kul, som han med en tang havde taget fra alteret; det lod han røre min mund og sagde: Se, det har ført dine læber; din skyld er borte, din synd er sonet! Så hørte jeg Herren sige: Hvem skal jeg sende, hvem vil gå bud for os? Og jeg sagde: Her er jeg, send mig!« Es. 6,1-8.

Det er denne erfaring, der er nødvendig for alle, som arbejder ved vore institutioner. Der er fare for, at de vil forsømme at opretholde en levende forbindelse med Gud og blive helliget ved sandheden og evnen til at skelne mellem det hellige og det almindelige.

Mine brødre i ansvarsfulde stillinger! Måtte Herren ikke blot salve jeres øjne, så de kan se, men også udgyde i jeres hjerter den hellige olie, der fra de to oliegrene løber gennem guldrørene ned i guldkarret, der forsyner helligdommens lamper. Måtte han »give jer visdoms og åbenbarings Ånd i jeres erkendelse af ham og oplyse jeres hjertes øjne, så I forstår, hvilket håb han kaldte jer til, og hvor overvældende stor hans magt er i os, som tror.« Ef. 1,17-19.

Giv som tro husholdere Guds folk deres mad i rette tid. Fremstil sandheden for folket. Arbejd som om hele det himmelske univers betragtede jer. Vi har ingen tid at spille? ikke et øjeblik. Vigtige tvivlsspørgsmål må snart imødegås og det er nødvendigt, at vi skjules i klippekloften, for at vi kan se Jesus og blive styrket af hans Hellige Ånd.

Stof til udgivelse

(155) Lad vore tidsskrifter være helliget offentliggørelsen af stof med levende, alvorligt indhold. Lad hver artikel være fuld af praktiske, opløftende og forædlende tanker, som kan bringe læseren hjælp, lys og styrke. Guds frygt og hellighed i familien bør værdsættes som aldrig før. Hvis det nogensinde har været nødvendigt for et folk at vandre med Gud ligesom Enok, så er det nødvendigt for syvendeds adventisterne at gøre det nu og vise deres oprigtighed ved at bruge rene, lutrede ord fulde af sympati, ømhed og kærlighed.

Der er tider, hvor revsende og straffende ord er nødvendige. De, der ikke går på den rette vej, må vækkes op, så de kan se faren derved. Der må lyde et budskab, som kan vække dem fra den døsigthed der omtåger deres sanser. En moralsk fornyelse må finde sted, ellers vil sjæle omkomme i deres synder. Lad sandhedens budskab trænge sig ind i hjertet ligesom et skarpt tveægget sværd. Kom med formaninger der kan vække de ligegyldige og lede uforstående mennesker med et omflakkende sind tilbage til Gud.

Folks opmærksomhed må fanges. Vort budskab er en duft af liv til liv eller af død til død. Sjæles skæbne ligger i vægtskålen. Store skarer opholder sig i afgørelsens dal. Der bør høres en stemme, der råber: »Er Herren Gud, så hold eder til ham og er Ba'al Gud, så hold eder til ham.« 1 Kong. 18,21.

På samme tid må der ikke blive givet frit løb for noget, der er præget af en ubehagelig og fordømmende ånd. Hårde stød, bidende kritik og skærende sarkasme bør ikke kunne findes i vore tidsskrifter. Det er næsten lykkedes for Satan at fordrive sandheden om Gud fra verden og han fryder sig, når bekendende kristne viser, at de ikke er under indflydelse af den sandhed, der betvinger og helliger sjælen.

(156) De, der skriver for vore blade, bør dvæle så lidt som muligt ved modstanderes indvendinger og argumenter. I al vor gerning skal vi møde løgn med sandhed. Lad sandheden imødegå alle personlige insinuationer, hentydninger og krænkelser. Brug udelukkende himmelens valuta. Brug kun det, som bærer Guds billede og indskrift. Driv sandheden ind ny og overbevisende for at underminere og afskære vildfarelse.

Gud ønsker, at vi altid skal være rolige og overbærende. Uanset hvilken fremgangsmåde andre følger, skal vi repræsentere Kristus og gøre, hvad han ville gøre under lignende omstændigheder. Vor Frelzers styrke lå ikke i en lang række af skarpe ord. Det var hans mildhed, hans uegennyttige og beskedne ånd, der gjorde ham til hjerternes erobrere. Hemmeligheden ved vor fremgang ligger i åbenbarelsen af den samme ånd.

Enighed

De som taler til mennesker gennem vore tidsskrifter bør være enige indbyrdes. Ingen antydning af splid bør kunne findes i vore publikationer. Satan søger altid at skabe splid, for han ved udmærket, at han med dette middel på den mest effektive måde kan modarbejde Guds værk. Vi skal ikke give plads til hans anslag. Kristi bøn for disciplene var: »At de alle må være eet, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at også de må være eet i os, så verden må tro, at du har sendt mig.« Joh. 17,21. Alle sande arbejdere for Gud vil arbejde i harmoni med denne bøn. I deres anstrengelser for at fremme værket vil de alle åbenbare den enhed i tanke og gerning, som viser, at de er Guds vidner og elsker hverandre. For en verden der er splittet af uoverensstemmelser og strid, vil deres kærlighed og enighed vidne om deres forbindelse med (157) himmelen. Den er det overbevisende tegn på deres missions guddommelige karakter.

Artikler om erfaringer

Redaktørerne ved vore blade behøver et samarbejde med vore missionsarbejdere og vort folk nær og fjern. I vore blade bør der findes beretninger fra arbejdere i alle dele af verden; beretninger om virkelige erfaringer. Vi behøver ikke opdigtede historier; men i det daglige liv er der store oplevelser, som, hvis de blev fortalt med enkle ord i korte artikler, ville være mere spændende end romanlæsning og samtidig en uvurderlig hjælp til kristelige erfaringer og praktisk missionsarbejde. Vi ønsker sandhed og kun sandhed fra gudhengivne mænd, kvinder og unge mennesker.

I som elsker Gud og som har sinde fyldt med dyrebare erfaringer og levende kundskab om det evige liv, tænd kærlighedens og lysets flamme i Guds folks hjerter. Hjælp dem til at klare livets problemer.

Artiklerne, der sendes til tusindvis af læsere, bør vise renhed, værdighed og helliggørelse af legeme, sjæl og ånd for forfatterens vedkommende. Pennen bør under Helligåndens vejledning bruges som et middel til at så sæd til evigt liv. Fyld spalterne i vore blade med ting af virkelig værdi. Opfyld dem med vægtige emner af evig interesse. Gud kalder os op på bjerget, for at vi kan tale med ham og når vi i tro betragter ham, som er usynlig, vil vore ord i sandhed blive en duft af liv til liv.

Budskabet for denne tid

Måtte alle undervise, skrive og udgive (158) mere med hensyn til de ting, som snart vil blive opfyldt og som har med sjæles evige velfærd at gøre. Giv ung og gammel, helgen og synder, deres mad i rette tid. Lad alt hvad der kan siges for at vække den slumrende menighed blive fremholdt uden tøven. Lad ingen tid gå til spilde ved at dvæle ved ting der ikke er væsentlige, og som ikke har forbindelse med menneskenes nuværende behov. Læs de første tre vers i Johannes Åbenbaring og læg mærke til hvilken gerning der er pålagt de, der bekender sig til at tro på Guds ord:

»Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der skal ske i en hast. Og han sendte bud ved sin engel og gav det til kende i billeder for sin tjener Johannes, som her vidner om Guds ord og Jesu Kristi vidnesbyrd - alt, hvad han selv har set. Salig er den, som oplæser og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der er skrevet i den; thi tiden er nær.« Åb 1,1-3

Udgivelse af bøger

Lad mere tid blive givet til udgivelse og udbredelse af bøger der indeholder den nærværende sandhed. Henled opmærksomheden på bøger der handler om praktisk tro og gudsfrygt eller indeholder betragtninger over det profetiske ord. Folket må oplæres til at læse de pålidelige profetiske ord i lyset fra de levende orakler. Det er nødvendigt for dem at vide, at tidernes tegn opfyldes.

Det er kun Gud, som kan give fremgang ved såvel forbedelsen som udbredelsen af vore skrifter. Hvis vi i tro fastholder hans principper, vil han samarbejde med os i at få lagt bøgerne i deres hænder, som de vil gavne. Vi må bede om Helligånden, stole og tro på den. Ydmyg, inderlig bøn vil gøre mere for at (159) fremme udbredelsen af vore bøger end alt det kostbare udstyr, der findes i verden.

Gud har vældige og fremragende hjælpemidler, som menneskene kan gøre brug af og de guddommelige kræfters arbejde vil udfolde sig på den enkleste måde. Den guddommelige lærer siger: "Kun min Ånd magter at undervise og overbevise om synd. Det synlige gør kun et midlertidigt indtryk på sindet. Jeg vil indpræge sandhed i samvittigheden og overalt på Jorden skal mennesker være mine vidner og fremholde mit krav på menneskets tid, penge og evne til at bruge sin forstand. Jeg købte alt dette på Golgatas kors. Brug dine betroede talenter til at forkynde sandheden i al sin enkelhed. Send evangeliet ud til alle dele af verden og led betyngede sjæle til at spørge: "Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?"

Priser

I et begrænset tidsrum er vore tidsskrifter forsøgsvis blevet udbudt til en meget lav pris; men det er ikke derved lykket at nå det påtænkte mål - at få mange faste abonnenter. Disse forsøg er gjort med betydelige omkostninger, ofte med tab, men med de bedste motiver. Men hvis priserne ikke var blevet nedsat, ville man have fået et større antal faste abonnenter.

Der har været fremsat planer om at sænke priserne på vore bøger uden en tilsvarende nedgang i produktionsomkostningerne. Dette er en fejl. Værket bør hvile på et forsvarligt økonomisk grundlag. Lad ikke bogpriserne blive sænket ved specielle tilbud, der kan betegnes som lokkemad eller bestikkelse. Gud godkender ikke disse metoder.

Der er et krav om billige bøger og dette krav bør imødekommes. Men den rigtige plan er at mindske produktionsomkostningerne.

(160) På nye felter blandt uvidende eller delvis civiliserede mennesker, er der et stort behov for små, rigt illustrerede bøger, der fremstiller sandheden med enkle ord. Disse bøger skal sælges til en lav pris og illustrationerne må naturligvis være billige.

Oversættelser

Langt større anstrengelser bør gøres for at udbrede vor litteratur i alle dele af verden. Advarslen må gives i alle lande og til alle folkeslag. Vore bøger må oversættes og udgives på mange forskellige sprog. Vi bør mangfoldiggøre skrifter om vor tro på engelsk, tysk, fransk, dansk, norsk, svensk, spansk, italiensk, portugisisk og mange andre sprog. Folk af alle nationaliteter bør oplyses og uddannes, for at også de kan tage del i arbejdet.

Lad vore forlag gøre alt hvad der står i deres magt for at udbrede lyset fra himmelen til verden. Gør på enhver mulig måde mennesker i alle lande og folkeslag opmærksomme på de ting, der vil lede deres tanker hen til bøgerne bog.

Stor omhu bør udvises ved udvælgelsen af bogkomiteens medlemmer. De mænd, der skal bedømme bøgerne, der er til rådighed for udgivelse, bør være få og omhyggeligt udvalgte. Kun sådanne, som har erfaringsmæssigt kendskab til forfattervirksomhed, er kvalificerede til at virke

ved dette embede. Kun de bør vælges, hvis hjerte beherskes af Guds Ånd. Det bør være bønnens mænd, mænd som ikke ophøjer selvet; men som elsker og frygter Gud og respekterer deres brødre. Kun sådanne, som i mistillid til selvet bliver ledet af den guddommelige visdom, er kompetente til at indtage denne vigtige stilling.

Kommercielt arbejde

(161) Gud bestemte, at der skulle oprettes forlag for at gøre den nærværende sandhed kendt og til at foretage transaktioner i de forskellige forretningsgrene, dette arbejde omfatter. På samme tid bør de være i berøring med verden, for at sandheden kan blive ligesom et lys, der sættes på lysestagen for at lyse for alle dem, som er i huset. Ved Guds forsyn kom Daniel og hans venner i forbindelse med Babylons store mænd, for at disse mænd kunne lære hebræernes religion at kende og erfare at Gud hersker over alle riger. I Babylon blev Daniel anbragt i en meget prøvende stilling. Men medens han trofast udførte en statsmands pligter, nægtede han med bestemthed at deltage i noget, der ville modarbejde Gud. Denne holdning vakte debat og således henledte Herren den babyloniske konges opmærksomhed på Daniels tro. Gud havde lys til Nebukadnezar og gennem Daniel blev ting, forudsagt i profetierne om Babylon og andre riger fremholdt for kongen. Ved forklaringen af Nebukadnezars drøm blev Jehova ophøjet som mægtigere end jordiske regenter. Således blev Gud æret ved Daniels trofasthed. Gud ønsker, at vore forlag på lignende måde skal vidne for ham.

Anledninger ved kommercielt arbejde

Et af midlerne, hvorved disse institutioner bringes i kontakt med verden, findes i kommercielt arbejde. En dør er således blevet åbnet for, at sandhedens lys kan viderebringes.

Arbejderne tror måske, at de kun udfører en verdslig gerning, når de er beskæftiget med selve det arbejde, der vil fremkalde spørgsmål angående den tro og de principper, (162) de holder fast ved. Hvis de er af den rette ånd, vil de være i stand til at sige et ord i rette tid. Hvis den himmelske sandheds og kærligheds lys er i dem, kan det ikke andet end skinne ud. Selve den måde, hvorpå de udfører forretninger, vil åbenbare de guddommelige princippers virke. Om vore arbejdere, håndværkerne, vil det kunne siges, ligesom det blev sagt om en af de gamle: »Jeg har ... fyldt ham med Guds Ånd, med kunstsnilde, kløgt og indsigt i alkens arbejde.« 2.Mos. 31,2-3.

Ikke i første række

Vore forlag skal under ingen omstændigheder være optaget af et hovedsageligt kommercielt arbejde. Når et sådant arbejde gives førstepladsen, vil de, der er knyttet til forlagene, tabe det formål af syne, med hvilket de blev grundlagt og deres arbejde vil forringes.

Der er fare for, at ledere, hvis åndelige opfattelsesevne har taget skade, vil slutte kontrakt om trykning af tvivlsomme

ting blot for vindings skyld. Resultatet af at påtage sig dette arbejde vil blive, at hensigten med at grundlægge forlagene tabes af syne og at institutionerne for en stor del vil blive betragtet som ethvert andet kommercielt foretagende. På den måde vanæres Gud.

Ved nogle af vore forlag nødvendiggør det kommercielle arbejde en stadig forøgelse af kostbare maskiner og andet udstyr. Udgifterne dertil er en tung byrde for institutionens ressourcer og med en større arbejdsbyrde er der ikke blot brug for mere udstyr, men også en større arbejdsstyrke end man kan holde under den rette disciplin.

Nogle hævder, at det kommercielle arbejde er en økonomisk fordel for trykkeriet. Men en med autoritet har lavet et korrekt overslag over omkostningerne ved dette arbejde i vore ledende (163) forlag. Han forelagde den sande statusopgørelse, der viste, at tabene oversteg indtægterne. Han viste, at dette arbejde forårsager, at arbejderne drives af et stadig jag. I en atmosfære af hastværk, travlhed og verdslighed vil sand gudsfrygt og fromhed visne bort.

Det er ikke nødvendigt, at det kommercielle arbejde fuldstændigt skal adskilles fra forlagene, for dette vil lukke døren for lysstråler, som bør gives til verden. Forbindelsen med udenforstående behøver ikke at være mere skadelig for arbejderne, end den demoralisering Daniels tro og principper blev udsat for ved hans gerning som statsmand. Men når det kan ses, at arbejdet for udenforstående influerer på institutionens åndelighed, lad det da ophøre. Opbyg det arbejde som repræsenterer sandheden. Sæt altid dette forrest og lad det kommercielle komme i anden række. Vor mission er at give verden advarselens og nådens budskab.

Priser

I bestræbelserne for at skaffe kunder udefra til at afhjælpe forlagenes økonomiske vanskeligheder har priserne været sat så lavt, at arbejdet ikke giver overskud. De, som smigrer sig selv med, at der er et overskud, har ikke holdt nøjagtigt regnskab med alle udgifter. Nedsæt ikke priserne for at få en bestilling. Tag kun imod arbejde der vil give en rimelig indtjening.

På samme tid bør der ikke i vore forretningsanliggender forekomme nogen skygge af selvished eller bedrag. Lad ingen benytte sig af noget menneskes uvidenhed eller trang, til at forlange urimelige priser for udført arbejde eller varer, der er til salg. Der vil komme stærke fristelser til at afvige fra den rette vej. Der vil være utallige argumenter til fordel for at følge skik og brug og antage vaner, som er virkelig uærlige. Nogle hævder, at når man har med (164) bedragere at gøre, må man følge skik og brug. For hvis man altid skulle fastholde streng ærlighed, ville man ikke kunne drive forretning og tjene til livets opretholdelse. Hvor er vor tro på Gud? Han anerkender os som sine sønner og døtre på betingelse af, at vi går ud fra verden, udskiller os og lader være med at røre noget urent. Til hans institutioner såvel som til hver enkelt kristen er disse ord rettet: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed." Hans sikre løfte er, at alt, hvad der er behov for i dette liv, vil blive givet i tilgift. Lad det blive prentet i samvittigheden som med en jerngriffel på klippen, at virkelig fremgang, hvadenten det gælder dette liv, eller det som kommer, kun kan opnås ved trofast at efterleve de evigt rette principper.

Demoraliserende litteratur

Når vore forlag udfører store mængder kommercielt arbejde, er der en betydelig fare for, at en tvivlsom litteraturklasse vil blive indført. Da jeg ved en bestemt anledning blev gjort opmærksom på disse forhold, spurgte min vejleder en, der havde en ansvarsfuld stilling ved et forlag: "Hvor meget vil I få for dette arbejde?" Tallene blev fremlagt for ham. Han sagde: "Det er for lidt. Hvis I driver forretning på den måde, giver det underskud. Men selv om I ville modtage et meget større beløb, vil den slags litteratur kun kunne udgives med store tab. Dets indflydelse på at arbejderne er demoraliserende. Alle de budskaber som Gud måtte sende til dem angående arbejdets hellighed er neutraliseret ved den afgørelse I traf ved at indvillige i at trykke sådanne ting."

Verden oversvømmes med bøger, som hellere skulle brændes end udbredes. Bøger om indianernes krige (165) og lignende emner, der trykkes og udbredes for profittens skyld, burde man hellere undlade at læse. Der er noget uimodståeligt, satanisk tiltrækkende ved sådanne bøger. Den hjerteskrærende fremstilling af forbrydelser og afskyeligheder har en forheksende indflydelse på mange unge og vækker i dem et ønske om at gøre sig bemærkede ved de mest ondskabsfulde handlinger. Der er mange strengt historiske værker, hvis indflydelse ikke er stort bedre. De forbrydelser, grusomheder og tøjlesløse handlinger, der skildres i disse skrifter, har virket som en surdej på manges sind og har ført til udøvelsen af lignende handlinger. Bøger, som beskriver menneskenes djævelske gerninger, reklamerer for onde handlinger. Det er ikke nødvendigt at genoplive de forfærdelige detaljer i forbrydelser og ulykker og ingen, som tror på sandheden for denne tid, bør tage del i at bevare mindet om dem.

Kærlighedshistorier og intetsigende, spændende eventyr udgør en anden klasse af bøger, som er en forbandelse for enhver læser. Forfatteren kan tilføje en god morale og indflette religiøse tanker gennem hele værket, det vil dog i de fleste tilfælde blot være Satan, der optræder i engledragt, for så meget mere effektivt at forføre og bedrage. Sindet påvirkes i høj grad af, hvilken næring det får. Lærerne af intetsigende og spændende eventyr bliver uegnede til at udføre de pligter, som ligger foran dem. De lever et uvirkeligt liv og har intet ønske om at granske skrifterne og styrkes ved den himmelske manna. Sindet svækkes og mister sin kraft til at overveje pligtens og skæbnens store problemer.

Jeg er blevet undervist om, at ungdommen er udsat for den største fare ved upassende læsning. Satan forfører til stadighed både de unge og dem i mere moden alder til at lade sig bedåre af værdiløse historier. Kunne en stor del af de udgivne bøger blive tilintetgjort, ville der være sat en stopper for en pest, som udøver en forfærdelig gerning ved at svække (166) sindet og fordærve hjertet. Ingen er så rodfæstet i rigtige principper, at han er sikret mod fristelse. Al denne værdiløse læsning bør med bestemthed forkastes.

Vi har ingen tilladelse fra Herren til at trykke eller sælge sådanne skrifter, for de er årsag til mange sjæles ødelæggelse. Jeg ved, hvad jeg taler om, for denne sag er blevet åbenbaret for mig. De, som tror budskabet for denne tid, bør ikke beskæftige sig med dette arbejde med henblik på

at tjene penge. Herren vil bringe ødelæggelse over midler, der vindes på denne måde. Han vil sprede mere, end der bliver samlet.

Der er en anden slags litteratur, der er mere smitsom end spedalskhed og mere dødbringende end Ægyptens plager, som vore forlag må være på uophørlig vagt imod. Når de modtager kommercielt arbejde, må de tage sig i agt, for ellers vil ting, der fremholder selveste Satans videnskab få adgang til vore institutioner. Lad ikke værket, som fremsætter de sjælsødelæggende teorier som hypnose, spiritisme eller andre af syndens mysterier, få adgang til vore forlag.

Lad ikke de ansatte beskæftige sig med noget, der kan så et eneste tvivlens frø angående Skriftens autoritet eller renhed. Under ingen omstændigheder må vantro tanker blive fremlagt for de unge, hvis sind så begærligt griber alt nyt. Selv for det allerstørste beløb, der kunne betales, ville sådanne værker kun kunne trykkes med et umådeligt tab.

At tillade ting med denne karakter at gå gennem vor institutioner svarer til at lægge den forbudte frugt fra kundskabens træ i de ansattes hænder og give den til verden. Det er at indbyde Satan til at komme med sin fortryllende videnskab og indføre sine principper i selve de institutioner, der er oprettet for at fremme (167) Guds hellige værk. At udgive ting af den slags vil være at lade fjendens kanoner og give ham dem til bekæmpelse af sandheden.

Tror I, Jesus vil være til stede på forlaget for ved sine tjenende engle at virke gennem menneskers sind? Tror I, at han vil gøre sandheden, der kommer fra trykkerimaskinerne, til en advarende magt i verden, hvis Satan får tilladelse til at fordærve arbejderne sind på selve institutionen? Kan Guds velsignelse ledsage de skrifter, der kommer fra pressen, når der fra den samme presse udgår djævelsk vranglære og bedrag? »Kan samme kildevæld give både velsmagende og bittert vand?« Jak. 3,11.

Det er nødvendigt, at lederne ved vore institutioner forstår, at de ved at modtage stillingen også fik overdraget ansvaret for den åndelige føde, der gives arbejderne, medens de er på institutionen. De er ansvarlige for karakteren af de ting, som udkommer på vort forlag. De vil blive krævet til regnskab for den indflydelse, der kommer, når de modtager ting, der vil besmitte institutionen eller vildlede verden.

I disse tilfælde hviler ansvaret ikke blot på lederne, men også på funktionærerne. Jeg har et ord at sige til alle arbejderne ved hvert eneste forlag, som er (168) oprettet iblandt os: Når I elsker og frygter Gud, så afslå at have noget som helst at gøre med den kundskab Gud advarede Adam imod. Typograferne bør nægte at sætte så meget som en linje af sådant stof. Korrekturlæserne bør nægte at læse det; maskinarbejderne og bogbinderne bør nægte at have noget med det at gøre. Hvis I bliver bedt om at arbejde med sådanne ting, så kald sammen til arbejdermøde på institutionen, for at det kan blive kendt, hvad sådanne ting betyder. De ansvarshavende ved institutionen kan hævde, at det er lederne, der må bestemme i disse ting. Men I er ansvarlige - ansvarlige for hvordan I bruger jeres øjne, jeres

hænder og jeres forstand. Gud har betroet jer dem, for at I skal bruge dem for ham og ikke i Satans tjeneste.

Når noget, som indeholder vildfarelser, der modarbejder Guds værk, bliver trykt på vore forlag, kræver Gud ikke blot dem til regnskab, som tillader, at Satan lægger en fælde for sjæle, men også dem som på en eller anden måde samarbejder i fristelsens gerning.

Mine brødre i ansvarsfulde stillinger, pas på, at I ikke spænder jeres arbejdere for overtroens og kætteriets vogn. Lad ikke de institutioner, Gud har indrettet til at udsende livgivende sandhed, bliver gjort til et redskab for udbredelsen af sjælsødelæggende vildfarelse. Vore forlag bør, fra det mindste til det største, nægte at trykke blot en linje af disse ondartede ting. Lad alle, vi har med at gøre, forstå, at litteratur, som indeholder Satans videnskab, er udelukket fra alle vore institutioner.

Vi bliver bragt i forbindelse med verden, ikke for at vi skal blive gennemsyret af dens usandheder, men for at vi som Guds redskaber skal kunne gennemsyre verden med hans sandhed.

Forlag på missionsmarken

(169) Der er meget at gøre i forbindelse med at oprette centre for vort arbejde på nye felter. Missionstrykkerier bør oprettes mange steder. I forbindelse med vore missionsskoler bør der være udstyr til bogtryk og mulighed for at oplære arbejdere i dette fag. Hvor der er folk under oplæring, som kommer fra forskellige nationaliteter og som taler forskellige sprog, bør hver lære at udføre trykkeriarbejde på sit eget sprog og at oversætte til dette fra engelsk. Og medens han selv lærer engelsk, bør han undervise i sit eget sprog for de engelsktalende elever, som har brug for at lære det. På den måde vil nogle af de udenlandske elever kunne bestrive udgifterne til deres uddannelse, samtidig med at arbejdere kunne forberedes til at yde en værdifuld hjælp ved missionsforetagender.

I mange tilfælde må vor forlagsvirksomhed begynde i en mindre målestok. Det får mange vanskeligheder at kæmpe med og må drives med kun lidt udstyr. Men ingen bør tabe modet af den grund. Det er verdens skik at begynde sit arbejde med pomp og pragt og pral, men det vil alt sammen blive til intet. Guds fremgangsmåde er at lade den ringe begyndelses dag blive indledningen til sandhedens og retfærdighedens sejr. Derfor har ingen nødig at blive overmodig ved en lovende begyndelse eller nedslået ved tilsyneladende svaghed. Gud er rigdom og fylde og kraft for sit folk, når de ser hen til de ting, som ikke kan ses. At følge hans vejledning er at vælge vejen til sikkerhed og sand fremgang. »Dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.« 1.Joh. 5,4.

(170) Det var ikke menneskelig magt, der grundlagde Guds værk og menneskelig magt kan heller ikke ødelægge det. Til dem, som fører hans værk fremad trods vanskeligheder og modstand, vil Gud til stadighed give sine hellige engles vejledning og beskyttelse. Guds værk på Jorden vil

aldrig ophøre. Opbygningen af hans åndelige tempel vil skride fremad, indtil det er fuldført og topstenen skal hentes frem, medens der råbes: »Nåde, nåde være med den!« *Vejlfmenigh* bd. 3 side 121-147]

Den kristne skal være til nytte for andre. Derved bliver han selv hjulpet. »Gavmild sjæl bliver mæt; hvo andre kvæger, kvæges og selv.« Ordsp.11,25. Dette er en guddommelig håndhævet lov som Gud har planlagt at godgørenhedsstrømme skal holdes ved, ligesom det store dybs vande, der hele tiden cirkulerer, evigt vender til deres udspring. Den kristne missioners kraft er i fuldbyrnelsen af denne lov.

Jeg er har fået at vide at midler til sagens start eller fremskyndelse er blevet tilvejebragt, - hvad enten det er ved selvopofrende anstrengelser eller ved påtrængende bestræbelser. Herren har ladet dette arbejde vokse og dem på dette sted burde give af deres midler, til hjælp for Herrens tjenere, som er sendt til nye marker. Hvor som helst værket er blevet startet på godt grundlag, burde troende føle sig forpligtet til at hjælpe de trængende og at overbringe endog et stort offer. Det skal være en del eller alle de midler som tidligere er blevet investeret for det lokale arbejde. Heri planlægger Herren at hans værk vil vokse. Dette er tilbageleveringens lov på rette måde.

Forlagenes forhold til hinanden

(171) Billedet af vinen og dets grene illustrer Kristi forhold til sine efterfølgere og hans efterfølgernes forhold til hinanden. Alle grenene har et forhold til hinanden, dog den enkelte en personlighed som ikke er gået over i den anden. Alle har et almindeligt forhold til vinen og er afhængig af den efter deres liv, deres vækst og deres frugtbarhed. De kan ikke understøtte hinanden. Hver enkelt må selv slutte sig til vinen. Og selv om grenene har en almindelig lighed, viser de også variation. Deres ensartethed består i deres almindelige forening med vinen og igennem hver enkelt tilkendegives vinens liv, dog ikke på nøjagtig samme måde.

Denne figur har en lektie, ikke blot for individuelle kristne, men også for institutionerne i Guds tjeneste. I deres forhold til hinanden skal de hver især fastholde deres personlighed.

Der er nogle gange blevet spurgt om sagen ville komme bedre frem ved en konsolidering af vore forlag og faktisk bringe dem under een ledelse. Men sådan har Herren vist at det ikke skal være. Det er ikke hans plan at samle kræfterne i nogle få personers hænder eller bringe en institution under en andens styring.

Vort arbejde er blevet fremstillet for mig, som en lille, meget lille bæk, ligesom i begyndelsen. Profeten Ezekiel fik fremstillet vandenes problem hvor, »vand sprang ud under tempelets tærskel i østlig retning,« og (172) »sønden for alteret.« Læs Ezekiel 47. Læg især mærke til vers 8:

»Og han sagde til mig: »Dette vand løber ud i østerkredsen og ned i Araba og når det falder ud i havet, Salthavet, bliver vandet der sundt.« Således blev vort arbejde fremstillet for mig, at det bredte sig mod øst og mod vest, til havets øer og til alle verdensdele. Når arbejdet udbreder sig, vil der blive store ting at lede. Arbejdet skal ikke samles på et sted. Menneskevisdom hævder at det er bedre at opbygge tingene der, hvor arbejdet allerede har fået karakter og indflydelse, men heri er der gjort fejltagelser. Det er byrderne der giver styrke og udvikling. Og blev arbejderne på de forskellige lokaliteter stort set befriet fra ansvar ville dette medføre at deres karaktertræk forblev uudviklede og deres kræfter vil være undertrykkede og svækkede. Værket er Herrens og det er ikke hans vilje, at styrke og effektivitet skal samles på eet sted. Lad hver institution forblive selvstændig, gennemføre Guds plan under hans styring.

Konsolidering

Konsolideringstaktikken tjener, uanset hvordan, til menneskers ophøjelse i stedet for det guddommelige. Dem som bærer ansvar på forskellige institutioner går til den centrale myndighed efter vejledning og støtte. Når fornemmelsen af det personlige ansvar svækkes, mister de den højeste og mest værdifulde af alle former for menneskeerfaringer, sjælens stadige afhængighed af Gud. Når de ikke indser deres behov, bevarer de ikke den stadige årvågenhed og bøn, som hele tiden hengiver sig til Gud og alene kan få mennesker til at høre og adlyde hans helligdoms lære. Mennesker er blevet sat der hvor Gud burde være. Dem som er kaldet (173) til at arbejde i denne verden som himlens ambassadører er tilfredse med at søge visdom fra fejlende, begrænsede mennesker, skønt de skulle have den ufejlbarlige, uendelige Guds visdom og styrke.

Herren har ikke udtænkt at arbejderne i hans institutioner skal se på eller stole på mennesker. Han har udtænkt at de skulle centreret i ham.

Vore forlag burde aldrig være knyttede så meget til hinanden at den ene har magt til at diktere med hensyn til den andens ledelse. Når stor magt sættes i hænderne på nogle få personer, vil Satan gøre bestemte anstrengelser for at forvanske dømmekraften, antyde forkerte handlemåder og bringe en forkert taktik ind. Derved kan han ikke blot forvanske en institution, men gennem denne få kontrol over andre og værket får en forkert form på fjerne steder. Derved bliver den onde påvirkning udbredt. Lad alle institutioner stå moralsk uafhængige, fremføre deres værk på egen mark. Lad arbejderne hver især føle at de skal gøre deres arbejde for Guds fulde åsyn, for hans hellige engle og for den ufaldne verden.

Antager en institution en forkert taktik, så lad ikke en anden institution fordærve. Lad den stå oprigtigt på dets grundprincipper fra dens start, fremføre arbejdet i overensstemmelse med disse principper. Enhver institution burde bestræbe sig på at arbejde i harmoni med alle andre, så vidt som dette er i overensstemmelse med sandhed og retfærdighed, men mere end dette, ingen må gå hen og konsolidere sig.

Konkurrence

Der burde ikke være nogen konkurrence mellem vore forlag. Hvis dette får lov at ske, vil de vokse og blive stær-

kere og vil fjerne sig fra missionsånden. Det vil bedrøve Guds Ånd og vil bortjage (174) de tjenende engle fra institutionen, der er sendt for at samarbejde med dem som værner om Guds nåde.

Vore institutioners ledere bør aldrig, i den mindste grad, forsøge tage fordele af de andre. Noget sådant krænker Gud allermest. En skrap behandling, drive hård forretning med hinanden, er en fejl som Gud ikke tolererer. Ethvert forsøg på at ophøje den ene institution på bekostning af en anden, er forkert. Enhver overvejelse eller antydning af at formindske en institutions eller dets medarbejders indflydelse er imod Guds vilje. Det er Satans ånd der foranlediger sådanne ting. Når noget sådant har fået lov at komme ind, vil det arbejde som surdej der fordærver medarbejderne og sætter sig i vejen for hensigten med hans institution.

Samarbejde

Lad alle afdelinger af vort arbejde alle institutioner knyttet til sagen, blive ledt efter hensynsfulde og ædelmodige linjer. Lad enhver gren i værket søge at beskytte, styrke og opbygge andre grene, medens den fastholder sit eget specielle særpræg. Mennesker med forskellige evner og karakteristika skal beskæftiges med at fremføre værkets forskellige grene. Dette har altid været Herrens plan. Enhver medarbejder må give sin egen gren særlige bestræbelser; men det er alles privilegium at studere og arbejde for hele det legemets sundhed og velfærd, som han er medlem af.

Ikke konsolidering, ikke rivaliseren eller kritik men samarbejde er Guds plan for hans institutioner så »at hele legemet vokser sin vækst, så det opbygges i kærlighed, idet alle de enkelte led hjælper til at knytte og holde det hele sammen, efter den kraft, der er tilmålt hver enkelt del.« Ef.4,16.

Kolpotøren

(175) På grund af kolportørers fejl med deres gældsbyrder, er vore traktatselskaber blevet involveret i gæld. De kan ikke betale forlagene; derved bliver disse institutioner sat i forlegenhed og deres arbejde forhindres. Nogle kolportører har følt sig dårligt behandlet når de blev pålagt at straks betale for de bøger de fik fra forlagene, men en omgående afvisning er det eneste måde man kan drive forretning på.

Den løsagtige måde, nogle kolportører har udført deres arbejde på viser at de har en vigtig lektie at lære. Jeg har fået vist meget arbejde, der er ude af kontrol. Nogle har dannet sig skødesløse og slappe vaner, ved at give efter i nogle af deres forretninger og denne mangel har de bragt med ind i Herrens værk.

Gud kræver afgjorte fremskridt i værkets forskellige grene. Forretningerne der gøres i forbindelse med hans sag bør makes med større præcision og nøjagtighed. Der må være faste, afgjorte bestræbelser på at fremkalde de nød-

vendige reformer.

»Forbandet være den, der er lad til at gøre Herrens værk.« Jer.48,10.

»Når i bringer blinde dyr som offer, er der så ikke noget ondt deri? når i bringer halte og syge dyr, er der så ikke noget ondt deri? Bring dem engang til din statholder! Mon han vil synes derom og tage vel imod dig?« Mal.1,8. »Forbandet være den bedrager, som lover mig det, men ofrer Herren et dyr, som ikke dur! Thi en stor konge er jeg, siger Hærskares Herre og mit navn er frygtet blandt folkene.« vers 14

Forfattere

(176) Gud ønsker at bringe mennesker i et nært forhold med sig. Han vedkender det personlige ansvars princip i alt hvad han har med mennesker at gøre. Han vil opmuntre en fornemmelse af personlig afhængighed og indprente behovet for personlig vejledning. Hans gaver er overdraget til mennesker som enkeltpersoner. Hvert menneske er blevet gjort til forvaltere af hellig tillid, hver mand skal udføre sit hverv efter Giverens direktioner; og alle må aflægge et regnskab for sin forvaltning til Gud.

I alt dette, forsøger Gud at bringe mennesker i kontakt med det guddommelige, så mennesker ved denne forbindelse kan forvandles til guddommelig lighed. Så vil kærlighedens og godhedens princip blive en del af hans natur. Satan, søger at modarbejde dette mål, hele tiden gøre dem afhængige af mennesker, gøre dem til slaver af mennesker. Når det således lykkes ham at vende mennesker bort fra Gud, indsniger han sine egne egenkærlige, hadefulde og stridbare principper.

Gud ønsker at vi, i al vor omgang med hinanden, skal vogte omhyggeligt over den personlige ansvarsfølelse over ham og vor afhængighed af ham. Det er et princip der især burde holdes for øje af vore forlag når de har med forfattere at gøre.

Nogle har hævdet, at forfattere ikke har ret til at tage forvaltningen af deres egne værker; og at de skulle give deres værker til forlagshusets eller konfrensens kontrol; og at de, udover de udgifter der er ved produktionen af manuskript, ikke skulle kræve nogen avance; at dette skulle overlades til konferensen eller forlaget og blive brugt efter deres skøn, til værkets (177) forskellige behov. Derved vil forfatterens forvaltning af hans arbejde være lagt helt over til andre væk fra ham selv.

Men Gud ser ikke sådan på tingene. Evnen at skrive en bog er, ligesom alle andre talenter, en gave fra Gud og indehaveren er regenskabsskyldig med over for Gud for at de forbedres; og han skal investere det han får tilbage under Guds ledelse. Lad det være på sinde at det ikke er af vor egen ejendom vi har fået betroet som indvesteringsmidler. Hvis det var tilfældet, kunne vi kræve vide beføjelser, vi kunne flytte vore ansvar over på andre og overlade vor forvaltning til dem. Men sådan er det ikke,

for Herren har gjort os til forvaltere hver især. Vi er selv ansvarlige for at investere disse midler. Vore egne hjerter skal helliges; vore hænder skal have noget at give, efter som anledningen kræver det, af den indtægt Gud har betroet os.

Det ville være ligeså rimeligt om konferensen eller forlaget overtog kontrollen over den indtægt som en bror får fra sine huse eller landområder som at overtage det som kommer fra hans hjernes arbejde.

Der er heller ingen berettigelse i kravet, da hans legemes, sinds og sjælkræfter tilhører institutionen fuldt ud, fordi en medarbejder i forlaget får løn for sit arbejde og det har en ret til alle hans pens produktioner. Udenfor arbejdstiden på institutionen, er medarbejderens tid under hans egen kontrol, til brug for hvad han ser for godt, så længe som dette tidsforbrug ikke er i modstrid med hans opgave på institutionen. For det som han kan producere i disse timer, er han ansvarlig for sin egen samvittighed og over for Gud.

Ingen større vanære kan vises Gud end at et menneske begynder at styre andres talenter (178) fuldstændigt. Dette onde er ikke væk bare fordi indtægten skal helliges Guds sag. Ved sådanne arrangementer adskilles det menneske, som lader sine tanker herske af andre mennesker, fra Gud og udsættes for fristelse. Ved at et menneske drager ansvaret for sin forvaltning over på andre mennesker og er afhængige af deres klogskab, sætter han mennesker der hvor Gud burde være. Dem som forsøger at gøre dette skift af ansvar er forblindede over for følgen af deres handling, men Gud har tydeligt sat det frem for os. Han siger: »Forbandet være den mand, som stoler på mennesker og som holder kød for sin arm!« Jer.17,5.

Lad ikke forfatterne tilskynde enten til at bortgive eller til at sælge deres rettigheder til de bøger de har skrevet. Lad dem få en retfærdig avance af deres arbejde; lad dem da betragte deres midler som en betroet gave fra Gud, der skal forvaltes efter den klogskab han har tildelt.

Dem som har evner til at skrive bøger, indser at de har evner til at investere det afkast de får. Selvom det er rigtigt for dem at sætte en del i skatkammeret, til at underholde de trængendes mangler, bør de anse det for deres pligt at gøre sig selv bekendt med arbejdets fornødenheder og med bøn til Gud efter visdom bør de personligt uddele deres midler hvor behovet er størst. Lad dem give i godgørenhedens tjeneste. Hvis deres tanker er under Helligåndens ledelse, vil de have visdom til at se hvor der er brug for midler og ved at afhjælpe dette behov vil de blive rigt velsignet.

Hvis Herrens plan var blevet fulgt, ville tingene nu være i en anden tilstand. Så mange midler ville ikke være blevet brugt på nogle få lokaliteter og ladet så lidt investere på mange, mange steder hvor sandhedens banner endnu ikke er blevet opfløftet.

(179) Lad vore forlag passe på, så de ikke lader forkerte principper styre i deres behandling af Guds medarbejdere. Mennesker hvis hjerter ikke er under Helligåndens styrelse, vil, hvis de er knyttet til institutionen, med sikkerhed kunne styre arbejdet i forkerte linjer. Nogle som bekender sig til at være kristne betragter forretninger i Herrens værk,

som noget helt anderledes fra religiøs tjeneste. De siger: "Religion er religion, forretning er forretning. Vi er besluttede på at gøre det til succes og vi vil gribe enhver mulig fordel for at hjælpe denne særlige slags arbejde." Således indføres planer imod sandheden og retfærdigheden med bøn om det ene eller andet må gøres, fordi det er et godt arbejde og for Guds sags fremmarch.

Mennesker som er blevet snæversynede, på grund af egenkærlighed, føler det som deres privilegium at skubbe dem ned som Gud bruger til at sprede sit lys med. På grund af hårde planer, er arbejdere som burde stå frie hos Gud blevet hæmmet med restriktioner fra dem, som blot er deres medarbejdere. Alt dette bærer menneskets mærke og ikke det guddommelige. Det er menneskers påfund der fører til uretfærdighed og undertrykkelse. Guds sag er fri fra al uretfærdigheds-besmittelse. Den forsøger ikke at udnytte medlemmerne af hans familie ved at fratage dem deres personlighed eller deres rettigheder. Herren billiger ikke egenmægtig autoritet, han vil heller ikke give ved den mindste selvished eller bedrag. For ham er alle sådanne metoder afskyelige.

Han erklærer: »Jeg hader forbryderisk rov.« »Du må ikke have to slags etager i dit hus, en større og en mindre. Fuldvægtige lodder og efaer, der holder mål, skal du have, ... Thi en vederstyggelighed for (180) Herren din Gud er enhver, der øver sligt, enhver, der begår svig.« Es.61,8. 5.Mos.25,14-16.

»Det er sagt dig, oh menneske, hvad der er godt og hvad Herren kræver af dig: Hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud.« Mika.6,8.

En af de allerhøjeste ting i disse principper findes i erkendelsen af menneskets ret til sig selv, til at styre sit eget sind, til at forvalte sine talenter, retten til at modtage og videregive frugten af sit eget arbejde. Styrke og kraft vil kun være på vore institutioner når mennesker ser disse principper i deres tilknytning til deres medmennesker, - kun i deres handlemåde giver de agt på Guds ords undervisning.

Enhver kraft Gud har lånt os, om den er fysisk, mental eller åndelig skal der værnes om som en hellig betroelse til at gøre det arbejde vi har fået anvist for vore medmenneskers skyld som går fortabt i deres uvidenhed. Ethvert menneske skal stå ubesværet ved sin post, enhver tjene Herren i ydmyghed, enhver ansvarsskyldig for sit eget værk. »Hvad I end har for, gør det af hjertet som for Herren og ikke for mennesker. I ved jo, at I til gengæld af Herren skal få arven; Kristus skal være den Herre, I tjener.« »Han skal »gengælde enhver efter hans gerninger« Kol.3,23.24. Rom.2,6.

Satan udviser sin dygtighed ved at lægge utallige planer og metoder for at udrette sine mål. Han arbejder på at indskrænke religiøs frihed og føre slaveriet ind i den religiøse verden. Organisationer, institutioner vil, hvis de ikke

er under Guds ledelse, arbejde (181) under Satans diktat, for at bringe mennesker under menneskers styring; og bedrageri og svig vil bære skikkelse af sandhedsiver og fremskyndelse af Guds rige. Uanset hvad i vore handlemåde er ikke ligeså åben som dagen med den onde fyrstes metoder.

Mennesker falder i vildfarelse ved at stå på falske præmisser og så få al vildfarelse til at vise sig som sandhed. I nogle tilfælde har de første ting et mål af sandhed indvævet med vildfarelse, men det fører ikke til retfærdig handling; og det er derfor mennesker føres vild. De ønsker at regere og blive en magt og de antager Satans metoder, i deres forsøg på at retfærdiggøre deres principper.

Hvis mennesker modsætter sig de advarsler Herren har sendt dem, bliver de så galt anførere af onde handlinger; sådanne mennesker påtager sig at udøve Guds forret - de påtager sig at gøre det som Gud selv ikke vil gøre for at styre menneskers tanker. Derved følger de i katolicismens spor. De indfører deres egne metoder og planer og ved deres misforståelser af Gud svækker de andres tro til sandheden og fører falske principper ind i arbejdet som surdej for at befænge og fordærve institutionerne og menighederne.

Alt som fornædrer menneskers begreb om retfærdighed, evighed og upartiske domme, ethvert påfund eller enhver regel der bringer Guds menneskelige repræsentanter under menneskers styring, svækker deres tro på Gud og adskiller sjælen fra ham.

Gud vil ikke forsvare noget påfund hvorved mennesker i mindste grad kan herske eller undertrykke sine medmennesker. Ligeså snart et menneske begynder at gøre sig til jernhård hersker over for andre mennesker, vil det vanære Gud og bringe sin egen sjæl og sine brødres sjæle i fare.

Menigheden og forlaget

Menighedens pligt over for forlaget

(182) [Medlemmerne i en menighed, der har et af vore forlag indenfor sit område, har fået den ære at have et af Herrens særlige redskaber iblandt sig. De bør påskønne denne ære og forstå, at det indebærer et overmåde helligt ansvar. Deres indflydelse og eksempel vil nå vidt omkring, når de hjælper eller hindrer institutionen i at fuldføre sin mission.

Medens vi nærmer os den sidste krise, er det af livsvigtig betydning, at der eksisterer harmoni og enighed mellem Herrens redskaber. Verden er fuld af oprør, strid og uoverensstemmelser. Alligevel vil menneskene under een ledelse, pavemagten, slutte sig sammen for at bekæmpe Gud

ved at kæmpe mod hans vidner. Denne forening holdes sammen af den store modstanders mørtel. Medens han søger at forene sine redskaber til krig mod sandheden, vil han arbejde for at splitte og sprede dem, som forsvarer den. Han tilskynder til skinsyge, ond mistanke og bagtalelse for at skabe uenighed og splid. Medlemmerne i Kristi menighed har magt til at krydse sjælefyndens planer. I en tid som denne bør de ikke ligge i uoverensstemmelse med hverandre eller med nogen af Herrens arbejdere. Lad der være et sted midt i den almindelige uenighed, hvor harmoni og enighed råder, fordi Bibelen er gjort til livets vejleder. Måtte Guds folk føle, at der hviler et ansvar på dem for at opbygge hans virksomhed.

Brødre og søstre, det vil glæde Herren, hvis I helhjertet går ind for at støtte forlaget med jeres bønner og jeres midler. Bed hver (183) morgen og aften om, at det må modtage Guds rigeste velsignelse. Giv ikke kritik og klage nogen opmuntring. Lad ikke nogen knurren eller misfornøjelse komme over jeres læber. Husk at engle hører disse ord. Alle må ledes til at se, at disse institutioner er anordnet af Gud. De, som omtaler dem nedsættende for at fremme deres egne interesser, må stå til regnskab for Gud. Hans vilje er, at alt i forbindelse med hans værk skal bestræbes som helligt.

Gud ønsker, at vi skal bede meget mere og tale meget mindre. Lyset fra hans herlighed stråler ud over tærsklen til himmelen og han vil lade det skinne ind i hjertet på enhver, som vil stå i det rette forhold til ham.

Hver eneste institution vil komme til at kæmpe med vanskeligheder. Prøvelser tillades for at prøve Guds folks hjerter. Når en af Guds virksomheder møder modgang, vil det vise sig, hvor megen ægte tro vi har på Gud og hans værk. På et sådant tidspunkt bør ingen betragte tingene i det dårligste lys og give udtryk for tvivl og vantro. Kritiser ikke dem som bærer ansvarets byrde. Lad ikke samtalen i jeres hjem blive forgiftet ved kritik af Herrens arbejdere. Forældre, som giver denne kritiske ånd frit løb, fremlægger ikke det for deres børn, som vil gøre dem vise til frelse. Deres ord tjener til at gøre ikke blot børnenes, men også de ældres tro og tillid usikker. Agtelsen og ærbødigheden for hellige ting er lille nok. Satan vil med største nidkærhed forene sig med kritikeren for at fremkalde vantro, misundelse, skinsyge og uærbødighed. Satan er altid i aktivitet for at besjæle menneskene med sin ånd for at undertrykke den kærlighed, som i hellighed bør opelskes mellem brødre og for at nedbryde tillid, ansøre til misundelse, vække ond mistanke og skabe (184) ordstrid. Lad det ikke kunne siges om os, at vi handler som hans medarbejdere. Et hjerte, der er åbent for hans forslag, kan så megen utilfredshed. Således kan et arbejde udføres, hvis sjælsødelæggende resultater ikke fuldt ud vil blive åbenbaret før på den endelige doms store dag.

Kristus erklærer: »Den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals og han var sænket i havets dyb. Ve verden for forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at forargelser kommer, dog, ve det menneske, ved hvem forargelsen kommer!« Matt. 18,6-7. Menighedens medlemmer er her pålagt et stort ansvar. Lad dem vogte sig for, at de ikke skal være uopmærksomme overfor de sjæle, som er unge i

troen eller ved Satans tilskyndelse så tvivlens og vantroens sæd og blive fundet skyldige i ødelæggelsen af en sjæl. »Træd lige spor med jeres fødder, så det, der er lammet, ikke vrides af led, men snarere helbredes. Stræb efter fred med alle og efter hellighed; uden den skal ingen se Herren. Og se til, at ingen bitter rod skyder op og gør fortræd, så mange smittes af den.« Hebr. 12,13-15.

Satans redskaber har stor magt og Gud opfordrer sit folk til at styrke hverandre: »Opbyg jer selv på jeres højhellige tro.«

I stedet for at samarbejde med Satan bør enhver lære, hvad det vil sige at samarbejde med Gud. I disse deprimerende tider har han et værk, der skal udføres og som kræver fast mod og tro, der vil sætte os i stand til at støtte hverandre. Det er nødvendigt, at alle står skulder ved skulder og hjerte ved hjerte som Guds medarbejdere. Hvad (185) kunne der ikke udrettes ved Guds nåde, hvis menighedens medlemmer ville stå sammen om at støtte hans arbejdere og hjælpe med deres bønner og indflydelse, når modløshed trænger sig på fra alle sider! Da er det tid at arbejde som tro husholdere.

I stedet for at give sig til at kritisere og bebrejde bør vore brødre og søstre tale opmuntrende og tillidsfulde ord angående Herrens virksomhed. Gud opfordrer dem til at opmuntre deres hjerter, som bærer de tunge byrder, for han arbejder sammen med dem. Han opfordrer sit folk til at erkende den opretholdende kraft i hans virksomhed. Ær Herren ved, at af allerbedste evne at bestræbe jer på at give det den indflydelse det bør have.

Tal med arbejderne, når I har anledning til det. Sig noget der vil styrke og opmuntre. Vi er alt for ligegyldige overfor hverandre. Vi glemmer for ofte, at vore medarbejdere trænger til at styrkes og opmuntres. I tider med særlige vanskeligheder og byrder drag da omsorg for at forsikre dem om jeres interesse og sympati. Når du søger at hjælpe dem ved dine bønner lad dem da vide, at du gør det. Send Guds budskab til sine arbejdere ud gennem rækkerne: »Vær frimodig og stærk.« Jos. 1,6.

Lederne ved vore institutioner har den uhyre vanskelige opgave at opretholde orden og med visdom opdrage de unge, der er under deres opsyn. Menighedens medlemmer kan gøre meget for at holde deres hænder oppe. Når de unge ikke er villige til at underkaste sig institutionens disciplin eller på anden måde i strid med deres overordnede søger at få deres egen vilje, bør forældrene ikke blindt støtte og sympatisere med deres børn.

Hellere, langt hellere skulle jeres børn lide, ja, hellere ligge i deres grave end lære at omgå de (186) principper med letsind, som danner selve grundvolden for troskab mod sandheden, deres medmennesker og Gud.

I tilfælde af vanskeligheder med dem som har opsyn med de unge, gå da direkte til de ansvarlige og få sandheden at vide. Husk at lederne ved de forskellige afdelinger langt bedre end andre forstår hvilke regler, der er nødvendige. Vis tillid til deres dømmekraft og respekt for deres autoritet. Lær jeres børn at respektere og ære dem, som Gud har vist ære og hædret ved at sætte dem i betroede stillinger.

Der findes ingen måde, hvorpå menighedsmedlemmer bedre kan støtte lederens anstrengelser ved vore institutioner end ved, at de i deres egne hjem giver et eksempel på den rette orden og disciplin. Måtte forældrene ved ord og gerning give deres børn et eksempel på, hvordan de ønsker, børnene skal være. Fasthold altid renhed i tale og sand kristelig høflighed. Fremkom aldrig med nogen opmuntring til synd, bagtalelse eller ond mistanke. Lær børnene og de unge at respektere sig selv, at være tro mod principper og tro mod Gud. Lær dem at respektere og adlyde Guds lov hjemmets regler. Da vil de følge disse principper i deres liv og efterleve dem i deres omgang med andre. De vil elske deres næste som sig selv. De vil skabe en ren atmosfære og øve en indflydelse, der vil opmuntre svage sjæle på stien, som fører til hellighed og evigt liv.

Børn, som får en sådan undervisning, vil ikke blive en byrde eller årsag til bekymring ved vore institutioner. De vil blive en støtte for dem, som bærer ansvar. Under den rette vejledning vil de blive beredte til at indtage betroede stillinger og ved forskrift og eksempel stadig lede andre til at gøre det rette. De vil vurdere deres egne evner på en retfærdig måde og gøre bedst mulig brug af (187) deres fysiske, intellektuelle og åndelige kræfter. Sådanne sjæle er rustede mod fristelse; de bliver ikke så let overvundet. Med Guds velsignelse er sådanne personligheder lysbærere. Deres indflydelse tjener til at oplære andre til det aktive liv, et levende kristenliv er.

Når menighedsmedlemmerne er fyldt med Kristi kærlighed til sjæle og vågne overfor deres privilegier og anledninger kan de udøve en uberegnelig indflydelse til det gode på de unge ved vore institutioner. Deres trofaste eksempel i hjemmet, ved arbejdet og i menigheden, deres venlighed og kristelige høflighed mod alle vil sammen med en ægte interesse for de unges åndelige velfærd gøre meget til at forme disse unges karakter, så de kan udføre en tjeneste for Gud og deres medmennesker både i dette liv og i det liv, som kommer.

Forlagets pligt overfor menigheden

På samme tid som menigheden har et ansvar overfor forlaget, har forlaget også et ansvar overfor menigheden. De skal støtte hinanden. De, som har ansvarsfulde stillinger ved forlagene, bør ikke tillade sig selv at blive så tynget af arbejde, at de ikke har tid til at vedligeholde den åndelige interesse. Når denne interesse holdes i live på forlaget, vil den udøve en magtfuld indflydelse i menigheden; og når den holdes i live i menigheden vil den udøve en magtfuld indflydelse på forlaget. Guds velsignelse vil hvile over arbejdet, når det bliver ledet således, at sjæle vindes for Kristus.

Alle arbejdere ved forlaget, som bekender Kristi navn, bør være arbejdere i menigheden. Det er af afgørende betydning for deres eget åndelige liv, at de udnytter ethvert nådemiddel. De vil få styrke, ikke ved at stå som tilskuere, men ved at blive arbejdere. (188) Enhver bør være beskæftiget i en eller anden gren af regulært, systematisk arbejde i forbindelse med menigheden. Alle bør forstå, at det er deres pligt som kristne. Ved deres dåbsløfte har de forpligtet sig til at gøre alt, hvad der står i deres magt for at opbygge Kristi menighed. Vis dem, at kærlighed og lydighed mod deres Genløser, troskab mod idealerne for sand man-

dighed og kvindelighed og troskab mod den institution, de er knyttet til, kræver dette. De kan ikke være Kristi trofaste tjenere, de kan ikke være virkelig retskafne mænd og kvinder, de kan ikke være brugbare arbejdere ved Guds institutioner, når de forsømmer disse pligter.

Lederne i institutionens forskellige afdelinger bør drage særlig omsorg for, at de unge udvikler rigtige vaner i denne retning. Når menighedens møder bliver forsømt, eller pligter i forbindelse med dens arbejde ikke udføres, søg da at finde årsagen til dette. Prøv ved en venlig og taktfuld fremgangsmåde at vække de ligegyldige og at genoplive en dalende interesse.

Ingen bør tillade, at deres eget arbejde bliver en undskyldning for at forsømme Herrens hellige tjeneste. Langt hellere skulle de lægge det arbejde til side, som angår dem selv, end forsømme deres pligt mod Gud.

Til brødrene pålagt ansvar ved vore forlag?

Jeg vil for jer understrege betydningen af at overvære vore årsmøder, ikke blot forretningsmøderne, men også de møder der kan give jer åndelig oplysninger. I har ikke indset, hvor nødvendigt det er at have en nær forbindelse med himmelen. Uden denne forbindelse kan ingen af jer være tryk, ikke een være skikket til at udføre Guds værk acceptabelt.

I dette arbejde vil fremgangen mere end i noget verdsligt foretagende (189) stå i forhold til den hengivenhedens og selvopofrelsens ånd arbejdet udføres med. De, som bærer ansvar som leder i virksomheden, har brug for at stille sig, hvor Guds Ånd kan gøre et dybt indtryk på dem. I bør vise en langt større iver end andre efter at modtage Helligåndens dåb og kundskab om Gud og Kristus, fordi jeres betroede stilling er mere ansvarsfuld end den almindelige arbejders.

Medfødte og tilegnede evner er alle sammen Guds gaver, som til stadighed bør beherskes af Helligånden, hans guddommelige helliggørende magt. I trænger til en dybere følelse af jeres mangel på erfaring i denne gerning og til alvorligt at bestræbe jer på at opnå den nødvendige viden og visdom, for at I kan bruge enhver fysisk og åndelig evne således, at Gud æres derved.

»Jeg giver jer et nyt hjerte.« Kristus må bo i jeres hjerter, ligesom blodet er i legemet og virker der som en livgivende kraft. Dette emne kan vi ikke understrege for stærkt medens sandheden må være vor fulde rustning, trænger vor overbevisning til at styrkes ved den levende sympati, der kendetegnede Jesu liv. Hvis sandheden må være vor fulde rustning, trænger vor overbevisning til at styrkes ved den levende sympati, der kendetegnede Jesu liv. Hvis sandheden, den levende sandhed, ikke kommer til udtryk i karakteren, kan intet menneske bestå. Der er kun een kraft, som kan gøre os trofaste og bevare os således - Guds nåde i sandheden. Den, som stoler på noget andet, vakler allerede og er færdig til at falde.

Herren ønsker, at I skal forlade jer på ham. Gør bedst mulig brug af enhver anledning til at komme til lyset. Hvis I forbliver adskilte fra de hellige indflydelser, som kommer fra Gud, hvordan skulle I da kunne opfatte åndelige ting?

Gud opfordrer os til at gøre brug af enhver anledning til at blive forberedte til hans gerning. Han forventer, at I sætter alle kræfter ind på at udføre denne og bevarer en levende forståelse af dens hellighed og det frygtelige (190) ansvar, der følger med. Gud betragter jer. Ingen af jer kan uden risiko komme frem for ham med et ufuldkomment offer, et offer som hverken koster studium eller bøn. Et sådant offer kan han ikke godkende.

Jeg bønfalder jer om at vågne op og søge Gud for jer selv. Råb med største alvor til Jesus fra Nazaret medens han går forbi: "Jesus, du Davids søn, forbarm dig over mig!" Så vil I også blive seende. Ved Guds nåde vil I modtage det, som vil være langt mere værdifuldt for jer end guld, sølv eller kostbare stene. *Vejl f menigh* bd. 3 side 148-154]

Hvis der, når mennesker behøver at bevare deres forbindelse med Gud, er nogen tid der er vigtigere end en anden, så er det når de kaldes til at bære særlige ansvar. Vi er ikke i sikkerhed, når vi går til slaget og kaster vore våben bort. Det er der vi behøver at blive udstyret med hele Guds rustning. Hver enkelt stykke er nødvendigt.

Hav aldrig den tanke at I kan være kristne og dog trække jer ind i jer selv. Hver enkelt er en del af menneskeheden store væv og jeres erfaringers art og kvalitet vil i vid udstrækning bestemmes af de menneskers erfaring som I omgås. Jesus siger: »Thi hvor to eller tre er forsamlede om mit navn, der er jeg midt iblandt dem.« Matt.18,20. Lad os således ikke svigte vor egen forsamling, som nogle gør; men forman hverandre, til at gøre mere, idet vi ser dagen nærme sig.

Gør menighedsmoderne så interessante så muligt. Lad enhver tilstedeværende føle at han har en opgave at gøre ved mødet. Samarbejd med himmelske engle, som prøver at gøre rigtigt indtryk på enhver arbejder.

Guds redskabers hellighed

(191) [Der er mange som ikke ser nogen forskel mellem et almindeligt forretningsforetagende som f. eks. et værksted, en fabrik eller en kornmark og en institution, som specielt er oprettet for at fremme Guds sags interesser. Men det samme skel, som Gud fordem satte mellem det hellige og det almindelige, mellem det indviede og det profane, eksisterer stadig. Denne forskel ønsker han, at alle arbejdere ved vore institutioner skal erkende og værdsætte. De, som har en stilling ved vore forlag, er æret højt. Et helligt hverv hviler på dem. De er kaldet til at være Guds medarbejdere. De bør påskønne anledningen til en så nær forbindelse

med de himmelske redskaber og de bør føle, at de har et stort privilegium i, at det tillades dem at give Herrens institution deres evner, deres tjeneste og utrættelige årvågenhed. De bør være besjælet af et stærkt ønske, en ophøjet higen og iver efter at gøre forlaget til netop det, om Gud ønsker, det skal være - et lys i verden, et trofast vidne for ham og et minde om sabbatten i det fjerde bud.

»Til et skarpt sværd gjorde han min mund og skjulte mig i skyggen af sin hånd, til en sleben pil har han gjort mig og gemt mig i sit kogger, (og Herren har) sagt til mig: »Du er min tjener, Israel, ved hvem jeg vinder ære. For lidt for dig som min tjener at rejse Jakobs stammer og hjemføre Israels frelste! Jeg gør dig til hedningers lys, at min frelse må nå til jordens ende.« (192) Es. 49,2-6. Dette er Herrens ord til alle, som på nogen måde er knyttet til hans udvalgte institutioner. Gud har favoriseret dem, for de er bragt ind i kanaler, hvor lyset skinner. De er i hans særskilte tjeneste og de bør ikke anse dette for en ringe ting. Deres ansvarsbevidsthed og gudsfrygt bør stå i forhold til det hellige tillidshverv, de har. Billig, tarvelig tale og pjattet opførsel bør ikke tåles. Sansen for stedets hellighed bør styrkes og udvikles.

For dette udvalgte redskab har Herren en stadig, vågen omsorg. Måske passes maskinerne af mænd, som er dygtige til at bruge dem, men hvor ville det være let at glemme en lille skrue eller efterlade en lille del af maskineriet i uorden og hvor ødelæggende kunne følgerne ikke blive! Hvem har afværget ulykker? Guds engle har overopsyn med arbejdet. Hvis øjnene på dem, som passer maskinerne, kunne åbnes, ville de kunne se det himmelske formynderskab. I ethvert rum på forlaget, hvor der udføres et arbejde, er der et vidne, der lægger mærke til den ånd, hvori det udføres og giver agt på den troskab og uegennytte, der åbenbares. *Vejl f menigh* bd. 3 side 155-156]

Hvis jeg ikke har overbragt det lys, i hvilket Gud ser sine institutioner, - som centre han på en særlig måde arbejder igennem, - kan han skildre disse ting for jer ved hjælp af Helligånden, så I kan forstå forskellen mellem den almindelige og den hellige tjeneste.

Både menighedens medlemmer og forlagshusets funktionærer bør føle at de som medarbejdere (193) sammen med Gud har en rolle at spille i hans institutions ledelse. De bør være trofaste vogtere over dens interesser på alle linjer, de må forsøge at beskytte det, ikke blot fra tab og katastrofer, men fra alt hvad der kunne vanhellige eller besmitte. Institutionernes ry skal aldrig tilsmudses på grund af dem, heller ikke ved letsindig kritik eller dadel. De må betragte Guds institutioner som en hellig betroelse, der skal bevogtes ligeså nidkært som arken i det gamle Israel.

Når medarbejderne på forlaget er oplært til at tænke på dette store center som har forbindelse med Gud og under hans ledelse, når de indser at det er en kanal hvorigennem lys fra himmelen gives til verden, vil de se på det med stor respekt og ærbødighed. De vil have de bedste tanker og de pæneste følelser, så de i deres arbejde kan samarbejde med himmelske væsener. Når medarbejderne ser at de er i engles tilstedeværelse, hvis øjne er rene til at beskue synd, vil en stærk tvang komme over tanker, ord og handlinger. De vil få moralsk styrke, for Herren siger: »Dem, som ærer mig, vil jeg ære.« 1. Sam 2,30 Enhver medarbejder vil få en dyrebar erfaring og vil have tro og kraft som vil stå over omstændighederne. Alle vil kunne sige: "Herren er på dette sted."

Afhængighed af Gud

(194) Den første lektie der skal læres medarbejderne på vore institutioner er lektien om afhængighed af Gud. For at de kan få succes i arbejdet, må de hver især acceptere sandheden i Kristi ord: »Uden mig kan I slet intet gøre.«

Retfærd har sin rod i gudsfrygt. Intet menneske er mere retfærdig end at det har tro på Gud og fastholder en livsvigtig forbindelse med ham. Ligesom markens blomster har sin rod i jorden; ligesom de skal have luft, dug, regn og solskin, ligeledes må vi have det fra Gud som tjener til sjælens liv. Det er kun ved at få del af hans natur at vi får kraft til at adlyde hans bud. Intet menneske, højt eller lavt, erfarent eller uerfaren, kan stadig fastholde et rent, stærkt liv over for sine medmennesker, hvis dets liv ikke er skjult sammen med Kristus i Gud. Jo større menneskers aktivitet blandt mennesker er, jo tættere bør hjertet have samfund med Gud.

Herren har givet belæring om at forlagenes medarbejdere skal uddannes i religiøse linjer. Dette arbejde er af uendelig større betydning end pengemæssig vinding. Medarbejdernes åndelige helse skal være det allervigtigste. Tag hver morgen tid til at begynde arbejdet med bøn. Tro ikke at dette vil være spildt tid; det er tid der vil leve gennem tidsaldrene. Dette vil betyde succes og åndelig sejr vil komme. Maskineriet vil svare på berøringen fra Mesterens hånd. Guds velsignelse er med sikkerhed værd at bede om og arbejdet kan ikke gøres rigtigt, hvis begyndelsen ikke er god. Enhver medarbejders hænder må styrkes, hans hjerte må renses, før Herren kan bruge ham effektivt.

(195) Hvis vi vil leve et sand kristent liv, må samvittigheden opildnes ved stadig kontakt med Guds ord. Alle dyrebare ting som Gud for en høj pris har tilvejebragt for os, vil ikke gavne os; de kan ikke styrke og yde åndelig vækst hvis vi ikke tilegner os dem. Vi må æde Herren Guds ord - gøre dem til en del af os selv.

Lad små grupper samle sig om aftenen, ved middagstid eller tidligt om morgnen for at studere Bibelen. Lad dem få

en bønnestund, så de kan styrkes, oplyses og helliges af Helligånden. Dette arbejde ønsker Kristus skal gøres i enhver arbejders hjerte. Hvis du selv vil åbne døren og tage imod den, vil en stor velsignelse komme til jer. Guds engle vil være hos jer. Du vil spise af bladene på livets træ. Hvilke vidnesbyrd vil det ikke være at vise den kærlige kendskab i får til jeres kollegaer ved disse dyrebare stunder hvor I søger Guds velsignelse. Lad enhver fortælle om sin erfaring i enkle ord. Dette vil bringe sjælen mere glæde og trøst end alle de behagelige musikinstrumenter som kunne komme ind i kirkerne. Kristus vil komme ind i jeres hjerter. Det er kun derved I kan fastholde jeres renhed.

Det er som om mange tror, at den tid der er brugt til at søge Gud er gået tabt. Men når han kommer ind for at samarbejde med menneskelig arbejde og mænd og kvinder samarbejder med ham, ses en mærkbar forandring i deres arbejde og deres resultater. [Enhver sjæl, der er blevet gæstet af de klare stråler fra retfærdighedens sol, vil åbenbare Guds Ånds virkninger både gennem sin tale, sit sind og sine egenskaber. Der vil blive mindre gnidning, når den arbejdendes sjæl modtager olien fra de (196) to olivengrene. Den hellige indflydelse vil gå videre til andre igennem venlige ord, mildhed, kærlighed og opmuntringer. *Guds søn o døtr* side 128]

Gudfrygtige evangelister bør arbejde nidkært for elevernes skyld, så de kan omvendes. De bør undervises omhyggeligt om sandheden. De bør opmuntres til at studere bibelen dagligt og bør have en underviser til at læse og studere sammen med dem.

Den større kundskab til Kristus, som fås ved skriftstudier, under Helligåndens undervisning, sætter den studerende i stand til at skelne mellem rigtigt og forkert i alle livets tilskikkelser. Hvis dem som er knyttet til vore forlag får denne kundskab og bliver rodfæstet og grundfæstet i sandheden, vil de holde sig på Herrens vej, øve ret og retfærd.

Dem som har med hellige ting at gøre på vore forlagsinstitutioner og i alle andre grene af Guds værk skal lægge deres største kræfter, af mental og moralsk styrke, i arbejdet. De skal hele tiden studere, ikke menneskers vilje, men Guds vilje. Hans nåde må kunne åbenbares i al deres arbejde.

Vi skal ikke »være lunkne i [vor] iver; vær brændende i ånden; tjen Herren.« Rom.12,11. Vi skal være aktive i vort arbejde; men et andet element skal indblandes - en levende nidkærlighed for Gud. Vi skal bringe helligelse, sønlig kærlighed og gudsfrygt ind i vort daglige arbejde. Hvis I gør jeres arbejde uden disse ting vil I gøre jeres livs største fejltagelse, I begår røveri imod Gud skønt I beken- der at tjene ham.

Samarbejde

(197) [Når institutioner oprettes på nye steder, er det ofte nødvendigt at give ansvaret til personer, som ikke er fuldt fortrolige med arbejdets detaljer. Disse personer arbejder under meget ugunstige forhold og medmindre de og deres medarbejdere har en uselvisk interesse for Herrens institution, vil der opstå forhold, som vil hindre dens fremgang.

Mange føler, at den del af arbejdet, de udfører, alene tilhører dem og at ingen andre bør stille nogen forslag med hensyn til dette. De selv samme personer kan være uvidende om de bedste metoder til arbejdets udførelse; alligevel bliver de fornærmede og mere besluttede på at følge deres eget selvstændige skøn, hvis nogen vover at give dem råd. På den anden side er nogle af arbejderne ikke villige til at hjælpe eller vejlede deres medarbejdere. Andre, som er uerfarne, ønsker ikke, at deres uvidenhed skal blive kendt. De gør fejl, som koster meget i tid og materiale, fordi de er for stolte til at søge råd.

Det er ikke vanskeligt at finde årsagen til disse besværligheder. Arbejderne har været uafhængige tråde, hvor de skulle have betragtet sig selv som tråde, der må væves sammen for at mønsteret kan dannes. Disse ting bedrøver Helligånden. Gud ønsker, at vi skal lære af hverandre. En vanhellig uafhængighed stiller os, hvor han ikke kan samarbejde med os. Med sådanne forhold er Satan godt tilfreds.

Der bør ikke være nogen hemmelighedsfuldhed, ingen ængstes for at andre opnår en viden kun få besidder. En sådan ånd giver grobund for stadig mistillid og tilbageholdenhed. Dårlige tanker og onde anelser gives frit løb og broderkærlighed uddør af hjertet.

(198) Enhver gren af Guds værk har forbindelse med enhver anden gren. En afvisende holdning kan ikke bestå i en institution, hvor Gud indtager førstepladsen. Han er Herren over al god tone og al duelighed. Han er grundlaget for alle rette fremgangsmåder. Det er ham, som giver viden om dette og intet menneske bør betragte denne viden som noget, der udelukkende tilhører ham selv.

Enhver arbejder bør nære interesse for enhver gren af arbejdet og hvis Gud har givet ham fremsyn, evner og kundskab, som på nogen måde kan hjælpe, bør han meddele andre, hvad han selv har modtaget. Alle evner, som ved uegennyttige bestræbelser, kan forbindes med institutioner, bør sættes ind for at give den fremgang og gøre den til et levende, virksomt redskab for Gud. Hellige arbejdere, som har talent og indflydelse, er, hvad forlaget behøver.

Enhver arbejder vil blive prøvet i, om han arbejder for at fremme Herrens institution eller for at tjene sine egne interesser. De, som er omvendt, vil give daglige beviser på, at de ikke søger at udnytte de fortrin og den kundskab, de har opnået, til egen fordel. De erkender, at det guddommelige forsyn har givet dem disse fortrin, for at de som Herrens redskaber kan tjene hans sag ved at gøre et godt arbejde.

Ingen bør arbejde for at blive rost eller for at blive den største. Den tro arbejder vil gøre sit bedste, fordi han der ved kan herliggøre Gud. Han vil søge at udnytte alle sine evner. Han vil udføre sine pligter som for Gud. Hans eneste ønske vil være, at Kristus kan blive hyldet og modtage fuldkommen tjeneste.

Arbejderne bør lægge alle deres kræfter i anstrengelsen for at opnå fordele for Herrens værk. Når de gør dette, vil de selv opnå styrke og dygtighed.

Selvbeherskelse og troskab

(199) Vi har ingen ret til at overanstrenge de åndelige eller de fysiske kræfter, så at vi bliver ophidsede eller kommer til at sige noget, som vanærer Gud. Herren ønsker, at vi altid skal være rolige og overbærende. Hvad andre end gør, skal vi repræsentere Kristus og gøre, hvad han ville have gjort under lignende omstændigheder.

Den, som har en betroet stilling, må hver dag træffe beslutninger, hvoraf ting af stor betydning afhænger. Han må ofte tænke hurtigt og dette kan kun gøres med held af dem, som praktiserer streng afholdenhed. Sindet styrkes, når de fysiske og åndelige kræfter behandles rigtigt. Hvis anstrengelsen ikke er for stor, vil den give ny styrke til sindet ved hver øvelse.

Kun en helhjertet kristen kan være en virkelig gentleman.

Hvis man undlader at efterleve Guds krav i alle enkeltheder, betyder det med sikkerhed nederlag og tab for overtræderne. Den, som ikke følger Herrens vej, frarøver sin skaber den tjeneste, som tilkommer ham. Dette virker tilbage på vedkommende selv. Han går glip af den nåde, kraft og karakterstyrke, som enhver, der overgiver alt til Gud, modtager som privilegium. Den, der lever skilt fra Kristus, er udsat for fristelse. Han gør fejl i sit arbejde for Mesteren. Når han er utro mod principperne, når det gælder småting, vil han forsømme at gøre Guds vilje i de større ting. Han vil handle efter de principper, han er vant til.

Gud kan ikke forene sig med dem, som lever for at behage sig selv og som stiller sig selv forrest. De, som gør dette, vil i det lange løb blive de sidste af alle. Den synd, som er (200) nærmest det håbløse og uheldbedelige, er stolthed over egne meninger, selvbedrag. Den står i vejen for al vækst. Når en mands karakter er fuld af fejl og han alligevel ikke indser dette; når han er så gennemsyret af selvtilstrækkelighed, at han ikke kan se sine egne fejl, hvordan kan han da blive rensset? De raske har ikke brug for læge, men de syge.« Matt. 9,12. Hvordan kan nogen gøre fremgang, som tror, at hans veje er fuldkomne?

Når den, som mener at være vejledt og undervist af Gud, drejer bort fra vejen på grund af selvtillid, følger mange hans eksempel. Hans fejltrin kan føre tusinder på vildspor.

Prøv at betragte lignelsen om figentræet: »En mand havde et figentræ, som var plantet i hans vingård; og han kom og ledte efter frugt på det, men han fandt ingen. Så sagde han til vingårdsmændene: »Se, i tre år er jeg nu kommen og har ledt efter frugt på det figentræ uden at finde nogen; hug det om; hvorfor skal det tilmed tage kraften af jorden? Men han svarede og sagde til ham: 'Herre! lad det stå endnu dette år, til jeg får gravet om det og givet det gødning; måske vil det da bære frugt for fremtiden; men hvis ikke, så kan du hugge det om!« Luk. 13,6-9.

»Men hvis ikke.« I disse ord er der en lærdom for alle, som er knyttet til Guds værk. Træet, der ikke bar frugt, fik en prøvetid. På samme måde bærer Gud længe over med sit folk. Men om dem, som har haft store fortrin og som besidder høje og hellige tillidshverv og dog ikke bærer frugt, siger han: »Hug det om; hvorfor skal det tilmed tage kraften af jorden?«

De, som er knyttet til Herrens særlige redskaber, bør huske, at han vil komme for at hente frugt fra sin vingård. De renter han forlanger står i forhold (201) til de velsignelser han skænker. Himmelske institutioner er oprettet. I disse institutioner er utroskab en større synd, end den ville være andre steder, for den har en større indflydelse her, end den ellers ville have. Utroskab, uretfærdighed, uærlighed og det at man ser igennem fingre med det, som ikke er ret, spærrer for det lys, som Gud har bestemt, skal skinne frem fra hans redskaber.

Verden er på vagt, rede til med hårdhed og strenghed at kritisere dine ord, din opførsel og dine forretningstransaktioner. Enhver, som udfører noget i forbindelse med Guds værk, bliver betragtet og bedømt ud fra den menneskelige indsigtens målestok. Alle, I har med at gøre, vil til stadighed modtage indtryk i deres sind til gunst eller ugunst for Biblens religion.

Verden er på vagt for at se, hvilken frugt de bekendende kristne bærer. Den har ret til at se efter selvfornegetelse og selvpofrelse hos dem, som hævder at tro på en ophøjet sandhed.

Der har været og der vil vedblivende være nogle blandt vore arbejdere, som ikke føler deres behov for Jesus for hvert skridt. De synes ikke, de kan tage tid til at bede og overvære religiøse møder. De har så meget at gøre, at de ikke kan få tid til at bevare deres sjæle i Guds kærlighed. Når dette er tilfældet, er Satan til stede for at skabe forfængelige ideer.

Arbejdere, som ikke er flittige og trofaste, gør uberegnelig skade. De sætter et eksempel for andre. I enhver institution er der nogle, som yder en helhjertet, glad tjeneste; men vil surdejen ikke påvirke dem? Skal institutionen være uden

nogen oprigtige eksempler på kristelig troskab? Når mænd, der hævder at være Kristi repræsentanter, åbenbarer, at de er uomvendte, at deres karakterer er dårlige, selviske og urene, bør de udskilles fra virksomheden.

Arbejderne trænger til at erkende helligheden af det tillidshverv, som Gud har æret dem med. Pludselige indskydelser og rykvisse handlinger må lægges til side. De, som ikke kan skelne mellem det hellige og det almindelige, er ikke pålidelige som højt betroede husholdere. Når de fristes, vil de forråde deres tillidshverv. De, som ikke værdsætter de privilegier og anledninger, som følger af tilknytningen til Guds værk, vil ikke holde stand, når fjenden præsenterer sine besnærende fristelser. De vildledes let af ærgerrige, selviske planer. Hvis de, efter at lyset er fremholdt for dem, stadig ikke kan skelne mellem ret og uret, vil arbejdets karakter blive renere og mere ophøjet, jo hurtigere de bliver fjernet fra institutionen.

Ingen bør forblive ved nogen af Herrens institutioner, hvis hans forståelse af Herrens redskabers hellighed svigter i en krise. Hvis arbejderne ikke har smag for sandheden; hvis deres forbindelse med institutionen ikke gør dem bedre og ikke giver dem nogen kærlighed til sandheden, så lad dem blive skilt fra virksomheden efter en passende prøvetid, for deres Gudløshed og vantro over indflydelse på andre. Onde engle vil arbejde gennem sådanne for at vildlede dem, der ansættes som lærlinge, derfor bør I ansætte lovende unge mennesker, som elsker Gud. Hvis I sætter dem sammen med nogen, som ikke elsker Gud, vil de være i stadig fare på grund af den ugudelige indflydelse. De halvhjertede, verdslige og sladderagtige, som dvæler ved andres fejl, medens de er ligegyldige overfor deres egne, bør udskilles fra virksomheden.

Faren ved upassende læsning

(203) Når jeg ser den fare, der truer de unge ved upassende læsning, kan jeg ikke lade være med yderligere at fremholde de advarsler, der er givet mig med hensyn til dette store onde. Den skade arbejderne lider ved at have med læsestof af tvivlsom karakter at gøre, bliver ikke forstået i tilstrækkelig høj grad. Deres opmærksomhed bliver fanget og deres interesse vakt af indholdet i det, de arbejder med. Sætninger fæstner sig i deres hukommelse. Tanker får indpas. Næsten ubevidst bliver læseren påvirket af forfatterens ånd og sind og karakter modtager et præg af det onde. Der er nogle der kun har lidt tro og små evner til at beherske sig og for dem er det vanskeligt at bortjage de tanker, som en sådan litteratur fremkalder.

Før de modtog sandheden, havde nogle haft for vane at læse romaner. Da de sluttede sig til menigheden, anstrengte de sig for at overvinde denne vane. At stille denne gruppe overfor en læsning af lignende art, som den de har lagt bort, er som at tilbyde drankeren brændevin. De giver efter for den fristelse, der til stadighed ligger foran dem og

mister snart deres smag for god læsning. De har ingen interesse i at granske Bibelen. Deres moralske kraft bliver svækket. Synden synes mindre og mindre frastødende. Der viser sig en stadig større utroskab og en voksende afsmag for livets praktiske pligter. Efterhånden som sindet fordærves, bliver det rede til at gribe enhver form for læsning af stimulerende art. På denne måde bliver vejen åbnet for Satan, så han kan bringe sjælen helt ind under sit herredømme.

Værker som ikke i samme grad vildleder og ødelægger, bør alligevel undgås, hvis de giver afsmag for at læse i Bibelen. Dens ord er den sande manna. Alle bør (204) undertrykke ønsket om at læse noget, der ikke er føde for sindet. I kan umuligt udføre Guds værk med en klar opfattelse, når sindet beskæftiger sig med den slags læsning. De som er i Guds tjeneste, bør hverken bruge tid eller penge på værdiløs læsning. Hvad har strå med kerne at gøre?

Der er ikke tid til at beskæftige sig med tom underholdning, tilfredsstillelsen af selviske tilbøjeligheder. Det er på tide, at vi lader tankerne dvæle ved alvorlige ting. I kan ikke dvæle ved det selvfornægtende og selvopofrende liv, verdens Frelser levede og samtidig finde glæde ved spøg og skæmt og bortøde jeres liv i dårskab. I har et stort behov for en praktisk erfaring i det kristne liv. I trænger til at opøve sindet til Guds gerning. Den religiøse erfaring bestemmes for en stor del af de bøgers karakter I læser i jeres ledige stunder.

Hvis I elsker Guds ord og gransker deri, når som helst der er anledning dertil, for at komme i besiddelse af dens rige skatte, så kan I være overbeviste om, at Jesus drager jer til sig.

»Tag jer i agt, at ikke nogen skal fange jer ved verdslig visdom og tomt bedrag, som støtter sig på menneskers overlevering og verdens magter, ikke på Kristus. Thi i ham bor hele Guddomsfylden legemlig og i denne fylde har I del, idet I er i ham.« Kol. 2,8-10.

Vi kan ikke være fuldkomne i Kristus og alligevel være rede til at gribe de ting, som kommer fra verdens såkaldte store mænd og sætte deres visdom over visdommen hos den største lærer verden nogensinde har kendt. Kundskab, der søges fra sådanne kilder, fremstilles i Ordet som forsøg på at drikke af sprukne cisterner, som ikke kan holde vand.

(205) Gør Guds Ords sandhed til emnet for overvejelse og betragtning. Læs Bibelen og betragt den som Guds stemme, der taler direkte til jer. Da vil I finde inspiration og den visdom, som er guddommelig.

Når der til studiebrug samles mange bøger sammen, indskydes der alt for ofte en mængde viden mellem Gud og mennesket, som svækker sindet, så det bliver ude af stand til at fordøje det, det allerede har modtaget. Sindet bliver overlæsset. Der behøves visdom, hvis man skal gøre det rette valg mellem de mange forfattere og livets ord og komme til at spise Guds Søns kød og drikke hans blod.

Mine brødre, forlad lavlandets strømme og gå op til Libanons rene vandstrømme. I kan aldrig vandre i lyset fra Gud, hvis I fylder sindet med en mængde ting, det ikke kan fordøje. Det er på tide, at vi bestemmer os for at modtage himmelens hjælp og tillade sindet af blive præget af Guds Ord. Lad os lukke døren til for megen læsning. Lad os bede mere og spise livets ord. Medmindre nåden udfører et dyberegående værk i sind og hjerte, vil vi aldrig kunne se Guds ansigt. *Vejl f menigh* bd. 3 side 157-165]

Undgå gæld

(206) Gud ønsker ikke at hans arbejde hele tiden skal udvikles i gæld. Når det synes ønskværdigt at lægge bygninger eller andre faciliteter til en institution, så pas på ikke at gå længere end midlerne rækker. Udsæt hellere udbygningen indtil Forsynet åbner en vej, der ikke pådrager store gældsbyrder og skal betale renter.

Forlagshusene er blevet gjort til aktiekapitel for vore folk og er derved blevet i stand til at yde støtte til værket på forskellige marker og har hjulpet andre virksomheder frem. Dette er godt nok. Der er ikke blevet ydet for meget i dette. Herren ser det hele. Men, ud fra det lys han har givet mig, bør alt gøres for at være fri for gæld.

Forlagsarbejdet byggede på selvfornægtelse og burde ledes på strenge sparsommelige principper. Når der er et behov for midler kan finansierings-spørgsmålet ordnes hvis arbejderne vil indvilge i at gå ned i løn. Dette var princippet som Herren åbenbarede for mig til at komme ind i vore institutioner. Når der er knaphed på penge, bør vi være villige til at begrænse vore ønsker.

Vurder vore publikationer rigtigt og lad alle på vore forlag forsøge at spare på enhver mulig måde også hvis det forårsager betydelig besværslighed. Våg over de små udgifter. Stop enhver utæthed. Det er de små tab der vejer tungt til sidst. Saml stumperne op, lad intet gå tabt. Spild ikke minutter på snak; spildte minutter ødelægger timerne. Udholdende flid arbejde i troen, vil altid krones med gode resultater.

Nogle anser det for under deres værdighed at se efter små ting. De ser det som et vidnesbyrd for snæversynet tankegang og (207) gerrighed. Men små brud har sænket store skibe. Intet som kan tjene nogen bør få lov til at gå tabt. Mangel på sparsommelighed vil med sikkerhed bringe skyld over vore institutioner. Selvom der kommer mange penge til, vil de være tabt i hver enkelt arbejdsgræns små spild. Sparsommelighed er ikke fedteri.

Hver mand og kvinder der arbejder på forlaget bør være en trofast vagtmand, passe på at intet går tabt. Alle bør vogte sig imod formodede mangler der kræver forbrug af midler. Nogle mennesker lever bedre af fire hundrede dollars på et år end andre gør af otte hundrede dollars. Ligesådan er det med vore institutioner; nogle personer kan lede dem for langt mindre penge end andre kan. Gud ønsker at alle arbejderne udøver sparsommelighed og især være redelige bogholdere.

Enhver medarbejder på vore institutioner bør modtage en rimelig kompensation. Hvis medarbejdere får en passende løn, har de fornøjelsen at give gaver til sagen. Det er ikke rigtigt at nogle skal have meget og andre, som gør et absolut nødvendigt og trofast arbejde, skal have meget mindre.

Alligevel er der tilfælde hvor der må gøres forskel. Der er folk knyttet til forlaget som bærer meget tunge ansvar og hvis arbejde er af stor værdi for institutionen. I mange andre stillinger ville de få langt mindre bekymringer og finansielt, meget større udbytte. Alle kan se det uretfærdige i at ikke give sådanne mennesker en højere løn end det som medarbejdere med mekanisk arbejde får.

Hvis en kvinde er bestemt af Herren til at gøre et bestemt arbejde, bør hendes arbejde værdsættes efter dets værdi. Nogle anser det for god politik at lade personer hellige deres tid og arbejde til værket uden at få kompensation. Men Gud værdsætter ikke sådanne argumenter. (208) Når selvfornægtelse er påkrævet på grund af mangel på midler, skal byrden ikke hvile helt på nogle få enkeltpersoner. Lad alle stå sammen om opførelsen.

Herren ønsker at dem som har fået sit goder betroet skal vise godhed og rundhåndethed, ikke gerrighed. Lad dem ikke, i deres handler, afpresse enhver mulig cent. Gud ser med sådanne metoder med foragt.

Arbejderne burde få kompensation efter de timer de bruger på ærligt arbejde. Den som arbejder på fuld tid skal modtage efter den tid. Hvis en bruger sind, sjæl og styrke på at bære byrderne, så lad ham blive betalt derefter.

Ingen bør få et overdrevent slavearbejde, selvom han kan have særlige anlæg og kvalifikationer til det. Det arbejde der skal gøres for Gud og hans sag skal ikke drives rent forretningsmæssigt. Medarbejderne på forlaget har ikke mere belastende arbejde, ingen større udgifter, ingen tungere ansvar, end medarbejdere på andre områder. Deres arbejde er ikke mere opslidende en den trofaste prædikants arbejde. Derimod gør prædikanter, som regel, større ofre end andre institutioners medarbejdere. Prædikanter tager derhen hvor de sendes, de er beredvillige soldater, klar til at rykke ud hvert øjeblik, til at møde enhver nødssituation. De er nødvendigvis, i stor grad, adskilt fra deres familier. Medarbejderne i forlagshusene, har som regel, et fast hjem og kan bo sammen med deres familier. Dette er en stor besparelse af udgifterne og burde ses i sammenhæng med den relative kompensation af medarbejdere i tjenesten og på forlagshusene.

(209) Dem som arbejder helljertet i Herrens vingård, gør deres yderste, er ikke dem der værdsætter deres tjeneste allerhøjest. I stedet for at bryste sig med stolthed og indbildskhed, måle hver times arbejde nøjagtigt, sammenligner de deres bestræbelser med Frelserens arbejde og regner sig selv for nyttesløse tjenere.

Brødre, se ikke efter hvor lidt I kan gøre for at nå den allerlaveste standard; men vågn op for at gribe Kristi fylde, så I kan gøre meget for ham.

Herren ønsker mennesker som ser arbejdet i sin storhed og som forstår principperne indvævet i dem fra deres oprindelse. Han vil ikke have en verdslig orden komme ind og forme arbejdet i alle de forskellige linjer fra dem han har mærket ud for sit folk. Arbejdet må have sin Ophavsmands karakter.

Ved Kristi offer for faldne mennesker, har barmhjertighed og sandhed mødt hinanden, retfærdighed og fred har kysset hinanden. Når disse egenskaber adskilles fra det mest vidunderlige og tilsyneladende heldige arbejde, vil der være intet i det.

Gud har ikke udpeget nogle få mennesker til sig selv og ladet andre i stikken. Han vil ikke opløfte een og nedkaste og undertrykke en anden. Alle som er virkelig omvendte vil vise den samme ånd. De vil behandle deres medmennesker som de vil behandle Kristus. Ingen vil overse den andens rettigheder.

Guds tjenere bør have så stor respekt for det hellige arbejde de har med at gøre, at de ikke vil føre et eneste spor af egenkærlighed ind i det.

Tro og mod

(210) [Herren pålagde Moses at fortælle Israels børn om hans handlemåde med dem, da de blev udfriet fra Ægypten og hvordan de på underfuld måde blev bevaret i ørkenen. Han skulle minde dem om deres vantro og knurren, når de kom ud for prøvelser og Herrens store nåde og miskundhed, som aldrig havde svigtet. Dette ville opildne deres tro og styrke deres mod. Når de ville blive ledet til at erkende deres egen synd og svaghed, ville de også forstå, at Gud var deres retfærdighed og styrke.

Det er lige så væsentligt, at Guds folk i dag husker, hvordan og hvornår de er blevet prøvet og hvor deres tro har svigtet og hvor de har bragt hans sag i fare ved deres vantro såvel som deres selvtillid. Guds barmhjertighed, hans bærende forsyn og hans uforglemmelige udfrielse skal vi fortælle om skridt for skridt. Når Guds folk på den måde ser tilbage på fortiden, vil de opdage, at Herren stadig gentager sine handlinger. De bør forstå de advarsler, der gives og passe på ikke at gentage deres fejlgreb. Idet de giver afkald på al selvtillid, bør de stole på, at han vil frelse dem fra på ny at vanære hans navn. Ved enhver sejr Satan vinder, bliver sjæle stillet i fare. Nogle bliver et bytte for hans fristelser og bliver aldrig befriet igen. De, der har fejlet, bør vandre forsigtigt og bede for hvert skridt: »Hold

mine skridt i dine spor, så mine fødder ikke snubler.« Sl. 17,5 (KJV.Eng. overs) Den danske lyder: "Mine skridt har holdt dine spor, jeg vaklede ej på min gang."

Gud sender sine prøvelser for at se, hvem der vil forblive trofaste under fristelser. Han bringer alle i prøvende situationer for at se om de vil stole på en kraft udenfor og over dem selv. Enhver har ukendte karaktertræk, som er nødt til at (211) komme frem i lyset gennem prøvelser. Gud tillader, at de selvsikre bliver fristet hårdt, for at de må forstå deres hjælpeløshed.

Når prøvelser kommer til os og vi foran os kan se, ikke forøget velstand, men et pres der gør det nødvendigt for os alle at ofre, hvordan skal vi da kunne møde Satans antydninger om, at vi går en meget vanskelig tid i møde? Hvis vi lytter til hans forslag, vil mistillid til Gud vælte frem. På et sådant tidspunkt bør vi huske, at det værk han har udført og de reformer, han har frembragt. Vi bør samle vidnesbyrdene om himmelens velsignelser, tegnene på det som er godt og sige: "Herre, vi tror på dig, på dine tjenere og på dit værk. Vi vil stole på dig. Forlaget er dit eget redskab og vi vil ikke svigte eller blive modløse. Du har æret os ved at knytte os til dit center. Vi vil følge Herrens veje og øve ret og retfærdighed. Vi vil gøre vor del og være tro mod Guds værk."

Når vi mangler tro, der hvor vi er, når vanskeligheder viser sig, vil vi mangle tro på et hvilket som helst sted.

Vort største behov er tro på Gud. Når vi retter blikket mod den mørke side, vil vi miste vort tag i Herren, Israels Gud. Når hjertet åbnes for frygt og formodninger, vil vantro spærre vejen til fremgang. Lad os aldrig føle, at Gud har svigtet sit værk.

Vantro tale og forestillinger om at denne eller hin står i vejen bør der være mindre af. Gå fremad i tro. Stol på at Herren bereder vejen for sit værk. Da vil I finde hvile i Kristus. Når I opelsker (212) tro og stiller jer i det rette forhold til Gud og ved alvorlig bøn strammer jer selv op til at gøre jeres pligt, vil I blive ledet af Helligånden. De mange problemer, som nu er så gådefulde, vil I selv kunne løse ved fortsat tillid til Gud. I behøver ikke at være så pinligt ubestemte, for I lever under Helligåndens vejledning. I kan vandre og arbejde i tillidsfuldhed.

Vi må have mindre tro på det vi selv kan gøre og mere tro på hvad Herren kan gøre for os, hvis vi vil have rene hænder og hjerter. Det er ikke jeres eget værk, I giver jer af med; I udfører en gerning for Gud.

Det er nødvendigt med mere kærlighed, mere åbenhed, mindre mistænksomhed og færre onde tanker. Vi må være mindre tilbøjelige til at bebrejde og anklage. Det er dette, som er så anstødeligt for Gud. Hjertet trænger til at blive blødgjort og undervunget af kærlighed. Vort folks magtesløse tilstand er resultatet af den kendsgerning, at deres

hjerter ikke er helt med Gud. Adskillelse fra ham er årsag til den trykkende tilstand i vore institutioner.

Vær ikke bekymrede. Når I ser på det udvortes og beklager jer, når vanskelige og trykkende forhold kommer, åbenbarer I en sygelig og svækket tro. Vis ved jeres ord og gerninger, at jeres tro er uovervindelig. Herren er rig på ressourcer. Han ejer verden. Se hen til ham som har lys og kraft og almagt. Han vil velsigne enhver, som søger at videregive lys og kærlighed til andre.

Herren ønsker, at alle skal forstå, at deres fremgang er skjult med ham i Kristus; at den er afhængig af deres ydmyghed og sagtomdighed og deres hellhertede lydighed og helligelse. Når den store lærer får lært dem at dø fra selvet, ikke at sætte deres lid til mennesker (213) eller holde kød for deres arm og de kalder på ham, da vil Herren være dem nær med sin hjælp når som helst, der er brug derfor. Han vil lede dem med retfærdighed. Han vil være ved deres højre hånd for at give dem råd. Han vil sige til dem: »Her er vejen, I skal gå.« Es. 30,21.

Lad brødrene i ansvarsfulde stillinger tale tro og mod til arbejderne. Kast jeres garn ud på den højre side af båden, på troens side Vis, så længe nådetiden varer, hvad der kan udrettes af en helliget levende menighed.

Vi forstår ikke, således som vi burde, den store strid, som udkæmpes mellem de usynlige magter, kampen mellem tro og utro engle. Gode og onde engle kæmper om hvert eneste menneske. Dette er ingen indbildt strid. Det er ikke uvirkelige kampe, vi er indviklet i. Vi må møde de mægtigste modstandere og det står til os at afgøre, hvem der skal vinde. Vi må finde vor styrke der, hvor de første disciple fandt deres. »Disse deltog alle enigt og udholdende i bøn.« »Da lød der med eet fra himmelen en susen som af et vældig åndepust og den fyldte hele huset, hvor de sad.« »Og de blev alle fyldt med Helligånden.« Apg. 1,14; 2,2,4.

Der er ingen undskyldning for at falde fra eller opgive håbet, fordi alle løfter om den himmelske nåde gælder dem, som hungre og tørster efter retfærdighed. Ønskets styrke, der er fremstillet ved hunger og tørst, er garantien for, at den eftertragtede gave vil blive givet.

Lige så snart vi indser vor manglende evne til at gøre Guds værk og overgiver os til at blive vejledt af hans visdom, kan Herren samarbejde med os. Hvis vi vil tømme sjælen for selvet, vil han give os alt, hvad vi trænger til.

(214) Læg dit sind og din vilje der, hvor Helligånden kan nå det, for han vil ikke arbejde gennem et andet menneskes sind og samvittighed for at nå dem. Gør under alvorlig bøn om visdom Guds ord til dit studium. Søg råd på baggrund af helligede motiver, fuldt overgivet til Gud.

Se hen til Jesus i enfoldighed og tro. Fæst blikket på Jesus, indtil ånden falder i afmagt under det overvældende

lys. Vi beder ikke halvt så meget, som vi burde. Vor tro er ikke halvt så stor, som den burde være. "Bed, så skal der gives jer." Luk. 11,9. Bed, tro, styrk hverandre. Bed, som I aldrig før har gjort, om at Herren vil lægge sin hånd på jer, for at I må blive i stand til at fatte længden og bredden og dybden og højden og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.

Den kendsgerning, at vi er kaldet til at udholde prøvelser, beviser, at Herren Jesus i os ser noget meget dyrebart, som han ønsker at udvikle. Hvis han ikke kunne se noget i os, hvormed hans navn kunne herliggøres, ville han ikke bruge tid på at rense os. Vi gør os ingen særlig umage for at beskære brombærranker. Kristus kaster ikke værdiløse sten ind i sin smelteovn. Det er værdifuld malm, han prøver.

Smeden lægger jernet og stålet ind i ilden, for at han kan se, hvilken slags metal det er. Herren tillader, at hans udvalgte kommer i prøvelsernes smelteovn, for at han kan få deres sindelag at se og afgøre, om han kan forme og danne dem til sit værk. *Vejl. f. menigh.* bd. 3 side 166-169]

Selvopofrelse

(215) Kristi riges love er enkle og dog så fuldstændige, at menneskegjorte tilføjelser vil skabe forvirring. Og jo enklere vore planer er for at arbejde i Guds tjeneste, jo mere kan vi udrette. At antage verdslige arbejdsmåder i Guds værk er at byde katastrofe og nederlag ind. Enkelhed og ydmyghed må karakterisere enhver effektiv anstrengelse for hans riges fremmarch.

For at evangeliet kan nå ud til alle stammer, tungemål og folk, må selvopofrelsen fastholdes. Dem i betroede stillinger skal handle som trofaste forvaltere i alle ting og vogte trofast over de fonde folk har oprettet. Der må passes på for at forhindre al unødigt udlæg. Ved at rejse bygninger og fremskaffe faciliteter til arbejdet, bør vi passe på ikke at gøre det så omhyggeligt at det bruger unødige penge; for dette betyder at man ikke kan udbrede arbejdet på andre marker, især i de fremmede lande. Midler skal ikke drages fra skatkammeret for at starte institutioner i hjemmeområdet, med risiko for at hæmme sandhedsfremskyndelse i regionerne der ude.

Guds penge skal ikke blot bruges for jeres egen nærliggende omegn, men i fjerne lande, på havets øer. Hvis hans folk ikke involverer sig i dette arbejde, vil Gud med sikkerhed fjerne den kraft der ikke bruges rigtigt.

Mange blandt de troende har knapt mad nok at spise, trods deres dybe armod bringer de alligevel tiende og gaver til Herrens forrådshus. Mange som ved hvad det vil sige at støtte Guds sag under hårde og prøvende forhold, har investeret midler i forlagene. (216) De har villigt udholdt genvordigheder og afsavn og har våget og bedt for at værket må gå godt. Deres gaver og ofre udtrykker en inderlig

taknemmelighed af deres hjerter til ham som har kaldt dem ud af mørket til hans underfulde lys. Deres bønner og deres almisser stiger op som mindesmærker for Gud. Ingen mere liflig røgelse kan stige op til himlen.

Men Guds værk er i sine vide udstrækninger dog det samme og de samme principper burde herske i alle dets grene. Det må bære missionsarbejdets stempel. Enhver afdeling i værket må sættes i forbindelse med alle evangeliummarkens dele og den ånd der hersker i den ene afdeling vil mærkes udover hele marken. En del af medarbejderne får en stor løn, der er andre, på værkets forskellige grene, som også har krav på høj løn og derved vil selvopofrelsens ånd blive svag. Andre institutioner vil få den samme ånd og Herrens gunst vil fjernes fra dem; for han kan aldrig godkende selvskhed. Derved vil vort udadrettede arbejde få en ende. Det er umuligt at fremføre det uden et stadigt offer. Fra alle verdensdele kommer der kald på mennesker og midler til at fremføre værket. Skal vi tvinges til at sige: "I må vente; vi har ingen penge i vort forrådskammer"?

Nogle erfarne og medynkende mennesker, som har ført dette værk frem og som fornægtede selvet og ikke tøvede med at ofre sig for dets gode, sover nu i graven. De var Guds udvalgte kanaler, hans repræsentative mennesker, som gennem åndslivets grundsætninger var overdraget til kirken. De havde en erfaring af højeste værdi. De kunne ikke købes eller sælges. Deres renhed og helligelse og selvopofrelse, deres levende forbindelse med Gud, blev velsignet opbyggelsen af (217) værket. Vore institutioner blev karakteriseret ved en selvopofrende ånd.

Den gang vi kæmpede med fattigdom, følte dem, som så hvor underfuld Gud arbejdede for sagen, at ingen større kunne tilskrives dem end at blive bundet op med arbejdets interesser ved hjælp af hellige kæder der forbandt dem med Gud. Ville de lægge byrden ned og sætte Herren betingelser fra et pengemæssigt synspunkt? Nej, nej. Skulle enhver modstander forlade sin post, ville de aldrig forlade arbejdet.

De troende som i arbejdets tidlige historie helligede sig værkets opbygning blev indgydt med dem samme ånd. De følte stærkt at Gud krævede af alle, som var knyttet til hans sag, en uforbeholden helligelse af legeme, sjæl og ånd, af al deres kraft og styrke for at gøre arbejdet succesrigt.

Men i nogle henseender er arbejdet blevet værre. Medens det har vokset i omfang og hjælpemidler, er det aftaget i kærligheden.

Der er en lektie for os at lære i Salomons historie. Der er en lektie for os at lære i Salomons beretning. Denne Israels konges liv var strålende og lovende i de unge år. Han valgte Guds visdom og hans regerings ære rørte verdens beundring. Han kunne have gået fra styrke til styrke, fra karakter til, endda komme nærmere Guds karakters lighed; men hvor sørgelig er hans historie ikke; han blev ophøjet til de mest indviede tillidsposter, men han viste sig at være upålidelig. Han voksede i selvtilstrækkelighed, stolthed, selvophøjelse. Lysten til politisk magt og selvophøjelse førte ham til formel alliance med hedenske nationer. Tarsis sølv og Ofirs guld blev skaffet ved frygtelige udgifter, endda ved renhedens opofrelse, forræderi af hellig tillid. Forbun-

det med afgudsdyrkere fordærvede hans tro; det ene falske skridt førte til det andet, der var en nedbrydelse (218) af barrierer som Gud havde rejst for hans folks sikkerheds skyld; hans liv blev fordærvet af flerkoneri; og til sidst hengav han sig selv til at dyrke falske guder. En karakter som har været fast ren og ophøjet blev svag, markeret med moralsk unytte.

Der var ikke mangel på onde rådgivere, som herskede over dette tidligere pæne, selvstændige menneske. De valgte ham fordi han ikke gjorde Gud til hans vejleder og rådgiver. Fine følelser blev sløvet; hans tidligere samvittighedsfulde og velovervejede regeringsform blev ændret. Selvtilfredsstillelse blev hans gud; og, som følge deraf, streng domme og grusomt tyranni blev hans kurs. Den ødselhed der udøves i egenkærlige nydelser nødvendiggør en hård belastning på den fattige. Af den klogeste konge der nogensinde har svunget et scepter, blev Salomon til en selvhersker. Som konge har han været idol for nationen og det som han sagde og gjorde blev efterlignet. Hans eksempel udøvede en indflydelse resultatet af hvilket kun kan kendes når alle gerninger kommer frem for Gud og hvert menneske skal dømmes efter de gerninger han har gjort.

Oh hvordan kan Gud bære over med disse menneskers misgerninger, som har haft stort lys og fordele og dog følger deres egen vej, til deres evige skade! Salomon, som ved templets indvielse formanede folket: »Og måtte eders hjerte være helt med Herren vor Gud!« 1 Kong 8,61, vælge sin egen vej og i sit hjerte adskille sig fra Gud. Det sind som før blev givet til Gud og indgydt af ham til at skrive de dyrebareste visdomsord (ordsprogenes bog), - udødelige sandheder, - så ædle tanker, på grund af onde forbund og give efter for fristelse, blev virkningsløse, svage i moralsk kraft og Salomon (219) vanærede sig selv, vanærede Israel og vanærede Gud.

Ved at betragte dette billede, ser vi hvad menneskevæsen blev når de vovede at adskille sig fra Gud. Et falsk skridt bereder vejen for andre og det næste skridt tages lettere end de tidligere. Således vil man finde sjæle der følger en anden leder end Kristus.

Alle som besidder stillinger i vore institutioner vil prøves. Hvis de vil gøre Kristus til deres Forbillede, vil han give dem visdom og kundskab og forståelse; de vil vokse i nåde og talenter på Kristi vej; deres karakter vil formes efter hans mønster. Hvis de svigter Herrens vej, vil en anden ånd kontrollere tankegang og dømmekraft og de vil planlægge uden Herren og vil gå deres egen vej og forlade de stillinger de har bestridt. De har fået lyset; hvis de viger fra det, så tillad ikke at nogen får dem til at blive bort fra det. De vil være en forhindring og en snare. Tiden er kommet hvor alt, som kan rystes, skal rystes; så det som ikke kan rystes forbliver hvor det er. Enhver sag kommer frem for Gud; han måler templet og de bedende derinde.

Sektion fem - I de sydlige stater Sydstaternes behov

(220) Herren forventer langt mere af os end vi har givet ham i uselvsk tjeneste for alle samfundsklasser i Amerikas sydlige stater. Denne mark ligger lige for vore døre og på den er der et stort arbejde at gøre for Mesteren. Dette arbejde må gøres nu, medens engle fortsætter med at holde de fire vinde tilbage. Der er ingen tid at spille.

Herren har ventet længe på menneskeredskaber, som han kan arbejde igennem. Hvor meget længere må han vente på at mænd og kvinder besvarer kaldet: "Gå ud i dag og arbejd i min vingård"? Der er brug for nådens budbringere, ikke blot på nogle få steder i sydstaterne, men over hele marken. Rige og fattige spørger efter lyset.

Mænd og kvinder bør ofre sig og bringe sandheden ud på denne marks hovedveje og sideveje. Der er tusindvis som kunne give sig selv hen og tjene Gud. Han vil antage dem, arbejde gennem dem og gøre dem til fredens og håbets budbringere.

Arbejderne vil møde mange som forhærder deres hjerter imod Guds overbevisende kraft; men de vil også møde mange som sulter efter (221) livets brød og som, modtager budskabet og vil gå ud for at så sandhedens frø.

Da Herren pålagde Moses at lede Israels børn ud fra Ægypten, gav han ham denne forsikring: »Jo, jeg vil være med dig!« »Skal mit åsyn da vandre med og skal jeg således føre dig til målet.« 2. Mos 3,12; 33, 14. Den samme forsikring gives til dem som går ud på sydmarken i Herrens tjeneste.

Mine brødre og søstre, bliv ét med Gud, så I kan indgydes med hans ånd og gå så ud og give andre, den nådegave I har fået. Frelserens eksempel bør inspirere os til at gøre alvorlige, selvopofrende anstrengelser for andre. Han kom til denne verden som den utrættelige tjener for menneskets fornødenhed. Kærlighed for den faldne slægt blev tilkendegivet i alt som han sagde og gjorde. Han ikklædte sin guddommelighed menneskelighed, så han kunne stå blandt mennesker ligesom en af dem, deltager af deres armod og sorger. Hvilket travlt liv førte han ikke! Dag for dag kunne man se ham gå ind i de ydmyge huse, med mangler og sorger, der udtrykte håb for den nedslåede og fred for den forpinte. Dette er det arbejde han beder sit folk om at gøre i dag. Ydmyg, taknemmelig, medlidende og ømt gik han omkring og gjorde godt. Han opløftede den nedbøjede og trøstede den sorgfulde. Ingen som kom til ham gik hjælpeløs bort. Han bragte alle håb og glæde. Hvor han end gik hen bar han velsignelse med sig.

Vi må ydmyge os selv for Gud, fordi så få medlemmer i hans menighed, gør sig anstrengelser der helt uden sammenligning med det som Herren ønsker de skal gøre. De anledninger han har givet os, de løfter som han har gjort, privilegier han har skænket, burde indgyde os med langt (222) større iver og helligelse. Enhver tilbygning til kirken burde være en yderligere kraft til at gennemføre forløsningsplanen. Enhver kraft hos Guds folk burde helliges til at bringe sønner og døtre til ham. I vor tjeneste må der

ikke være lige gyldighed, ingen selvskhed. AL svigt af selvfornægtelse, aftagende anstrengelser, giver fjenden så meget kraft.

En appel for den farvede race

Frigivelsen af slaverne i de sydlige stater, åbner døre som kristne arbejdere burde gå ind i gennem for at fortælle beretningen om Guds kærlighed. På denne mark var der kostbare juveler som Herrens arbejdere burde ledt efter i denne skjulte rigdom. Men selvom det farvede folk er blevet befriet, fra politisk slaveri, er mange af dem stadig i uvidenhedens og syndens slaveri. Mange af dem er frygtelig nedbrudte. Er der intet advarselsbudskab der kan nå dem? Havde dem som har fået stort lys af Gud og mange anledninger gjort det arbejde som han ønsker dem at udrette, ville der i dag være landemærker overalt i den sydlige mark, - kirker, sanatorier og skoler. Mænd og kvinder fra alle klasser ville være kaldet til evangelisk gilde.

Herren er bedrøvet ved elendigheden i sydstaterne. Kristus har grædt over synet af denne elendighed. Engle har bragt deres harpemusik til tavshed, når de har set på et folk der ikke kan hjælpe sig selv, på grund af deres tidligere slaveri. Og alligevel indser de mennesker, som Gud har lagt sandhedens fakkell, tændt fra det guddommelige alter, i hænderne på, ikke at de har fået pålagt at føre lyset frem til denne syndsmørke, mark. Der er dem som er vendt bort fra redningsarbejdet for de nedtrådte og nedbrudte og nægtet at hjælpe den (223) hjælpeløse. Lad Kristi tjenere begynde på en gang at indløse deres forsømmelse, så den mørke plet på deres optegnelsepapir kan viskes ud.

Den nuværende tilstand på sydmarkerne vanærer Forløseren. Men får det os til at tro at den opgave Kristus gav sine disciple da han pålagde dem at forkynde evangeliet for alle folk ikke kan fuldføres? Nej, nej. Kristus har kraft til at fuldføre sin opgave. Han er fuldt ud i stand til at gøre det arbejde han er blevet pålagt. I ørknen, bevæbnet med våbnet, »der står skrevet,« mødte og overvandt han de stærkeste fristelser som fjenden kunne føre imod ham. Han gav ordets kraft magt. Det er Guds folk som har svigtet. At hans ord ikke har den kraft over hjerter som det burde have, vises ved verdens nuværende tilstand. Men det er fordi mennesker har valgt ulydighed, ikke fordi ordet har mindre kraft.

Et kald fra den farvede race

Herren har set med bedrøvelse på den ynkværdigste af alle, den farvede race i slaveri. Han ønsker at vi i vort arbejde for dem, skal erindre deres forudbestemte befrielse af slaveriet, deres almindelige slægtskab til os gennem skabelse og gennem forløsning og deres ret til frihedens velsignelser.

For nogen tid siden var det som om jeg var ved et møde, i natettide, hvor arbejdet for de sydlige stater blev drøftet. Spørgsmålene blev stillet af en gruppe intelligente farvede folk: "Har Gud intet budskab for de sydlige staters farvede folk? Har de ingen sjæle at frelse? Omfatter den nye pagt ikke dem? Hvis Herren snart kommer, er det så ikke på tide at noget gøres i de sydlige område? (224) Det blev sagt at "vi ikke betvivler udlandsmissionernes behov. Men vi drager de menneskers rigtighed ret i tvivl, som hævder at have den nærværende sandhed men går millioner af

deres landsmænd forbi og mange af dem er ligeså uvidende som hedninger. Hvordan kan det være at der er gjort så lidt for de farvede folk i de sydlige stater, mange af dem er uvidende og nødlidende og behøver at få lært at Kristus er deres Skaber og Forløser? Hvordan kan de tro på ham de ikke har hørt om? Hvordan kan de lytte uden en forkynner? Og hvordan kan nogen forkynde uden han bliver sendt?

(224) "Vi lægger denne sag frem for dem som bekender at tro sandheden for denne tid. Hvad gør I for den uoplyste farvede race? Hvorfor har I ikke en dybere fornemmelse af de sydlige staters behov? Har evangelieprædikanterne ikke ansvar for at sætte planer i gang hvorved folk kan uddannes? Lærer Frelserens missionsbefaling os ikke dette? Er det rigtigt at bekendende kristne at holde sig selv væk fra dette arbejde og lade nogle få bære byrden? Har Gud ikke givet noget budskab til os i alle jeres planer med sundhedsmissionsarbejdet og udenlandsmissionen?"

Da rejste den øverste sig op og opfordrede alle til at give agt på den belæring som Herren har givet om arbejdet i sydstaterne. Han sagde: "Meget mere evangeliearbejde bør gøres i de sydlige stater. Der burde være hundredvis medarbejdere hvor der nu kun er een.

"Lad Guds folk vågne op. Tror I at Herren vil velsigne dem som ikke føler byrde for dette arbejde og som lader dets fremskyndelsesvej omgærde?"

(225) Idet disse ord blev talt, blev der vist dybe følelser. Nogle ofrede sig selv som missionærer, medens andre sad tavse og tilsyneladende ikke havde nogen interesse for sagen.

Så blev ordene sagt: "De sydlige stater er det område der lover mindst godt; men hvor anderledes ville det ikke være nu, hvis mænd og kvinder, efter slaveudfrielsen, havde arbejdet for dem, på den måde som kristne burde arbejde og lære dem hvordan de tager af sig selv."

De farvede folks tilstand i sydstaterne er ikke mere nedslående end verdens tilstand var da Kristus forlod himlen og kom den til hjælp. Han så menneskeheden sunket i ulykkelighed og syndighed. Han vidste at mænd og kvinder var fordærvede og degenererede og at de gemte på de modbydeligste laster. Engle forbavsedes over at Kristus påtog sig det som var som en håbløs opgave for dem. De undredes over at Gud kunne tolerere en så syndig slægt. De kunne ikke se noget rum for kærlighed. Men »således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver som tror på ham, ikke skulle fortabes, men have evigt liv.« Joh 3, 16.

Kristus kom til denne jord med et barmhjertighedens og tilgivelsens budskab. Han lagde grundlaget for en religion, hvorved jøder og hedninge, sorte og hvide, frie og bundne, kædes sammen i et broderskab, der betragtes som lige stillet i Guds øjne. Frelseren har en grænseløs kærlighed for hvert menneske. Hos hver enkelt ser han en mulighed for forbedring. Med guddommelig kraft og håb byder han den velkommen som han har givet sit liv for. Ved hans styrke kan de leve et rigt liv i gode gerninger, fyldt med Åndens kraft.

Et evangelium for de fattige

(226) Vi skal ikke lade os hæmme af det armod, det folk har som vi skal hjælpe. Kristus kom til denne jord for at vandre og arbejde blandt fattige og lidende. De fik den største del af hans opmærksomhed. Og i dag, i skikkelse af hans børn, besøger han fattige og trængende, hjælper smerter og lindrer lidelse.

Fjern lidelse og nød og vi burde ikke have nogen måde at forstå Guds barmhjertighed og kærlighed på, ingen måde at kende den medlidende, sympatiske himmelske fader. Aldrig før har evangeliet påtaget et aspekt af større kærlighed end da det blev bragt til trængende og nødlidende regioner. Da er det at dets lys skinner frem med den klareste stråleglans og den største kraft. Sandheden fra Guds ord går ind i bondens hus; stråler fra retfærdighedens sol oplyser den fattigers ringe bolig, bringer glæde til den syge og lidende. Guds engle er der og den enkle tro der vises gør brødskorperne og vandbægerne til et festmåltid. Den syndstilgivende frelser indbyder den fattige og uvidende og giver dem brød at spise som kommer fra himlen. De drikker af livets vand. Dem som har været modbydelige og lastefulde er gennem tro og tilgivelse oprejst til Guds sønners og døtres værdighed. Opløftet over verden, sidder de hos Kristus på de himmelske steder. De kan ikke have jordiske rigdomme, men de har fundet en meget kostbar perle.

Hvad kan gøres?

Det største problem vi har for os er hvordan vi bedst kan udføre arbejdet på denne vanskelige arbejdsmark. Mange forsømmelsesår har (227) gjort det langt vanskeligere end det ellers kunne være. Forhindringerne har hobet sig op.

Store tiltag kunne være gjort i sundheds-missionsarbejdet. Sanatorier kunne være oprettet. Sundhedsreformens principper kunne forkyndes. Dette arbejde skal nu tages op. Og heri må ikke et eneste levn af egenkærlighed komme med. Det skal udføres med en alvor, udholdenhed og helligelse som vil åbne dørene og sandheden kan komme ind og blive der.

I de sydlige stater er der meget der kunne udrettes af menighedens lægmedlemmer, personer med begrænset uddannelse. Der er mænd, kvinder og børn som behøver at lære at læse. Disse stakkels sjæle, hungre efter en gudskundskab.

Vore folk i de sydlige stater skal ikke vente på veltalende, forkyndere, talentfulde mennesker; de skal tage det arbejde op som Herren har lagt frem for dem og gøre deres bedste. Han vil antage og arbejde gennem ydmyge, alvorlige mænd og kvinder også selvom de ikke er veltalende eller højt uddannede. Mine brødre og søstre, læg kloge planer for arbejdet og gå frem, stol på Herren. Tro ikke at I er dygtige og skarpsynede. Begynd og fortsæt i ydmyghed. Vær en levende fremstilling for sandheden. Gør Guds ord til jeres råds menneske. Da vil sandheden gå frem i sin kraft og sjæle vil omvendes.

Lad sabbathholdende familier flytte til de sydlige stater og praktisere sandheden for dem som ikke kender den. Disse familier kan være til hjælp til hinanden, men lad dem passe på ikke at gøre noget der hegner op for deres vej. Lad dem

gøre kristent hjælpearbejde, give de sultne mad og klæde den nøgne. Dette vil have langt stærkere (228) indflydelse for det gode end at holde prædikener. [Der trænges til medfølelse udtrykt i ord og handling. Jesus forberedte forkyndelsen af sit budskab ved at vise kærlighed og godhed. Lad disse arbejdere gå fra hjem til hjem og være til hjælp, hvor der trænges til det og så fortælle beretningen om korset, når anledning byder sig. Kristus skal være deres tema. De behøver ikke at hæfte sig ved lærepunkter, men lad dem fortælle om Jesu mission og hans offer. De må forkynde hans retfærdighed og lade hans renhed ses i deres liv. *I Mesterens Tjeneste* side 137]

Den sande missionær må bevæbnes med Kristi sind. Hans hjerte må fyldes med Kristuslignende kærlighed; og han må oprigtig og stå fast på princippet.

På mange steder burde der bygges skoler og dem som er ømhjertede og forstående, som, ligesom Frelseren, røres af at se på smerter og lidelser, bør lære gamle og unge. Lad Guds ord blive lært på en sådan måde at alle vil kunne forstå det. Lad eleverne opmuntres til at studere Kristi lektier. Dette vil gøre mere for at forstørre sindet og styrke intellektet end hos nogen anden studerende. Intet giver evnerne mere livskraft end kontakten med Guds ord.

Bomuldsmarken skal ikke være det eneste middel hvorved farvede folk kan få levebrød. De skal lære hvordan jorden dyrkes, hvordan forskellige afgrøder opdyrkes og hvordan man planter og tager sig af frugthaver. Et flittigt arbejde skal gøres for at udvikle deres evner. Derved vil de få vækket tanken at de er af værdi hos Gud, fordi de er hans ejendom.

Der vil findes nogle blandt de farvede, hvis forstand har været formørket så længe for dem at de ikke kan blive nyttige omgående. Men de kan lære at kende Gud. Retfærdighedens sols klare stråler kan skinne ind i sinds mørke (229) kamre. Det er deres privilegium at få det liv der måler sig med Guds liv. Plant opløftende og forædlende tanker i deres sind. Lev et liv for dem som vil gøre forskellen mellem det moralske fordærv og renhed klar for dem. Lad dem kunne se i jeres liv, hvad det vil sige at være en kristen. Den kæde, der er blevet lagt fra Guds trone, er lang nok til at nå de laveste dybder. Kristus er i stand til at opløfte de mest syndige ud af fordærvens hul og sætte dem hvor de vil anerkendes som Guds børn, arvinger sammen med Kristus til en uforgængelig arv.

Mange er fuldstændig modløse. Fordi de har været foragtet og svigtet er de ikke til at påvirke. Der bliver set på dem som ude af stand til at fatte eller modtage Kristi evangelium. Alligevel kan de forandres ved den guddommelige nådes mirakel. Ved Helligåndens hjælp vil den sløvhed som gør deres situation så tilsyneladende håbløs, dog forsvinde. Det dunkle, omtågede sind vil vågne op. Syndens slave vil sættes fri. Åndeligt liv vil vågne op og styrkes. Moralsk fordærv vil forsvinde og uvidenhed vil overvindes. Gennem den tro der arbejder ved kærlighed vil hjertet renses og sindet oplyses.

Der er andre blandt farvede folk som har hurtig opfattelse og klare tanker. Mange blandt de farvede er rige på tro og tillid. Gud ser dyrebare juveler iblandt dem som en dag vil

skinne klart frem. De farvede folk gør sig fortjent til mere fra de hvides hænder end de har modtaget. Der er her tusinder som vil kunne opelskes og løftes op på højere stade. Mange, som der er blevet betragtet som håbløse, vil ved redeligt arbejde blive deres egen rases undervisere. Ved Guds nåde kan den race, som fjenden i generationer har undertrykt, oprejses til en gudsgiven mandigheds og kvindeligheds værdighed.

(230) Herren ønsker sydstaternes ørkseløse steder, hvor det synes så afskrækkende, men det skal blive til Guds have. Lad vore folk vågne og indløse fortiden. En pligt, at arbejde for de farvede folk, hviler tungt på os. Skal vi ikke prøve, så vidt det står i vor magt, at udbedre den skade som dette folk før led under? Skal antallet af missionærer i de sydlige stater ikke mangedobles? Skal vi ikke høre fra de mange frivillige, som er rede til at indtage denne mark og bringe sjæle ud fra mørke og uvidenhed til det vidunderlige lys som vi nyder? Gud vil udgyde sin Ånd over dem som besvarer hans kald. I Kristi kraft kan de gøre et arbejde som vil fylde himlen med glæde.

»Thi så siger den Herre Herren: Se, jeg vil selv spørge efter min hjord og tage mig af den. således tager jeg mig af min hjord og redder den fra de steder, hvorhen de spredtes på skyernes og mulmets dag; Jeg vil selv røgte min hjord og selv lade dem leje sig, lyder det fra den Herre Herren. De vildfarende dyr vil jeg opsøge, de adspaltede vil jeg bringe tilbage, de sårede vil jeg forbinde de svage vil jeg styrke, ... Og jeg gør dem og landet rundt om min høj til velsignelse og jeg sender regn i rette tid, mine byer skal blive til velsignelse. De skal kende, at jeg, Herren deres Gud, er med dem, I er min hjord, I er den hjord, jeg røgter og jeg er eders Gud, lyder det fra den Herre Herren."

Indflydelsesrige centre

(231) Begyndelsen har været god i de sydlige stater. I de forudgående begivenheder har Herren arbejdet forunderligt for sit arbejdes fremskyndelse. Kampe er blevet kæmpet, sejre vundet. Folk har fået gode indtryk; mange fordomme er blevet fjernet.

Om natten tog min Fører mig fra sted til sted, fra by til by, i de sydlige stater. Jeg så det store arbejde der skulle gøres - som burde være gjort for år tilbage. Det var som om vi blev set mange steder. Vor første interesse var på de steder hvor arbejdet allerede var sat i gang og for de steder hvor vejen var åbnet til en start. Jeg så hvor der er institutioner der fremskynder Herrens værk. En af disse steder var Graysville og en anden Huntsville, hvor vi har fabrikskoler. Disse skoler skal have opmuntring og hjælp, for Herren var med under deres oprettelse. Enhver har nytte af sig selv.

Ud fra det lys jeg har fået, ved jeg at arbejdet i Hildebran vil være til stor velsignelse for omegnen, hvis det føres rigtigt. Jeg er blevet belært at vi må etablere skoler i netop sådanne distrikter, borte fra byerne og deres fristelser.

Kun evigheden vil afsløre hvilket arbejde der er udrettet for de farvede folk, af skolerne i Vicksburg, Yazoo City og andre steder i de sydlige stater. Vi behøver mange flere sådanne skoler i dette område.

I de sydlige stater må vi lave større faciliteter til uddannelse og oplæring af de unge, både hvide og farvede. (232) Skoler skal oprettes borte fra byerne, hvor unge kan lære at opdyrke jorden og derved hjælpe sig selv og skolen til selvunderholdning. I forbindelse med disse skoler, skal alle forskellige arbejdsgræne, om det er jordbruget eller i det mekaniske - om hvad stedet berettiger, skal dette udvikles. Lad midler indsamle til at oprette sådanne skoler. I dem kan studerende få en uddannelse, som med Guds velsignelse bereder dem til at vinde sjæle for Kristus. Hvis de forener sig med Frelseren vil de vokse åndeligt og vil blive dyrebare medarbejdere i hans vingård.

Vore større skoler burde få små sanatorier knyttet til sig, så de studerende har anledning til at kende til sundhedsarbejdet. Den slags arbejde skal bringes ud på vore skoler som en del af den faste undervisning. Små sanatorier bør oprettes i forbindelse med skolerne i Graysville og Huntsville.

Nashville som et center

Som et folk bør vi have en særlig interesse for arbejdet i Nashville. For øjeblikket er denne by et vigtigt punkt i sydstaterne. Vore brødre valgte Nashville som center for arbejdet i sydstaterne fordi Herren i sin visdom førte dem dertil. Det er et godt sted at begynde på. Vore arbejdere vil finde det lettere at arbejde i denne by for den farvede race, end i mange andre sydstats-byer. Mange af dem, der ikke er af vor tro, tager sig meget af de farvede folk, i denne by. I og nær byen er store uddannelsesinstitutioner for farvede folk. Disse institutioners indflydelse har beredt vejen for os, for at vi kan gøre denne by til center for vort arbejde.

(233) Sandheden må finde adgang i undervisningsinstitutionerne i Nashville. Der er dem i disse institutioner som skal nås ved den tredje engels budskab. Alt hvad der kan gøres for at interessere lærere og studerende i den nærværende sandheds budskab, bør gøres og det bør ske på en klog og forstående måde. Dyrebare lektier om den bedste måde at hjælpe farvede folk på, må belæres af erfarne lærere.

Sandheden skal også bringes frem for dem som har givet deres midler og indflydelse til hjælp for den farvede race. De har taget et ædelt standpunkt for at opløfte dette folk. De skal møde en fremstilling af vores arbejde, der for dem vil være en anskuelsesundervisning. Vi skal gøre alt hvad vi kan for at fjerne de fordomme de har om os. Hvis det arbejde vi gør, er i overensstemmelse med Guds vilje, vil mange blive overbevist og omvendte. Herren får lys til at skinne på deres stivej, som søger efter lyset.

Fra Nashville er der let adgang til Graysville og Huntsville. Ved hjælp af arbejdet i Nashville, skal arbejdet i

Graysville og Huntsville bestyrkes og stadfæstes. Graysville og Huntsville er nær nok til Nashville for at styrke arbejdet på dette sted og kunne blive styrket derved.

Det var i overensstemmelse med Guds vilje at forlagsarbejdet blev startet i Nashville. I sydstatene er der brug for et trykkeri til offentliggørelse af denne tids sandhed og især for at trykke stof til de forskellige samfundsklasser i området. Der er ingen bedre by i sydstatene end Nashville til at udbrede offentliggørelsesarbejdet. Etableringen af en sådan institution er et skridt fremad. Hvis den ledes rigtigt, vil denne institution (234) give arbejdet i sydstatene og mange sjæle fast karakter og det vil være middel til at videregive en kundskab om sandheden. Nashville forlagshuset vil endnu en tid have brug for gaver og ofringer.

Sanatoriarbejdet er også begyndt i Nashville. Dette må ledes klogt og få støtte. Sundhedsmissionsarbejdet er i virkeligheden evangelietjenestens hjælpende hånd. Det åbner vej for sandheden.

Jeg er instrueret om at advare mine brødre i sydstatene ikke at handle overilet og ikke oprette store virksomheder og nye centre lige nu; - på en måde det vil splitte deres medarbejdere og midler og derved svække deres kræfter på dette kritiske tidspunkt af deres arbejde. Lad dem vente, indtil nogle af tingene, der er startet op, kommer nærmere deres fuldendelse. Lad dem ikke haste til nye virksomheder før institutionerne i Graysville og Huntsville er mere fastgroede og etablerede og tingene omkring Nashville er styrket.

Der er endnu forholdsvis få steder i de sydlige stater som er blevet bearbejdet. Der er mange, mange byer hvor der er intet gjort. Indflydelsesrige centre må oprettes på mange steder, ved at åbne helseforretninger, spiserestauranter og klinikker. Alt kan ikke planlægges i detaljer før man begynder. Lad dem med ansvar for arbejdet i sydstatene, beder over dette og huske på at Gud leder. Lad ingen snæversynethed eller selvished blive udvist. Planlæg at fremføre arbejdet enkelt, fornuftigt og økonomisk.

Belæring til arbejderne

(235) Forsynets hjul drejer langsomt, men sikkert. Vi ved ikke hvornår Herren vil sige: "Det er afsluttet." Hans genkomst drager nær. Vore anledninger til at arbejde vil snart være forbi for evigt. Kun en lille stund længere skal vi få lov til at arbejde. Mine brødre, vil I ikke stride med de alvorligste anstrengelser for at rejse mindesmærker for Gud overalt i sydstatene? Menigheder kunne oprettes; bedehuse bør bygges; små skoler og sanatorier oprettes; og forlagsarbejdet bør styrkes.

Værkets forskellige grene der oprettes på forskellige steder i sydstatene, vil behøve kloge og bønnerige mænd og kvinder og kvinder som vil føre arbejdet trin for trin frem, på en sund og forstandig måde og slide, bede og arbejde sparsommeligt, som Guds udvalgte medarbejdere. Situationen kræver personlige, utrættelige og enstemmige anstrengelser.

En brik på en anden og den største mur er gjort; Det ene snefnug på det andet og den største drive er der.

Tålmodig vedholdenhed i gode gerninger, dette skal være vort motto, Vi skal lægge udholdende anstrengelser frem, gå frem skridt for skridt, indtil løbet er gjort og sejren vundet.

Da forlagsarbejdet i Nashville blev startet, var det medarbejdernes erklærede mål at være gældfri; men i deres desperate anstrengelser for at arbejde uden der kom hjælpemidler, blev vore brødre ledt til at frafalde dette mål og som følge deraf, er arbejdet blevet involveret i vanskeligheder. Men Guds arbejdsfolk i Nashville har ikke tabt modet på grund af dette. Arbejdet må ikke stoppe. Lad alle nu alvorligst forsøge at undgå fortidens fejltagelser. Lad dem vogte (236) sig selv som om de var omgærdet med pigtrådsspærring imod gældspådragelse. Lad dem sige sikkert: "Fra nu af vil vi ikke gå hurtigere frem end Herren anviser og midlerne tillader også selvom det gode arbejde skal vente en stund. I begyndelsen, vil vi på nye steder hellere arbejde på trange steder end at påtage os gæld."

Gør ikke dem modløse som har arbejdet så alvorligt på at få sydstatene frem til sit nuværende stade. Lad alle gøre deres bedste for at sætte værket i Nashville på solid grund. Herren har de mennesker i job som har stræbt tappert for at få udrettet det som behøves så stærkt. I sin medynk, venlighed og kærlighed har Herren barmhjertighed for dem. Han antager dem stadig som sine medarbejdere. Han ved alt om dem hver især. De har måttet gå igennem pinslernes ild, da de gjorde det pioner-brydende arbejde. Gud vil forherliges ved dem, som har arbejdet sammen med ham. i at bryde grunden på marker, der aldrig før er blevet bearbejdet.

Brødre, vi har et stort arbejde for os i sydstatene, et arbejde som stadig kun er begyndt. Vi må ikke fortsætte med at stå som vi har gjort i årevis og frygte dette arbejde. Der er dem som har gjort et strengt og hårdt arbejde og Herren anerkender og roser deres selvopofrende anstrengelser. Han har velsignet dem. De har fået deres løn ved at se dem de hjælp få deres fødder på den Evige klippe og til gengæld hjælpe andre.

Mine brødre i Sydstatene, jeg beder jer, I Herre Israels Guds navn, at stå som rigtige mænd. Herren er ved rorpinden. Han vil give sine tjenere nåde og visdom. Det er Guds hensigt at mennesker med (237) ansvar skal rådføre og bede sammen i kristen enhed. I enigheden, er der et liv, en kraft, som ikke kan opnås på nogen anden måde. Der vil være en umådelig styrke i menigheden når medlemmernes kræfter er forenede under Åndens styrelse. Så vil Gud kunne arbejde mægtigt igennem sit folk for synderes omvendelse.

Gud lever og regerer. Han vil åbne vejen så de forsømte sydstater kan opdyrkes for ham. Lad arbejderne på det sted komme frem for at hjælpe Herren og med gælde proklamere hans sandhed. Herren kommer snart. Tal om det, bed for det, tro det. Gør det til en del af livet. I vil møde tvivl og indvendinger, men dette vil bane vej for fast, pålidelig tillid til Gud. Når forviklinger eller forhindringer viser sig, så opløft sjælen til Gud i taksigelsessange. Ifør jer den kristne rustning og forvis jer at der er »sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium.« Forkynd sandheden med frimodighed og glæde. Husk på at Herren ser med medlidenhed på denne mark og at han kender dens armod og behov. De anstrengelser i gør, vil ikke vise sig forgæves.

Vore menigheder i sydstaterne skal have en åndelig genoplivelse. Et stort og højtideligt arbejde ligger foran medlemmerne i alle menighederne. De skal komme nær til Kristus i selvfornægtelse og selvopofrelse, deres eneste mål er at give Guds nådesbudskab til deres medmennesker. Lad dem arbejde forsigtigt og i ydmyghed, enhver har respekt for hinandens arbejde. Nogle kan arbejde på een måde og nogle på en anden, eftersom Herren kalder og fører dem. Men lad ingen begræde at de ikke kan forherlige Gud i brugen af talenter som han ikke har betroet dem. Gud holder os kun ansvarlige for det (238) arbejde som han har placeret i vore hænder. Een ting kan alle gøre: De kan undgå at gøre arbejdet unødigt hårdt for andre, når de kritiserer deres arbejde, lægger stene foran de vogne deres brødre prøver at skubbe fremad. Hvis nogen er uvillige til at lægge skulderen til hjulpet, så lad dem i det mindste lade være med at forhindre dem som arbejder. Gud kalder på arbejdere som nægter at gøre deres medarbejdere modløse.

Når Guds folk arbejder alvorligt, ydmygt og selvopofrende, vil de få den rige belønning som Job taler om: »Øret hørte og priste mig lykkelig, den, det gik skævt, velsignede mig, jeg frydede enkens hjerte; jeg var de fattiges fader, udredet den mig ukendtes sag.« Job 29, 11-16.

Velsignelserne fra de gode gerninger vil følge med dem ind i den evige verden, som fornægter selvet for deres Frelasers skyld. Når de forløste står omkring Guds trone, vil dem som er blevet frelst fra synd og fordærv komme hen til dem som har arbejdet for dem, med denne hilsen: "Jeg var uden Gud og uden håb i verden. Jeg var fortabt i fordærv og synd. Jeg sultede efter fysisk og åndelig føde. I kom til mig i kærlighed og medynk og gav mig føde og klædte mig. I pegede mig hen til Guds Lam, som tager synden væk fra verden."

Mine brødre i sydstaterne, vær stærke, ja. vær stærke. Modstanderes og røveres hænder skal ikke plage jer, hvis I ophøjer Guds lovs hellige principper. Når fjenden kommer som i strømme, vil Herrens Ånd opløfte en standard for jer, imod fjenden. I involveret i et vigtigt arbejde og I må passe på at våge og bede, for at gøre lige stier for jeres fødder, så den lamme ikke vendes væk fra vejen. Arbejd (239) med øjnene rettet på Guds herlighed, med en fornemmelse af jeres personlige ansvar. Husk på at Herren alene kan give jeres arbejde succes.

Arbejderne i sydstaterne må nå de højeste åndelige færdigheder, for at deres arbejde på denne mark kan lykkes. Personlig bøn, familiebøn, bøn ved offentlige gudstjenester og forsamlinger er absolut nødvendige. Og vi skal efterleve vore bønner. Vi skal samarbejde med Kristus i hans arbejde.

Enhed med Kristus og med hinanden er vor eneste sikkerhed. Lad os ikke gøre det muligt for Satan at kunne pege på vore menigheder og sige: "Se disse folk der står under Kristi banner og hader hinanden. Vi har intet at frygte for dem, så længe de bruger flere kræfter på at bekæmpe hinanden, end at bekriige mine styrker."

Vi skal lære af den tidligere erfaring, hvordan vi undgår fejltagelser. Vi beder til vor himmelske fader, »led os ikke ind i fristelse,« og så svigter vi for ofte alligevel og lader vor fødder lede i fristelse. Vi skal holde os borte fra fristelser som vi overvindes let af. Vor medgang arbejder vi selv på, gennem Kristi nåde. Vi skal rulle den anstødssten væk fra vejen, som har skabt os og andre så megen sorg.

[Vis sparsommelighed på enhver mulig måde når virksomheder grundlægges på nye steder. Lad smulerne blive samlet sammen; lad ikke noget gå til spilde. Arbejdet for at frelse sjæle må (240) foregå på den måde som Kristus har anvist. Han siger: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.« Matt. 16,24. Kun ved at lyde hans ord kan vi være hans disciple. Vi nærmer os afslutningen af denne jords historie og de forskellige dele af Guds værk må drives fremad med meget større opofrelse end hvad vi endnu har set. *Evangeliets tjenere* side 343]

Vi er i denne verden for at hjælpe hinanden. I Kristi værk er der ingen territoriale linjer og dem som prøver at lave sådanne linjer i hans værk i dag må bede: "Herre giv mig et nyt hjerte." Når de har Kristi sind vil de se de mange stier i Herrens vingård som stadig er ubearbejdede. De vil aldrig sige: "Der er brug for vore midler til at fremføre de interesser vi har. Der er ikke nogen grund til at kalde på midler fra os."

Dag for dag afgør mennesker spørgsmål om liv eller død, beslutter om de vil have evigt liv eller evigt fordærv. Alligevel er mange af dem, der bekender sig at tjene Herren, tilfredse med at bruge tid og opmærksomhed på mindre vigtige ting. For dem er det i orden at strides med hinanden. Hvis de helliget Mesterens tjeneste, ville de ikke slås som uartige familieborn. Enhver burde stå ved sin pligtpost og arbejde med hjerte og sjæl som en missionær af Kristi kors. Helligånden ville forblive i arbejdernes hjerter og retfærdighedens gerninger ville blive udrettet. Arbejderne ville føre en opvågnet menigheds bønner og forståelse med ind i deres arbejde. De ville få deres ordrer

fra Kristus, (241) ville ikke have tid til stridigheder. Budskaber vil komme fra læber berørt med levende kul fra det guddommelige alter. Alvorlige, rene ord ville blive talt. Ydmyge sønderbrudte trosbønner vil stige op til himlen. Imedens arbejderne tager fat i Kristus med den ene hånd, vil de gribe syndere med den anden og drage dem til Frelseren.

»Hvis en af jer har hundrede får og mister ét af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems i ørkenen og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det på sine skuldre med glæde. Og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til den: »Glæd jer med mig; thi jeg har fundet mit får, som jeg havde mistet.« Jeg siger jer: Således bliver der mere glæde i himmelen over én synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse.

»Eller hvis en kvinde har ti drakmer og taber én drakme, tænder hun så ikke lys og fejer huset og leder ivrigt, lige til hun finder den? Og når hun har fundet den, kalder hun sine veninder og naboersker sammen og siger: »Glæd jer med mig; thi jeg har fundet den drakme, som jeg havde tabt.« Sådan, siger jeg jer, bliver der glæde hos Guds engle over én synder, som omvender sig.« Luk.15,4-10.

Vær ved godt mod

(242) Jeg vil sige til dem som arbejder i sydstaterne: Tab ikke modet på grund af den svaghed arbejdet har lige nu. I har måttet kæmpe imod vanskeligheder som til tider har truet at overmande jer. Men ved Guds hjælp har I været i stand til at gå fremad. Hvis alle i vore rækker vidste hvor svært det har været de sidste par år at starte noget op på steder der siden er blevet betydningsfulde centre, ville de erkende at det kræver mod at stå mål med en ulovende situation og med opløftede hænder mod himlen erklære: "Vi vil ikke svigte eller miste modet." Dem som ikke har brudt grunden på nye og vanskelige marker ser ikke pionerernes vanskelige arbejde. Hvis de kunne forstå Guds arbejde ville de ikke blot glæde sig over det han har gjort, men de ville se grund til at gælde sig til fremtidigt arbejde.

Mine brødre, der er ingen grund til at tabe modet. Den gode sæd er blevet sået. Gud vil våge over den, få den til at spire op og frembringe en overdådig høst. Husk at mange virksomheder for sjælevinding er fra begyndelsen blevet frembåret, under vanskelige forhold.

Jeg er blevet belært at sige til jer: Gå forsigtigt frem, gør altid det som Herren befaler jer. Gå tappert frem, forvisset om at Herren vil være med dem som elsker og tjener ham. Han vil arbejde til fordel for sit pagtslydige folk. Han vil ikke lade dem blive til skamme. Han vil rense alle som overgiver sig til ham og vil prise dem på jorden. Intet andet er mere dyrebart for Gud i denne verden end hans

menighed. Han vil arbejde med mægtig kraft gennem (243) ydmyge, trofaste mennesker. Kristus siger til jer i dag: "Jeg er med jer, samarbejder med jer i jeres trofaste, tillidsskabende anstrengelser og giver jer dyrebare sejre. Jeg vil styrke jer når I helliger jer selv til min tjeneste. Jeg vil give jer medgang i jeres bestræbelser på at opvække sjæle, døde i overtrædelser og synder."

Usvigelig tro og uselvvisk kærlighed vil overvinde vanskeligheder som vil rejse sig på pligtens sti og forhindrer en aggressiv krigsførelse. Når de, som er indgydt med denne tro, går frem i det sjælevindende arbejde, vil de løbe og ikke blive trætte, vil vandre og ikke udmattes.

Jeg forsikrer jer at hvis I vandrer på de rette veje, vil Gud få jeres fjender til at holde fred med jer. Han vil holde jer oppe og styrke jer. Gør en pagt med Gud så I vil vogte jeres ord godt. »Hvis en ikke fejler med sine ord, så er han en fuldkommen mand, i stand til også at holde hele sit legeme i tømme.« Jak.3,2. Husk på at hævngherrig tale aldrig vil få nogen til at føle han har vundet sejr. Lad Kristus tale igennem jer. Tab ikke den velsignelse der kommer af ikke at tænke ondt.

[Husk at bøn er kilden til jeres styrke. En arbejder kan ikke få fremgang, når han har hastværk med sine bønner og skynder sig af sted for at se efter noget, som han er bange for vil blive forsømt eller glemt. Han giver kun Gud nogle få flygtige tanker. Han giver sig ikke tid til at tænke, bede og vente på Herren for at få fornyet fysisk og åndelig styrke. Han bliver hurtigt træt. Han føler ikke Guds Ånds opløftende og inspirerende indflydelse. Han bliver ikke hjulpet med nyt liv. Hans udmattede legeme og trætte hjerne bliver ikke vederkvæget af personlig kontakt med Kristus.

»Bi på Herren, fat mod, dit hjerte være stærkt, ja bi på Herren.« »Det er godt at håbe i stilhed (244) på Herrens frelse.« Sl. 17,14; Klag. 3,26.] Der er dem som arbejder hele dagen og langt ud på natten for at gøre det som de synes skal gøres. Herren ser medynkende på disse trætte, tungtbelastede byrdebærere og siger til dem: »Kommer til mig, ... og jeg vil give jer hvile.« Matt 11,28 [*Vejl f menigh* bd. 3 side 169]

Guds medarbejdere vil møde oprør, ubehageligheder og besværligheder. Til tider er de, i usikkerhed og forstyrrelse, næsten ved at fortvivle. Når denne hvileløse nervøsitet kommer, så lad dem huske på Kristi indbydelse: "Kom lidt til side og hvil en stund." Frelseren »giver den trætte kraft, den svage fylde af styrke.« Es.40,29.

Vanskeligheder vil rejse sig som vil prøve jeres tro og udholdenhed. Mød dem med tapperhed. Se det fra den klare side. Hvis arbejdet forhindres, så forvis jer om at det ikke er jeres fejl og gå da frem, glæd jer i Herren. Himlen er fuld af gælde. Den genlyder med hans ros som gjorde et så underfuldt offer for menneskeslægtens genløsning. Burde menigheden på jorden ikke være fuld af en sådan ros? Burde kristne ikke offentliggøre over hele jorden glæden at tjene Kristus? Dem som i himlen stemmer i sammen med englekoret, i deres takkesang må lære himlens sang på jorden, grundtonen af dette er taksigelse.

Lad aldrig jeres mod svigte. Tal aldrig vantro fordi noget tilsyneladende er imod jer. Idet I arbejder for Mesteren vil I mærke en mangel på midler, men Herren vil høre jer og besvare jeres bønner om hjælp. Lad jeres sprog være: »Mig hjælper den Herre Herren, så jeg ikke beskæmmes; jeg gør derfor mit ansigt som sten og ved, jeg bliver ikke til skamme.« Es.50,7.

[Hvis I gør en fejl så vend nederlaget til sejr. (245) Hvis de lektier, Gud sender, bliver lært godt, vil de altid bringe hjælp i rette tid. Sæt jeres lid til Gud. Bed meget og tro. Idet I viser tillid, håber, tror og holder fast ved den Almægtiges hånd, vil I mere end sejre.

Sande arbejdere vandrer og arbejder i tro. Til tider bliver de trætte af at betragte værkets langsomme fremgang, når slaget mellem de gode og de onde magter bølger frem og tilbage. Men hvis de nægter at svigte eller blive mismodige, vil de se skyerne blive spredt og løftet om befrielse blive opfyldt. Gennem den tåge Satan har omgivet dem med, vil de se de klare strålers glans fra Retfærdighedens Sol.

Arbejd i tro og overlad resultatet til Gud. Bed i tro og hans gådefulde forsyn vil bringe sit svar. Til tider kan det se ud, som om I ikke kan få fremgang. Arbejd da tillidsfuldt idet I lægger tro, håb og mod ind i jeres anstrengelser. Når I har gjort det I kan, vent da på Herren medens I forkynder hans trofasthed, så vil han gøre sit ord til virkelighed. Vent ikke i pinefuld ængstelse, men i sikker tro og urokket tillid. *Vejl f menigh* bd. 3 side 170]

["Hvis Gud er for os, hvem kan da være imod os? Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med ham?"] ... Hvem skal adskille os fra Kristi kærlighed? skal trængsler, eller nød, eller forfølgelse, eller sult, eller nøgenhed, eller farerer, eller sværd? .. Ja, i alle disse ting er vi mere end sejrherre gennem ham som elskede os. For jeg er overbevist om, at hverken døden, eller livet, eller engle, eller fyrster, eller magter, eller noget nuværende, eller kommende, hverken højt eller dybt, eller nogen skabning kan være i stand til at adskille os fra Guds kærlighed som er i Kristus Jesus vor Herre." [*Kristus alene* side 218]

Sektion seks - Råd til byrdebærere Prædikanter og forretningsanliggender

(246) [Jeg er blevet undervist om betydningen af at vore prædikanter afholder sig fra ansvar som hovedsageligt skulle bæres af forretningsmænd. I nattens timer befandt jeg mig i en forsamling, bestående af en del af vore brødre som bærer byrder i virksomheden. De var dybt besværet over økonomiske spørgsmål og rådslog om, hvordan virksomheden kunne ledes på den bedste måde. Nogle mente at antallet af arbejdere kunne begrænses og alle væsentlige resultater alligevel opnås. En af brødrene, som besad en ansvarsfuld stilling, gjorde rede for sine planer og omtalte hvad han ønskede der skulle gøres. Flere andre fremlagde

planer til overvejelse. Da rejste der sig een som var i besiddelse af værdighed og myndig autoritet og begyndte at tale om principper til vejledning for os.

Til flere af prædikanterne sagde denne Taler: "Jeres gerning består ikke i at varetage økonomiske anliggender. Det er ikke klogt for jer at være beskæftiget med dette. Gud har byrder for jer at bære, men dersom I giver jer af med sådanne opgaver som I ikke er skikket til, så vil jeres bestræbelser for at forkynde ordet vise sig at mislykkes. Dette vil påføre jer modløshed og denne vil gøre jer uskikket netop til den gerning (247) som I skulle udføre - en gerning som kræver omhyggelig takt og et sundt, uegennyttigt skøn."

De som beskæftiger sig med at skrive og med at tale ordet, bør overvære færre bestyrelsesmøder. De bør betro de underordnede sager, til mænd med forretningstalent og derved undgå at være i en stadig spænding som berøver åndsevnen den naturlige vigør. De bør skænke bevarelsen af deres fysiske helse langt mere opmærksomhed; for åndsevnen vigør er for en stor del afhængigt af legemets. Søvn og hvile i rette tid samt rigelige legemsbevægelser er af væsentlig betydning for sindets og legemets sundhedstilstand. At berøve naturen dens timer til hvile og rekreation, ved at tillade en mand at gøre fire eller tre eller endog bare to mænds arbejde, vil have uoprettelige tab til følge.

Oplær mænd i forretninger

De som mener at en mands egnelse til en bestemt stilling også gør ham skikket til at fylde flere andre stillinger, er udsat for at begå fejlgreb når der skal lægges planer til værkets fremme. De er tilbøjelige til at pålægge én enkelt mand de bekymringer og byrder som burde fordeles mellem flere.

Erfaring har stor værdi. Herren ønsker at have intelligente mænd knyttet til sit værk, mænd som er skikket til forskellige betroede stillinger i vore konferenser og institutioner. Især behøves der gudhengivne forretningsmænd, sådanne som vil følge sandhedens principper i enhver forretningshandling. De som sættes i spidsen for finansielle foretagender, bør ikke påtage sig andre byrder, byrder som de ikke formår at bære; man skal heller ikke betro ledelsen af det forretningsmæssige til uegnede mænd. De som har ledelsen af værket, har undertiden gjort en fejl ved at tillade at mænd som var blottet (248) for takt og dygtighed, blev sat til at varetage vigtige økonomiske interesser.

Lovende mænd i forretningsbranchen bør udvikles og fuldkommengøre deres talenter ved det grundigste studium og den bedste oplæring. De bør opmuntres til at søge der hen hvor de som lærlinge hurtigt kan opnå kendskab til rigtige principper og metoder i forretningslivet. Ikke en eneste forretningsmand som nu er forbundet med Guds sag, behøver at være en uerfaren. Dersom mennesker i nogle arbejdsgræne burde benytte deres anledninger til at blive kyndige og duelige, så er det dem som bruger deres evner i den gerning til at bygge Guds rige op på jorden. I betragtning af det faktum at vi lever så nær afslutningen af denne verdens historie, bør der være større grundighed i arbejdet, mere vågen forventning, mere årvågenhed, bøn og arbejde. Det menneskelige redskab bør stræbe efter at opnå fuldkommenhed for at kunne være en ideel kristen, fuldkommen i Kristus Jesus.

Rette principper absolut nødvendige

De som beskæftiger sig med forretningsanliggender, bør tage enhver forsigtighedsregel for ikke at begå fejl ved at henfalde til urigtige principper eller metoder. De kan opnå det samme omdømme som Daniel opnåede ved det babyloniske hof. Da alle hans forretnings handlinger blev underkastet den skrappeste prøve, kunne man ikke finde et eneste urigtigt punkt. Selv om skildringen af hans forretningsliv ikke er fuldstændigt, så indeholder den alligevel undervisning som fortjener overvejelse. Den åbenbarer det faktum at en forretningsmand ikke nødvendigvis er en udpekuleret, beregnende person. Han kan være en mand som får undervisning af Gud ved hvert eneste skridt. Mens Daniel var førsteminister i det babyloniske rige, var han en Guds profet, som fik lys ved himmelsk inspiration. Hans liv er et billede på hvad enhver kristen forretningsmand kan blive.

Gud tager ikke imod den mest glimrende tjeneste, medmindre (249) den lægges på alteret som et levende offer til at fortæres. Roden må være hellig; i modsat fald kan det ikke blive nogen god sund frugt, som er det eneste Gud vil tage imod.] Hjertet må omvendes og helliges. Motiverne må være rette. Den indre lampe må forsynes med olie der flyder fra himlens budbringere, gennem guldrør til guldkarret. Herrens meddelelser kommer aldrig forgæves.

Sandheder, dyrebare vitale sandheder, bindes op med menneskers evige velvære både i dette liv og i det evige, der åbner sig for os. »Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.« Joh.17,17. Guds ord skal praktiseres. Det vil leve og vare evigt. [Jordisk ærgerrighed, jordiske mål og de største menneskelige planer og fortsat vil forgå som græsset; »De indsigtfulde skal stråle som himmelhvælvningens stråleglans og de, der førte mange til retfærdigheden, skal stråle som stjernerne for evigt og altid.« Dan. 12,3.

I denne tid behøver Guds sag, mænd og kvinder som besidder usædvanlige kvalifikationer og med gode administrative evner, mænd og kvinder som vil gøre tålmodige, grundige undersøgelser angående værkets tarv på forskellige steder og som vil yde en stor arbejdsindsats og er i besiddelse af varme, venlige hjerter, sindighed, sund fornuft og et fordomsfrit skøn. Der behøves mænd og kvinder som er helliggjorte ved Guds Ånd og som frygtløst kan sige nej eller ja og amen til at komme med forslag, mænd og kvinder som har en stærk overbevisning, en klar forstand, rene og medfølelse hjerter - sådanne som vil praktisere ordene: »I er alle brødre« og som vil bestræbe sig for at løfte og genoprejse faldne mennesker. *Evangeliets tjene-re* side 313-314]

Tag tid til at tale med Gud

(250) [Jeg har modtaget særskilt undervisning angående vore prædikanter. Det er ikke Guds vilje at de skal bestræ-

be sig for at blive rige. De bør ikke befatte sig med verdslige foretagender for dette gør dem uskikket til at bruge deres bedste kræfter til åndelige ting. Men de skal have en tilstrækkelig løn for at kunne underholde sig selv og deres familie. Der skal ikke lægges så mange byrder på dem, så de ikke kan skænke menigheden og deres egen familie den nødvendige opmærksomhed; for det er deres særlige pligt at opdrage deres børn for Herren.

Det er en stor fejl at holde en prædikant beskæftiget med forretningsanliggender, sådan at han må rejse omkring fra sted til sted og sidde op til langt ud på natten for at være med i bestyrelses- og komitemøder. Dette påfører ham træthed og modløshed. Prædikanter bør have tid til at hvile og til at tilegne sig den rige næring af livets brød i Guds Ord. De bør have tid til at hente trøst ved at vederkvæge sig med vand fra de levende vandstrømme.

Lad prædikanter og lærere huske, at Gud pålægger dem det ansvar at tage sig af deres embede efter bedste evne og at lægge alle deres bedste kræfter i deres gerning. De må ikke tage pligter på sig, som kommer i konflikt med det arbejde Gud har givet dem.

Når prædikanter og lærere, trykkes under byrden af økonomisk ansvar og samtidig bestiger prædikestolen eller går ind i et klasseværelse med trætte hjerner og overanstrengte nerver, hvad kan man da forvente andet, end at der vil blive brugt almindelig ild i stedet for den hellige ild som Gud har tændt? De anstrengte, usammenhængende bestræbelser skuffer tilhørerne og skader taleren. Han har ingen tid haft til at søge Herren, ingen tid til at bede i tro om Den Hellige Ånds salvelse.]

(251) For at Guds medarbejders anstrengelser skal give resultater må de modtage nåden og kraften som Han alene kan give. »Bed og I skal modtage.« (Joh 16,24), er løftet. Hvorfor så ikke tage tid til at bede om at få åbnet sindet op for Helligåndens indflydelse, så sjælen kan oplives ved frisk livskraft? Kristus var meget i bøn. Hvor han havde en anledning, gik han afsides for at være alene med Gud. Når vi bøjer os for Gud i levende bøn, sætter han et levende kulstykke fra sit alter på vore læber, helliger dem til at give bibelsandheden til folk.

[Det er blevet pålagt mig at sige til mine medarbejdere: Dersom du ønsker at have himmelens rige skatte, må du samtale med Gud i lønkammeret. Hvis du ikke gør det, så vil din sjæl blive ligeså blottet for Den Hellige Ånd som Gilboas bjerg var blottet for dug og regn. Hvordan kan du forvente at der skal være kraft i din virksomhed, når du skynder dig fra det ene til det andet og når du har så meget at gøre, så du ikke kan få tid til at tale med Gud?

Grunden til at så mange af vore prædikanter holder matte, livløse taler, er den at de tillader en mangfoldighed af verdslige ting at optage deres tid og opmærksomhed. Med mindre der foregår en stadig vækst i nåde, vil vi mangle ord som passer til anledningen. Tale med dit eget hjerte og tal med Gud. Hvis du ikke gør dette, vil dine anstrengelser blive uden frugt som følge af vanhelligt hastværk og forvirring.

Prædikanter og lærere, lad jeres gerning åbenbare duften af en rig åndelig ynde. Bring den ikke ned i det simple ved at blande den med almindelige ting. Gå fremad og opad. Rens jer »for al urenhed på kød og ånd og vær hellige i gudsfrygt«. 2.Kor. 7,1.

Vi behøver en daglig omvendelse. Vore bønner bør være mere inderlige; da vil de blive mere virkningsfulde. (252) Den tillid bør stadig blive stærkere og stærkere hos os så Guds Ånd vil være med os og gøre os rene, hellige og oprigtige, duftende som cedertræet i Libanon. *Evangeliets tjenere* side 203-204]

[Evangeliets forkyndere skal holde deres embede adskilt fra alle verdslige og politiske anliggender og bruge al deres tid og alle deres talenter til kristeligt arbejde.

Det gavner ikke en prædikants åndelighed at lade ham blive på et sted for at lade ham føre tilsyn med forretningsanliggender, som har forbindelse med menighedens arbejde. Dette er ikke i overensstemmelse med den bibelske plan, som er skildret i Apostlenes Gerningers sjette kapitel. Studér denne plan, for Gud anbefaler den.

Den, som fremholder livets ord, bør ikke gå med til, at man lægger for mange byrder på ham. Han må tage tid til at granske ordet og ransage sig selv. Hvis han nøje gransker sit eget hjerte og overgiver sig til Herren, vil han bedre forstå at gribe de skjulte ting i Gud.

I stedet for at vælge det arbejde, som er mest behageligt for os og undlade at gøre et eller andet, som vore brødre mener, vi burde gøre, skal vi spørge: "Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre?" I stedet for at afmærke den vej, som vor naturlige tilbøjelighed tilskynder os til at følge, bør vi bede: »Vis mig, Herre, din vej og led mig ad jævne stier.« Sl. 27,11.

Byarbejdets finansielle detaljer

[Vore prædikanter bør lære at holde sig borte fra forretningsanliggender. Atter og atter er jeg blevet undervist om, at dette ikke er prædikanternes arbejde. De bør ikke bebyrdes med (253) detaljerede forretningsanliggender, ikke engang i forbindelse med arbejdet i byerne, men de skal være parate til at besøge steder, hvor man har vist interesse for budskabet og særlig til at være til stede ved vore lejr-møder. Når disse møder bliver holdt, bør vore arbejdere ikke tænke, at de skal blive i byerne for at tage sig af forretningsanliggender i forbindelse med forskellige grene af arbejdet i byerne. De skal heller ikke skynde sig bort fra lejr-møderne for at kunne udføre denne form for arbejde.

De, som har ledelsen i vore konferenser, bør finde forretningsmænd til at tage sig af de finansielle detaljer i forbindelse] med byarbejdet. Hvis sådanne mennesker ikke findes, så skab nogle rammer for at oplære mænd til disse byrder. [*Vejlfmenigh* bd. 3 side 46]

Helligede finansmænd.

De skandinaviske institutioner behøvedes ikke at komme i den situation som de er i og de ville ikke have været i den situation hvis vore amerikanske brødre ikke havde gjort det som de gjorde for nogle år siden. En mand med erfaring i forretninger og praktisk kundskab til bogholderi, burde være sendt til Europa for at lede regnskabsførelsen på institutionerne der. Og hvis dette arbejde kræver mere end een mand skulle der sendes endnu en mand. Derved ville der kunne spares tusindvis af dollars.

Sådanne mennesker burde være ansat i vort arbejde i Amerika, mennesker som er helliget til Gud, mennesker som ved hvad himlens principper, mennesker som har lært hvad det vil sige at vandre med Gud. Hvis sådanne mennesker havde ført de finansielle anliggender i vore konferenser og på vore institutioner, ville der i dag være masser af penge i kassen og vore institutioner kunne nu stå sådan som Gud havde erklæret de skulle, hjælpe med i det selv-fornægtende og selvopofrende arbejde.

Prædikantarbejdet

(254) Mange marker rede for høsten er endnu ikke blevet indtaget, fordi der mangler selvopofrende hjælpere. Disse marker må indtages og mange arbejdere bør gå til dem med forventning om at underholde sig selv. Men nogle af vore prædikanter er kun lidt indstillet på at påtage sig en sådan byrde, lidt indstillet på at arbejde med helhjertet godgørelse der karakteriserede vor Herres liv.

Gud er bedrøvet når han ser manglen på selv-fornægtelse og udholdenhed i sine tjenere. Engle er forbløffede over skuespillet. Lad dem som arbejder for Kristus studere hans selvopofrende liv. Han er vort eksempel. Kan nutidens prædikanter forvente at blive kaldet til mindre hårde prøvelser end de tidligere kristne, valdenserne og reformatorerne i enhver tidsalder, blev det, for at føre evangeliet til alle lande?

Gud har betroet sine prædikanter at forkynde det sidste nådesbudskab for verden. Han er mishaget med dem som ikke kaster alle deres kræfter i dette fuldstændig vigtige arbejde. Upålidelighed fra de bestemte vagtfolk på Zions mure bringer sandhedens sag i fare og udsætter den for fjendens spot. Det er tid for vore prædikanter at forstå deres missions ansvar og hellighed. Der er smerte over dem, hvis de ikke udfører det arbejde som de selv anerkender at Gud har lagt i deres hænder.

[Ikke få prædikanter forsømmer netop det arbejde som de er sat til at gøre. Hvorfor bliver de som er helliget til forkyndergerningen, indvalgt (255) i komitéer og bestyrelser? Hvorfor bliver de opfordret til at være med i så mange forretningsmøder, ofte langt borte fra deres virkefelt? Hvorfor bliver tingene ikke af forretningsmæssig art overladt i forretningsmænds hænder? Prædikanterne er ikke indsat til dette arbejde. Sagens økonomiske anliggender skal bestyres af dygtige mænd; men prædikanterne er bestemt til arbejde af en anden art.

Prædikanter bør ikke opfordres til at rejse hid og did for at være med til bestyrelsesmøder hvor almindelige forretningssspørgsmål skal afgøres. Mange af vore prædikanter har tidligere gjort dette; men det er ikke det arbejde Herren ønsker de skal beskæftige sig med. Alt for mange finansielle byrder har været lagt på dem. Når de forsøger at bære disse byrder, forsømmer de at opfylde den evangeliske befaling. Gud ser på dette som en vanære af hans navn. *Evangeliets tjenere* side 315]

Herren store vingård forlanger det fra sine tjenere som de endnu ikke har fået - alvorligt, udholdende arbejde for sjæle. Samfundsarbejdet bliver svækket og under dets matte arbejde bliver menighederne også svage. Som resultat af deres arbejde har prædikanterne kun lidt at vise i sjælevinding. Sandheden er ikke båret ud på jordens golde steder. Disse ting frarøver Gud den ære der tilkommer ham. Han kalder på medarbejdere som vil være producenter så vel som konsumenter.

Verden skal advares. Prædikanter bør arbejde alvorligt og være deres opgave helliget. De skal åbne nye marker og gå ind i personligt arbejde for sjæle, i stedet for at blive ved menigheder der allerede har stort lys og mange fortrin.

Bestyrelsesmøder

(256) [De, som deltager i bestyrelsesmøder, bør huske, at de mødes med Gud, der har givet dem deres gerning. De bør samles med ærbødige og helligede hjerter. De kommer sammen for at drøfte vigtige ting i forbindelse med Herrens værk. Deres handlinger bør i alle enkeltheder vise, at de ønsker at forstå hans vilje med hensyn til de planer, der skal lægges for at fremme hans værk. Ikke et øjeblik bør spildes på uvæsentlig samtale, for Herrens anliggender bør gennemgås på en forretningsmæssig, fuldkommen måde. Hvis et medlem af bestyrelsen er ligegyldig og uærbødig, bør han mindes om, at han er i selskab med et vidne, der bedømmer alle handlinger.

Jeg er blevet undervist om, at bestyrelsesmøder ikke altid er til Guds velbehag. Nogle er kommet til disse møder med en kold, hård, kritisk og ukærlig ånd. Sådanne kan gøre stor skade, for med dem er den onde nærværende, som holder dem på den forkerte side. Ikke sjældent fører deres hårdhjertede indstilling til forslag, der kommer under behandling, til tvivlrådighed og udsættelse af beslutninger, som burde tages. Guds tjenere, som trænger til at hvile sindet og sove, har følt sig stærkt plaget og tynget af disse forhold. I håb om at nå til en afgørelse har de fortsat deres

møder til langt ud på natten. Men livet er for dyrebart til at blive bragt i fare på denne måde. Lad Herren bære byrden. Vent til han ordner vanskelighederne. Giv den trætte hjernen en hvilepause. Utidige arbejdstider virker ødelæggende på de fysiske, åndelige og moralske kræfter. Hvis hjernen fik passende tid til hvile, ville tankerne være klare og skarpe og arbejdet ville blive fremskyndet.

Kostens forbindelse med bestyrelsesmøder

(257) Før vore brødre samles til råds eller bestyrelsesmøder, burde hver enkelt fremstille sig for Gud og omhyggeligt ransage sit hjerte og undersøge sine motiver kritisk. Bed Herren om at åbenbare selvet for dig så du ikke uklogt kritiserer og fordømmer noget forslag.

Ved veldækkede borde spiser folk ofte meget mere, end de kan fordøje med lethed. Den overlæssede mave kan ikke udføre sit arbejde ordentligt. Resultatet bliver en ubehagelig følelse af træthed i hjernen, så tankerne ikke fungerer hurtigt. Forstyrrelsen skabes af forkert sammensætning af føden. Der opstår gæring, så blodet bliver forurennet og hjernen omtåget.

Den vane, at spise for meget eller for mange slags fødeemner til et måltid, er ofte årsag til dårlig fordøjelse. Der påføres således de følsomme fordøjelsesorganer alvorlig skade. Forgæves protesterer maven og appellerer til hjernen om at resonere fra årsag til virkning. Den overdrevne mængde indtaget føde eller dens upassende sammensætning over sin skadelige virkning. De ubehagelige følelser advarer forgæves. Konsekvensen er lidelse. Sygdom tager sundhedens plads.

Nogle vil måske spørge: "Hvad har dette at gøre med bestyrelsesmøder?" Temmelig meget. Virkningerne af forkert kost gør sig gældende ved råds- og bestyrelsesmøder. Hjernen påvirkes af mavens tilstand. En mave, der er i uorden, frembringer en forstyrret og usikker sindstilstand. En sygelig mave frembringer en forstyrret og usikker sindstilstand. En sygelig mave frembringer en sygelig tilstand i hjernen og får ofte et menneske til hårdnakket at fastholde fejlagtige meninger. Den formodede visdom hos en sådan er dårskab for Gud

(258) Jeg fremholder dette som årsag til forholdene ved mange råds- og bestyrelsesmøder, hvor spørgsmål, der krævede omhyggelig granskning, kun er blevet overvejet lidt og afgørelser af største betydning er blevet truffet i hast. Når der burde have været en enstemmig bekræftende opfattelse, har afgjort negative opfattelser fuldstændig ændret atmosfæren, der prægede mødet. Disse følger er blevet fremstillet for mig igen og igen.

Jeg lægger disse ting frem nu, fordi det er blevet pålagt mig at sige til mine brødre i præstegerningen: Ved at spise umådeholdent gør I jer selv uskikkede til klart at se forskellen mellem hellig og almindelig ild. Ved denne mangel på mådehold åbenbarer I også jeres ringeagt for de advarsler, Herren har givet jer. Hans ord til jer er: »Frygter nogen af jer Herren, han lytter til hans tjener, enhver, som vander i mørke og uden lys; han stole på Herrens navn, søge støtte hos sin Gud! Alle I, som optænder ild og sætter pile i brand, gå ind i eders brændende ild, i pilene, I tændte!

Fra min hånd skal det ramme eder, i kval skal I ligge.« Es. 50,10-11.

Skal vi ikke drage nær til Herren, for at han kan frelse os fra al umådeholdenhed i mad og drikke og fra al vanhellig, begærlig lidenskab og al ondskab? Skal vi ikke ydmyge os for Gud og lægge alt det bort, som fordærver kødet og ånden, for at vi i guds frygt kan fuldkomme en hellig karakter?

Enhver, der deltager i råds- og bestyrelsesmøder, bør skrive disse ord på sit hjerte: Jeg arbejder med (259) tiden og evigheden for øje og jeg er ansvarlig over for Gud for de motiver, der tilskynder mig til handling. Dette bør være hans motto. Salmistens bøn bør være hans bøn:

»Herre, sæt vagt ved min mund, vogt mine læbers dør! Bøj ikke mit hjerte til ondt.« Sl. 141,3-4.

Når man rådslår om værkets fremme, bør ingen enkelt person være en styrende magt, en stemme for alle. Foreslåede metoder og planer bør omhyggelig overvejes, således at alle brøderne kan veje de respektive forslags fordele og afgøre, hvilke man bør følge. Når vi betragter de områder, hvor pligten synes at kalde os, er det godt at tage de vanskeligheder i betragtning, man vil møde på disse felter.

Så vidt muligt bør bestyrelserne lade folket forstå deres planer, for at menighedens dømmekraft kan støtte deres bestræbelser. Mange af menighedens medlemmer har stort klogskab og andre ypperlige egenskaber. Deres interesse bør vækkes for sagens fremgang. Mange vil måske kunne ledes til en dybere indsigt i Guds værk og til at søge visdom fra det høje for at udvide Kristi rige ved at frelse sjæle, der er ved at omkomme af mangel på livets ord. Mænd og kvinder med ædle sind vil endnu blive føjet til den skare, om hvem det er sagt: »Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt.« Joh. 15,16. *Vejl f menigh* bd. 3 side 171-173]

Menighedstugt

(260) [I sin omgang med fejlende menighedsmedlemmer må Guds folk omhyggeligt følge den undervisning, som Frelseren giver i det attende kapitel hos Mattæus.

Menneskene er Kristi ejendom, købt af ham til en uendelig høj pris og knyttet til ham med den kærlighed, som han og Faderen har åbenbaret for dem. Hvor forsigtige bør vi derfor ikke være i vor omgang med hverandre! Ingen har ret til at tænke ondt om deres medmennesker. Menighedens medlemmer har ikke ret til at følge deres egne bevæggrunde og tilbøjeligheder i omgangen med medlemmer, der har fejlet. De bør ikke engang udtrykke deres fordomme angående den fejlende, for således bringer de den ondes surdej ind i andres sind. Ugunstige rygter om en broder eller søster i menigheden går fra det ene menighedsmedlem til det andet. Der er begået fejl og øvet uret,

fordi en eller anden er uvillig til at følge de anvisninger, Herren Jesus har givet.

»Hvis din broder forsynder sig,« sagde Kristus, »så gå hen og sæt ham i rette under fire øjne.« Matt. 18,15. Fortæl ikke andre om forseelsen. Det bliver fortalt til en, dernæst til en anden og så til en tredje og stadig vokser rygten, ondet øges, indtil hele menigheden kommer til at lide. Lad sagen blive ordnet »under fire øjne« Dette er Guds plan. »Skrid ikke til trætte straks; thi hvad vil du siden gøre, når din næste gør dig til skamme? Før sagen med din næste til ende, men røb ej anden mands hemmelighed.« Ordsp. 25,8-9. Tolerer ikke synd hos din broder, men afslør ham ikke, for derved øges vanskelighederne (261) og irettesættelsen kommer til at se ud som en hævn. Tal ham til rette på den måde, som Guds ord anviser.

Tillad ikke at krænkelser udvikles til had. Tillad ikke at såret bliver betændt og slår ud i giftige ord, der smitter tilhørernes sind. Tillad ikke at bitre tanker fortsat fylder dit og hans sind. Gå til din broder og tal med ham i ydmyghed og oprigtighed om sagen.

Hvordan forseelsens karakter end er, ændres den plan, Gud har lagt for afgørelsen af misforståelser og personlige forurettelser ikke. Når man taler alene og i Kristi Ånd til den, som har fejlet, vil vanskeligheden ofte blive fjernet. Gå til den fejlende med et hjerte fyldt med Kristi kærlighed og sympati og søg at bringe sagen i orden. Resoner roligt og stille med ham. Lad ikke vrede ord undslippe dine læber. Tal på en måde der vil appellere til hans gode dømmekraft. Husk disse ord: »Den, der omvender en synder fra den vildfarelse, han er kommen ud i, Frelser hans sjæl fra døden og skjuler en mangfoldighed af synder.« Jak. 5,20.

Bring din broder det middel, som kan helbrede oprørets sygdom. Gør din del for at hjælpe ham. Betragt det som et privilegium så vel som en pligt at gøre dette af hensyn til menighedens enhed og fred. Hvis han hører dig, har du vundet ham som ven.

Hele himmelen er interesseret i samtalen mellem den, som er blevet forurettet og den, der har forset sig. Når den fejlende tager imod irettesættelsen, der gives i Kristi kærlighed og erkender sin forseelse og beder Gud og broderen om tilgivelse, fylder himlens solskin hans hjerte. Striden er endt. Venskab og tillid er genoprettet. Kærlighedens olie fjerner ømheden i det sår, forurettelsen skabte. Guds Ånd (262) binder hjerte til hjerte og i himlen er der jubel over den fremkomne enighed.

Når de, som således er forenet i kristent fællesskab, beder til Gud og forpligter sig til at handle retfærdigt, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med Gud, kommer store velsignelser til dem. Hvis de har gjort noget galt mod andre, fortsætter de omvendelsens, bekendelsens og genoprettelsens værk, fast besluttede på at gøre godt mod hverandre. Dette er opfyldelsen af Kristi lov.

»Men hører han dig ikke, så tag endnu een eller to med dig, for at enhver sag kan blive afgjort efter to eller tre vidners udsagn.« Matt. 18,16. Tag sådanne som er åndeligt indstillede med dig og tal med den fejlende om hans forse-

else. Måske giver han efter for brødrenes forenede henstillinger. Når han ser deres enighed om sagen, vil hans sind måske blive oplyst.

»Men er han dem overhørig,« hvad skal man da gøre? Skal nogle få ved et bestyrelsesmøde påtage sig ansvaret at udelukke den fejlende? "Men er han dem overhørig, da sig det til *menigheden*." vers 17. Lad menigheden træffe beslutningen angående dens medlemmer.

»Men er han også menigheden overhørig, så lad ham være for dig som en hedning og en tolder.« vers 17. Hvis han ikke ænser menighedens stemme, hvis han modsætter sig alle anstrengelser, der gøres for at genvinde ham, hviler ansvaret for at udelukke ham fra fællesskabet på menigheden. Hans navn bør derefter slettes i bøgerne.

Ingen embedsmand i menigheden bør tilråde, ingen bestyrelse bør anbefale eller nogen menighed vedtage, at en overtræders navn skal slettes i menighedens bøger, før den undervisning. Kristus har givet, er blevet trofast efterfulgt. Når denne vejledning er blevet fulgt, (263) står menigheden uden ansvar for Gud. Det onde må da fremtræde, som det er og fjernes, for at det ikke skal blive mere og mere udbredt. Menighedens renhed og sundhed må bevares, for at den må kunne stå uplettet foran Gud iført Kristi retfærdigheds klæder.

Hvis den fejlende omvender sig og bøjer sig under Kristi tugt, skal han have anledning til at blive prøvet på ny. Men selv om han ikke omvender sig og selv om han står uden for menigheden, har Guds tjenere stadig en gerning at gøre for ham. De må alvorligt søge at lede ham til omvendelse. Hvis han bøjer sig for Helligåndens påvirkning og ved at bekende og afstå fra sin synd giver vidnesbyrd om sin omvendelse, skal man tilgive ham og byde ham velkommen tilbage til folden igen, hvor graverende hans forsyndelse end måtte have været. Hans brødre må opmuntre ham på den rette vej og behandle ham, som de ville ønske at blive behandlet, hvis de var i hans sted, idet de vogter sig for, at ikke også de skal blive fristet.

»Sandelig siger jeg eder,« fortsatte Kristus, »hvad I binder på Jorden, det skal være bundet i himmelen; og hvad I løser på Jorden, det skal være løst i himmelen.« vers 18.

Denne udtalelse står ved magt gennem alle tider. Magten til at handle på Kristi vegne er blevet overdraget menigheden. Den er Guds redskab, som skal bevare orden og disciplin blandt hans folk. Til den har Herren betroet magten til at afgøre alle spørgsmål, som har med dens velvære, renhed og orden at gøre. På den hviler ansvaret for at udelukke dem fra fællesskabet, som er uværdige og som ved deres ukristelige opførsel ville bringe vanære over sandheden. Alt hvad menigheden gør i overensstemmelse med anvisningerne i Guds ord, vil blive stadfæstet i himmelen.

Sager af alvorlig betydning vil blive fremlagt til (264) menighedens afgørelse. Guds tjenere, som er ordinerede af ham til vejledere for sit folk, må, efter at de har gjort deres del, overgive hele sagen til menigheden, for at der kan være enighed om den beslutning, der bliver truffet.

Herren ønsker, at hans efterfølgere skal vise stor omhu i deres omgang med andre. De skal løfte op, genoprette og læge. Men i menigheden bør den rette disciplin ikke forsvømmes. Medlemmerne bør betragte sig selv som elever i en skole, hvor man lærer at danne en karakter, som er deres høje kald værdig. I menigheden hernede skal Guds børn forberedes til den store genforening i menigheden hisset. De, som her lever i harmoni med Kristus, kan se fremad til et endeløst liv i de genløstes familie.

Guds kærlighed til den faldne slægt er en særskilt åbenbaring af kærlighed - en kærlighed født af nåde. Intet menneske har fortjent den. Nåde forudsætter uværdighed hos den, der er genstand for den. Det er på grund af synden, at nåden kommer til aktiv udfoldelse.

Det kan være, der skal gøres meget arbejde for at danne din karakter, Måske er du en ru sten, der må tilhugges og poleres, før den kan fylde en plads i Guds tempel. Du behøver ikke at blive forundret, hvis Gud med hammer og mejsel hugger de skarpe hjørner af din karakter, indtil du er beredt til at indtage den plads, han har til dig. Intet menneske kan udføre dette arbejde. Det kan kun udføres af Gud. Du kan være forvissat om, at han ikke vil slå et eneste unyttigt slag. Hvert eneste slag gives med kærlighed for din evige lykkes skyld. Han kender dine svagheder og han arbejder for at genoprette, ikke for at ødelægge. *Vejl f menigh* bd. 3 side 175-179]

»Giv agt på hverandre«

(265) [Du vil ofte træffe mennesker som er i fristelse. Du ved ikke hvor hårdt Satan kæmper med dem. Se til at du ikke gør disse sjæle modløse og giver fristeren en fordel.

Når du ser eller hører noget som det er nødvendigt at få rettet på, så bed altid Herren om visdom og nåde for at du under forsøget på at handle retfærdigt og ikke for strengt. Det er altid ydmygende at få sine fejl påpeget. Gør ikke erfaringen endnu bitrere ved unødigt daddel. Uvenlig kritik leder til modløshed ved at gøre livet trist og ulykkeligt.

Mine brødre, få hellere overhånd ved kærlighed end ved stregthed. Når en som er kommet på vildspor, indser sine fejl, pas da på ikke at tilintetgøre hans selvværd. Forsøg ikke at knuse og såre, men hellere at forbinde og læge.

Intet menneske ejer en sådan finfølelse eller en så ædel natur som vor frelser. Og hvilken tålmodighed viser han ikke mod os! År efter år bærer han over med vore svagheder og vankundighed, med vor utaknemmelighed og egen-sindighed. Trods alle vore afvigelser, vort hjertes hårdhed

og vor forsømmelse af hans hellige Ord, er hans hånd endnu udstrakt. Og han byder os: »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.« Joh 13, 34.

Brødre, betragt jer som missionærer, ikke blandt hedninger, men blandt medarbejdere. Der skal en masse tid og arbejde til for at overbevise en sjæl om de særskilte sandheder for denne tid. Og når sjæle omvendes fra synd til retfærdighed, er der glæde (266) blandt englenerne. Tror I at de tjenende ånder som våger over disse sjæle, glæder sig ved at se hvor ligegyldigt de behandles af mange som kalder sig kristne? Menneskelig forkærlighed råder. Der vises partiskhed. Den ene bliver favoriseret, mens en anden behandles med barskhed.

Englenerne ser med ærefrygt og forbavselse på Kristi mission i verden. De forundrer sig over den kærlighed som drev ham til at give sig hen som et offer for menneskenes synder. Men hvor tillægger menneskelige væsener det dog lidt betydning, det som han har købt med sit blod!

Vi behøver ikke og begynde at *prøve* på at elske hverandre. Det som behøves, er Kristi kærlighed i hjertet. Når selvet går helt op i Kristus, vil sand kærlighed springe ud af sig selv.

Ved tålmodig overbærenhed vil vi sejre. Det er tålmodig tjeneste som bringer hvile til sjælen. Det er gennem ydmyge, flittige, trofaste arbejdere Israels velfærd fremmes. Et kærligt og opmuntrende ord vil bidrage mere til at undertrykke heftigheden og stivindsed, end al den kritik og dadal som man kan overøse den fejlende med.

Mesterens budskab må forkyndes i Mesterens ånd. Det eneste sikre for os at gøre, er at vi lader vore tanker og tilskyndelser beherskes af den Store Lærer. Engle fra Gud vil give en rig erfaring til enhver tro arbejder som gør dette. Ydmyghedens dyd vil gøre vore ord til udtrykket for kristelig ømhed. *Evangeliets tjenere* side 367]

Til lærerne på vore skoler

(267) Mine kære brødre og søstre: Herren vil arbejde for alles bedste som vil vandre ydmygt med ham. Han har sat jer på en tillidspost. Gå under nøje overvejelse for ham. Guds hånd er på roret. Han vil lede skibet forbi klipperne ind i himlen. Han vil tage denne verdens svage ting for at gøre de mægtige ting til skamme.

Jeg beder jer at gøre Gud til jeres Rådgiver. I er ikke underkastet noget menneske, men er under Guds ledelse. Hold jer nær til ham. Gør ikke verdslige tanker til jeres kriterie. Forlad ikke Herrens arbejdsmetoder. Brug ikke den almindelige ild, men den hellige ild fra Herrens op-tænding.

Vær ved godt mod i jeres arbejde. Jeg har i mange år fremholdt for vort folk, de unges behov for en uddannelse hvor fysiske og mentale kræfter bruges ligeligt. Men for dem som aldrig afprøvede belæringsværdien i at kombinere manuel oplæring med studieoplæring, er det svært at forstå og gennemføre de anvisninger man får.

Gør jeres bedste for at videregive jeres studerende de velsignelser Gud har givet jer. Før dem over kundskabens grund med et dybt, alvorligt ønske for at hjælpe dem. Kom nær til dem. Hvis ikke lærerne har Kristi kærlighed og venlighed bundet i deres hjerter, vil de vise en hård, tyrannisk mesters ånd.

Herren ønsker at I skal lære at bruge evangelienettet. Maskerne i jeres net må være små, så I kan få held med jeres arbejde. Skriftstederne må anvendes således at meningen er letfattelig. Der kan det største træk i nettet gøres. (268) Kom direkte til sagen. Selvom et menneskes kundskab er nok så stor, er den til ingen nytte hvis han ikke kan viderebringe den til andre. Lad stemmes appellerende klang, dens dybe fremfølelse gøre indtryk på menneskehjerner. Tilskynd jeres studerende til at overgive sig til Gud. »Bevar jer selv i Guds kærlighed, medens I venter på, at vor Herre Jesus Kristus i sin barmhjertighed vil føre jer til evigt liv. Der er nogle, som I skal være barmhjertige imod: dem, der tvivler; frels dem, riv dem ud af ilden! Men der er andre, som I skal være barmhjertige imod med frygt, så I afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet«. Jud.21-23. Når I følger Kristi eksempel vil I få den dyrebare løn at se jeres studerende blive vundet til ham.

Aggressive anstrengelser

Herren Israels Gud er hungrig efter frugter. Han kalder på sine arbejdere til at dele sig mere ud end de gør. Han ønsker at de hellere gør verden til deres arbejdsmark end blot at arbejde i vore menigheder. Apostlen Paulus tog fra sted til sted, forkyndte sandheden for dem i mørke eller vildfarelse. Han arbejdede i et år og seks måneder i Korint og afprøvede sin missions guddommelige karakter ved at opstarte en blomstrende menighed, sammensat af jøder og hedninge. Kristus har aldrig begrænset sit arbejde til eet sted. Palæstinas stæder og byer genlød af sandheder der faldt fra hans læber.

Kristi hilsen til verden

Bjergprædiknen er himlens velsignelse til verden, en røst fra Guds trone. Den blev givet til menneskeheden for at være pligtlov og himmellys for dem, deres håb og grundvold i modløshed. Her udtrykker forkyndernes Fyrste, Mesterlæren ord som Faderen gav ham at tale.

(269) Saligprisningerne er Kristi hilsen, ikke kun til dem som tror, men til hele menneskeslægten. Han lader til at have glemt, et øjeblik, at han er i verden og ikke er i himmelen; og han bruger en lignende hilsen fra lysets verden. Velsignelser flyder fra hans læber som strømmende frem af en længe tilbageholdt livsstrøm.

Kristus lader os ikke i tvivl om de karaktertræk som han altid vil anerkende og velsigne. Han vender sig fra verdens mål til dem som fornægter dem og erklærer alle for salige som tager imod hans lys og liv. Han åbner sine tilflugtsarme for den fattige i ånden, den sagtmodige, den ydmyge,

den nedtrykte, den foragtede, den plagede og siger »Kom til mig,... og jeg vil give jer hvile.« Matt 11,28.

Kristus kan se på verdens elendighed uden skyggen af sorg for skabte mennesker. I menneskehjertet ser han mere end synd, mere end elendighed. I hans uendelige visdom og kærlighed ser han menneskers muligheder, de højder mennesker kan nå til. Han ved at, selv om mennesker har misbrugt deres nådegaver og ødelagt deres gudsgivne værdighed, kan Skaberen alligevel forherliges ved deres genløsning.

Bjergprædikenen er et eksempel på hvordan vi skal lære. Hvilken smerte har Kristus ikke påtaget sig, for at gøre mysterier om til klare, enkle sandheder. I hans undervisning er der intet vagt, intet svært at forstå.

»Så tog han til orde, lærte dem og sagde.« Matt.5,2. Hans ord blev ikke talt i hviskende toner, hans udtryksform var heller ikke hård eller ubehagelig. Han talte med klarhed og eftertryk, med en højtidelig, overbevisende kraft.

»Og det skete, da Jesus var færdig med at tale disse (270) ord, var folkeskarerne slået af forundring over hans lære; thi han lærte dem som en, der har myndighed og ikke som deres skriftkloge.« Matt.7,28-29.

Et alvorligt bønligt studie af bjergprædikenen vil berede os vejen for sandhedsforkyndelsen og give andre det lys vi har modtaget. Vi skal først give agt på os selv, modtage sandhedens principper med ydmygt hjerte og udføre dem i fuldstændig lydighed. Dette vil bringe glæde og fred. Der ved spiser vi Guds søns kød og drikker hans blod og vi bliver stærke i hans styrke. Vore liv er opslugt i hans liv. Vore ånd, vore tilbøjeligheder, vores vaner er tilpasset hans vilje, om hvem Gud erklærede: »Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.« Matt 3,17.

De ord Kristus sagde ved saligprisningerne vil genfinde deres kraft igennem alle tider. Enhver sætning er en juvel fra sandhedens skatkammer. Principperne der udtales i denne prædiken er til alle tidsaldre og for alle menneskeklasser. Med guddommelig kraft udtrykte Kristus sin tro og håb da han påpegede den ene klasse efter den anden klasse som velsignede, fordi de havde formet retfærdige karaktertræk. Enhver kan ved at leve Livgiverens liv, gennem tro på ham, nå standarden fremholdt i hans ord. Er en sådan opnåelse ikke livslange, utrættelige anstrengelser værd?

Udseende

Vi er nær afslutningen af denne jords historie. Vi har et stort arbejde for os, det afsluttende værk at give advarselsbudskabet til en syndig verden. Der er mennesker som vil blive borttaget fra plogen, fra vingården, fra forskellige andre grene af værket og sendes (271) ud af Herren for at give verden dette budskab.

[Verden er i ulave. Når vi betragter situationen, forekommer udsigterne os at være nedslående. Men Kristus hilser med forhåbningsfuld tillid de selv samme mænd og kvinder som gør os modløse. Han ser at de har egenskaber som vil sætte dem i stand til at indtage en plads i hans vingård.

Dersom de altid vil lade sig undervise, så vil han ved sit forsyn gøre dem til mænd og kvinder som er skikket til at udføre en gerning som ikke overstiger deres evner. Ved Den Hellige Ånds meddelelse vil han udruste dem med gaver.

På mange af de øde, ubearbejdede felter må begyndere optage virksomheden. Frelserens lyse syn på verden vil skabe tillid hos mange arbejdere som vil vise sig at være de rette mænd for tiden og stedet, hvis de begynder i ydmyghed og lægger deres hjerte i gerningen. Kristus ser al den elendighed og fortvivelse som råder i verden og som vil trykke nogle af vore arbejdere, med store evner, ned under vægten af en byrde så tung, at de ikke engang ville vide hvordan de skulle begynde arbejdet for at lede menneskene endog bare op på det første trin på stigen. Deres nøjagtige metoder har meget lille værdi. De vil stille sig på det øverste trin på stigen og sige: "Kom her op hvor vi står!" Men de arme sjæle ved ikke hvor de skal sætte deres fødder.]

Kristi hjerte opmuntres ved at se dem som er fattige i hele ordets forstand; opmuntres ved synet af mishandlede som er sagsmodige; opmuntret ved de tilsyneladende umættelige hungrende efter retfærdighed, ved manges manglende evner ved begyndelsen. Han byder de tilstande velkommen som ville gøre mange prædikanter modløse. Han retter vor vildfarende medynk, giver arbejdsbyrden de fattige og trængende har på rå steder til mænd og kvinder med hjerter (272) der føler for den uvidende og for dem som er borte fra vejen. [Herren lærer disse arbejdere hvordan de skal møde dem som Han ønsker at de skal hjælpe. Det vil opmuntre dem når de ser at der åbner sig en dør hvor de kan gå ind og udføre en gerning i helsemissionen. Da de kun har lidt selvtillid, giver de Gud hele æren. Deres hænder kan være grove og ukyndige i faget, men deres hjerter er modtagelige for medfølelse. De er opfyldt af et inderligt ønske om at kunne gøre noget for at lindre den smerte som der er så meget af og Kristus er til stede for at hjælpe dem. Han virker gennem dem som kan se barmhjertighed i ulykken, se fortjenesten i tabet af alt. Når verdens lys går forbi, viser der sig, i vore privilegier i alle genvordigheder, orden i forvirringen, fremgang og visdom fra Gud umiddelbart synes at være mislykket.

Mine brødre og søstre, kom folket nær når I arbejder! Opløft dem som er nedbøjede. Betragt problemer som forklædte velsignelser, genvordigheder som velgerninger. Virk på en måde som vil bringe håbet til at spire i stedet for at bringe fortvivelse.

Folk fra de almindelige samfundslag skal indtage deres pladser som arbejdere. Når de tager del i deres medmenneskers sorger, ligesom Kristus tog del i menneskehedens sorger, så vil de i troen se ham virke med dem.

»Herrens store dag er nær, den er nær og kommer hurtigt! Hør heltens kampråb på Herrens bitre dag.« (Zef. 1,14). Til enhver arbejder vil jeg sige: Gå ud i ydmyg tro, så vil Herren være med dig. Men våg og bed! Dette er kunsten ved din gerning. Kraften er fra Gud. Arbejd i tillid til ham og husk at I er hans medarbejdere. Han er jeres hjælp; styrken kommer fra ham. Han vil være jeres visdom, jeres retfærdighed, jeres helliggørelse og jeres forløsning. Tag

Kristi åg på og lær dagligt hans sagtomdighed og ydmyghed at kende. Han vil være jeres trøst, jeres hvile. *Evangeliets tjenere* side 26-27]

Kraft fra det høje

(273) Ligesom den guddommelige gave - Helligåndens kraft - blev givet til disciple, således vil den blive givet i dag til alle som søger det rette. Denne kraft alene er i stand til at gøre os vise for frelsen og udruster os for himmelsalene deroppe. Kristus ønsker at give os en velsignelse som vil gøre os hellige. »Dette har jeg sagt til jer,« siger han, »for at min glæde skal være i jer og jeres glæde kan blive fuldkommen.« Joh.15,11. Glæde i Helligånden er sundhedsgivende, livgivende glæde. Ved at give os Helligånden, gav Gud sig selv og gjorde sig selv til kildeudspring for guddommelig påvirkning og give verden sundhed og liv.

Når Gud giver sin gave så gavmildt til jer, så husk på at det er for at I kan give tilbage til Giveren, mangedoblet af det som er givet. Bring lys og glæde og fred i andres liv. Vi behøver selvydmygelsens optugtelse hver dag, så vi kan være rede til at modtage den himmelske gave, ikke for at ophobe den, ikke for at frarøve Guds børn hans velsignelse, men for at give den i hele sin rige fylde til andre. Hvornår, hvis ikke nu, skulle vi have brug for et hjerte åbent til at modtage og med en længsel for at give det videre?

Vi er forpligtet til at trække meget af gudskundskabens skatkammer. Gud ønsker at vi skal modtage meget, for at vi kan videregive meget. Han ønsker at vi skal være kanaler hvorigennem han kan give rigeligt af sine nådegaver til verden.

Lad oprigtighed og tro kendetegne jeres bønner. Herren er villig at gøre det for os, »at gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår.« Ef.3,20. Tal om det, bed for det. Tal ikke vantro. Vi kan ikke tillade at Satan ser en magt til at formørke vore ansigter og bedrøve os.

(274) Bed i tro. Og forvis om at livet bringes i harmoni med jeres bønner, så I kan få velsignelser for det I beder om. Lad ikke jeres tro svække, for de velsignelser I får er i forhold til den tro I udøver. »Det skal ske jer, som I tror!« »Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror.« Matt.9,29; 21,22. Bed, tro, glæd jer. Syng lovsange til Gud, fordi han har besvaret jeres bønner. Tag ham på hans ord. »Thi trofast er han, som gav forjættelsen.« Hebr.10,23. Ikke en oprigtig bøn er gået tabt. Kanalen er åben, strømmen flyder. Den fører helbredende egenskaber med sig, udgyder en genskabende strøm af liv, sundhed og frelse.

Enhver lærer har fået det hellige privilegium at fremstille Kristus. Og stræb som lærer at gøre dette, de må værne om den beroligende overbevisning at Frelseren er nær ved dem, give dem ord at sige til ham, udpege veje hvori de kan vise hans fortrinlighed.

Lærer møder mange prøvelser. Modløshed presser dem på når de ser at deres arbejde ikke altid påskønnes af deres

elever. Satan forsøger at plage dem med legemlige sygdomme og håber at få dem til at knurre imod Gud og glemme hans godhed, hans barmhjertighed, hans kærlighed og overmådelige store vægt af herlighed der venter sejrherren. Lad dem huske på at Gud leder dem ved prøvelser til en mere fuldkommen tillid til ham. Hans øjne er altid på dem og hvis de i deres rådvildhed ser på ham i tro, vil han bringe dem forædlede og rensede fra ildovnen, men han lægger ikke nogen tungere byrde på dem end de kan bære. Og han erklærer: »Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig,« Hebr.13,5 Han er altid (275) rede til at udfri dem som stoler på ham. Lad den hårdt pressede, stærkt prøvede lærer sige: »Se, han slår mig ihjel, jeg har intet håb, dog lægger jeg for ham min færd.« »Thi figentræet blomstrer ikke, vinstokken giver intet, olietræets afgrøde svigter, markerne giver ej føde. Fårene svandt af folden, i staldene findes ej okser. Men jeg vil frydes i Herren, juble i min Frelses Gud.« Job.13,15. Hab.3, 17.18.

[Elever, samarbejd med jeres lærere. Når I gør det, giver I dem håb og mod. I hjælper dem og samtidig hjælper I jer selv til at gå fremad. Husk, at det beror for en stor del på eder, om jeres lærere skal lettes i deres byrder og om deres arbejde skal have held og fremgang. I ordets fulde Betydning bør I være elever, idet I forstår, at Gud står bag jeres lærer og at han samarbejder med Gud.

Eders anledninger til at arbejde svinder hastigt bort. I har ikke tid til at følge jeres egne lyster. Kun når I kæmper alvorligt for at nå frem, vil I opnå sand lykke. Dyrebare er de anledninger, som I har, mens I er på skole. Gør jeres liv som elever så fuldkomment som muligt I vil ikke kunne leve jeres skoleliv om igen. Og det beror på jer selv, om jeres arbejde skal blive en succes eller en fiasko efterhånden som det lykkes jer at opnå bibelkundskab, samler I skatte til gavn for andre.

Hvis I har en kammerat, for hvem det kniber at følge med, forklar ham så den Lektie, han ikke forstår. Dette vil betyde, at I selv forstår den bedre. Brug enkle ord, forklar jeres tanker i et tydeligt og letforståeligt sprog.

Ved at hjælpe jeres kammerater hjælper I jeres lærere. (276) Og det er ofte sådan, at den, hvis sind tilsyneladende er sløvt hurtigere kan gribe tanker fremholdt af en kammerat end af en lærer. Det er sådant samarbejde, Kristus anbefaler. Den store lærer står ved jeres side for at hjælpe eder, når I søger at bistå de kammerater, som står noget tilbage.

Under jeres skoleophold har I anledning til at fortælle den ringe og uvidende om Guds vidunderlige sandheder. Benyt enhver sådan anledning. Herren vil velsigne ethvert øjeblik, der bliver benyttet på denne måde. *Buds t unge* side 105-106]

Vi lever i en tid hvor Satan arbejder med alle kræfter på at afskrække og overvinde dem som arbejder i Guds tjeneste. Men vi må ikke svigte eller blive modløse. Vi må udvise en større tro på Gud. Vi må stole på hans levende ord. Hvis

vi ikke har et fastere greb ovenfra, kan vi aldrig komme til at klare mørkets kræfter som vil kunne ses og høres i alle værkets afdelinger.

Jordens byer vil ofte være tomme, jordens floder bliver tørre, men i Kristus er der et levende udspring, som vi hele tiden kan tage fra. Hvor meget vi end tager og giver til andre, vil en overflod blive tilbage. Der er ingen fare for at udtømme det, for Kristus er sandhedens udtømmelige kildeudspring.

Etikken, som er indbefattet i evangeliet, anerkender ingen anden standard end Guds sindelags fuldkommenhed, Guds vilje. Alle retfærdige karaktertræk bor i Gud som et fuldkomment, harmonisk hele. Enhver som antager Kristus som sin personlige frelser har ret til at besidde disse egenskaber. Dette er hellighedens videnskab.

Hensynsfuldhed mod dem som kæmper med vanskeligheder

(277) [Der har i årevis været udvist en mangel på klogskab i forholdet til mænd som begynder i Herrens gerning og udfører den på vanskelige steder. Disse mænd arbejder ofte langt over evne. De har kun få penge at bruge til gerningens fremme og de tvinges til store ofre for at kunne fremskynde virksomheden. De arbejder for en ringe løn og øver den strengeste sparsommelighed. De henvender sig ikke til folket for at få midler, mens de selv er et eksempel på gavmildhed. De giver Gud æren for det som bliver udrettet, idet de forstår at han er troens Ophavsmand og Fuldender og at det er ved hans kraft de er i stand til at gøre fremgang.

Efter at disse arbejdere har båret dagens byrde og ved tålmodig, ihærdig anstrengelse har oprettet en skole eller et sanatorium eller et andet foretagende til værkets fremme, kommer deres brødre undertiden til den slutning, at en anden mand måske ville gøre det bedre og derfor skal overtage ledelsen af det arbejde som han har udført. I nogle tilfælde vedtager man ting, uden at der tages grundigt hensyn og grundig anerkendelse af dem som har båret den ubehagelige del af arbejdet og som har virket og bedt og lagt al deres styrke og energi i de anstrengelser de har gjort.

Gud har ikke behag i denne måde at behandle hans arbejdere på. Han opfordrer sit folk til at holde hænderne oppe hos dem som sætter virksomheden i gang på nye og vanskelige steder og til at tale venligt og opmuntrende til dem.

(278) I deres iver, i deres nidkærhed for sagens fremme kan disse brødre selvfølgelig begå fejl. I deres ønske om at skaffe midler til hjælp for trængende foretagender benytter

de måske planer som ikke et til gavn for virksomheden. Herren, som ser at disse planer ville føre bort fra det han ønsker de skal udrette, tillader at de møder skuffelser som gør deres forhåbninger til intet. Penge går til spilte og dette er en stor sorg for dem som havde næret det glade håb om at kunne skaffe midler til støtte for sagen.

Medens arbejderne spændte hver nerve for at samle midler som kunne hjælpe dem over en vanskelighed, stod nogle af deres brødre ved siden af og kritiserede og tænkte ondt, idet de lagde fordommens målestok på disse bebyrdede arbejderes motiver og gjorde deres arbejde endnu vanskeligere. Forblændet af egoisme indså disse kritikere ikke at deres brødre havde sorg nok uden at blive bebrejdet af mænd som ikke havde båret tunge byrder og ansvar. Skuffelse er en stor prøve, men kristelig kærlighed kan vende nederlaget til sejr. Modgang vil lære os forsigtighed. Vi lærer af det vi lider. Derved høster vi erfaring.

Vis forsigtighed og klogskab i behandlingen af arbejdere som har åbenbaret en alvorlig, selvopofrende interesse for virksomheden, selv om de kan have begået fejl. Lad jeres brødre sige: "Vi vil ikke gøre sagen værre ved at indsætte en anden i stedet for jer, uden at give jer anledning til at råde bod på fejlen og til at komme i en mere fordelagtig stilling, fri for byrden af uberettiget kritik." Giv dem tid til at få ordnet deres forhold til at overvinde de vanskeligheder som foreligger og til at stå for engle og mennesker som værdige arbejdere. De har begået fejl; men ville de som har (279) kritiseret deres handlemåde, have gjort det bedre? Til de anklagende farisæere sagde Kristus: »Den af jer som er uden synd, skal kaste den første sten på hende!« Joh 8,7.

Der er nogle som handler overilet i deres ønske om at forandre det som forekommer dem at være urigtigt. De mener at de burde indsættes i deres stilling som har gjort fejl. De undervurderer det som disse brødre har udrettet mens andre stod som kritiske tilskuere. Ved deres handlemåde siger de: "Jeg kan gøre store ting. Jeg kan føre virksomheden frem til et godt resultat." Til dem som mener at de ved så godt hvordan en fejltagelse kan undgås, er jeg blevet anmodet om at sige: »Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes!« Matt 7,1. I kunne måske undgå fejltagelser i visse ting, men i andre ting er I udsat for at begå alvorlige bommerter som det ville være meget vanskeligt at råde bod på og som ville bringe forvirring ind i virksomheden. Disse fejltagelser kunne gøre større skade end de fejl som I brødre har begået.

Ifølge den undervisning jeg har fået, må de mænd som har lagt grundvolden til en virksomhed og som trods fordom kæmper fremad, ikke blive stillet i ufordelagtigt lys, for at andre kan overtage deres pladser. Det er alvorlige arbejdere som trods nogle af deres brødres kritik har fortsat i den gerning som Gud sagde, skulle gøres. Hvis disse nu skulle fjernes fra deres ansvarsfulde stilling, ville det efterlade et indtryk som ville være uretfærdigt mod dem og uheldigt for virksomheden, fordi den forandring som blev foretaget, ville blive betragtet som et forsvar for den uberettigede kritik og den fordom som var til stede. Herren ønsker at der ikke skal tages noget skridt, som ville være en uretfærdighed mod dem som længe og ihærdigt har arbejdet for at bygge det værk op som blev overladt til dem.

Ukloge forandringer

(280) Der bliver gjort mange forandringer som aldrig burde have været foretaget. Når arbejderne bliver misfornøjede, sker det ofte at man i stedet for at opmuntre dem til at blive hvor de er og føre deres gerning frem til sejer, sender dem til en anden plads. Men de tager de samme karaktertræk med sig, som tidligere har skæmmet deres virksomhed. De vil åbenbare den samme ukristelige ånd, for de har ikke tilegnet sig den lærdom som vil sætte dem i stand til at udføre tålmodig, ydmyg tjeneste.

Jeg beder indtrængende om at der må blive indført en anden ordning. Der må ske forandringer i grupperingen af arbejdere i vore konferencer og institutioner. Man må søge efter dygtige og gudhengivne mænd og opmuntre dem til som medhjælpere og medarbejdere at forene sig med dem som bærer byrderne. Lad der blive en harmonisk forening af det nye og det gamle og lad det ske i broderkærlighedens ånd. Men lad ikke forandringer i ledelsen blive gjort pludseligt og på en måde som vil tage modet fra dem som har arbejdet alvorligt og med held for at skaffe virksomheden en del fremgang. Gud vil ikke bifalde nogle som vil gøre hans trofaste tjenere modløse. Lad dem som har den pligt at skulle sørge for den dygtigst mulige ledelse i vore forlagshuse og vore sanatorier og skoler, følge de rette principper!

Et kald til tjeneste

Gud kalder på arbejdere. Værket behøver mænd som ved at overlade sig i Herrens hånd som ydmyge lærlinge har vist sig at være hans medarbejdere. Det er sådanne mænd der er mangel på til forkyndervirksomheden og skolegerningen. Lad dem som har vist sig at være mænd, komme frem og gøre det de kan i Mesterens tjeneste. Lad dem (281) gå ind i arbejdernes rækker og ved tålmodig, udholdende bestræbelse vise hvad de er værd. Det er i vandet og ikke på land man lærer at svømme. Lad dem med troskab fylde den plads som de kaldes til, så de kan blive dygtiggjort til at bære endnu større ansvar. Gud giver alle anledning til at fuldkommengøre sig i hans tjeneste. *Evangeliets tjenere* side 363-366]

Han, som tager rustningen på for at kæmpe en god strid og vinder større og endnu større evner, når han bestræber sig for at udvikle sin gudskundskab, arbejder i harmoni med den plan, Gud har nedlagt, for fuldstændig udvikling af fysiske, mentale og åndelige kræfter.

Unge mænd og unge kvinder, saml et forråd af kundskab. Vent ikke indtil nogle menneskeundersøgelser erklærer jer gode for arbejde, men gå ud på hovedvejene og ved hegning og begynd at arbejde for Gud. Brug forstandigt den kundskab I har. Anvend nøje og rigeligt jeres evner, tildel det lys som Gud har givet jer. Studér hvordan I bedst kan give andre fred, lys, sandhed og mange andre rige velsignelser fra himlen. Gør jer hele tiden bedre. Ræk højere og endnu højere ud. Det er dygtighed at anstrenge sindets og legemets kræfter, altid holde de evige realiteter i øjesyn, som nu har værdi. Søg Herren alvorligst, så I kan blive mere og mere åndeligt dannede. Da vil I have det allerbedste diplom som nogen kan få - Guds godkendelse.

Uanset hvor store eller små jeres talenter er, så husk på at hvad I har, har I fået betroet. Således prøver Gud jer, giver

jer anledning til at forsøge jer oprigtigt. For ham står I i gæld med alle jeres evner. Ham tilhører jeres legemes, sinds og sjæle kræfter og for ham skal disse kræfter bruges. Jeres tid, jeres indflydelse, jeres evner, jeres dygtighed (282) skal alt sammen sættes til regnskab for ham som giver alt. Ham som, ved alvorlig anstrengelse, søger at fremføre Herrens store plan for menneskehedens opløftelse og husker at han kan være elev såvel som lærer, bruger sin gave bedst.

Når unge mænd går ud i dette arbejde og får gode resultater, på trods af vanskeligheder, så lav ikke planer så de tager et andet arbejde op og at det arbejde de har startet op overdrages til mere ældre og erfarne mænd. Når vore unge mænd kæmper med vanskeligheder, kan de gøre fejltrin; men hvis de går udholdende frem, vil deres nederlag vendes til sejre.

Mine medarbejdere, hold ud i det arbejde som I er begrundt på. Hold ved det indtil I vinder sejer efter sejer. Oplær jer selv med et fortsæt. Hold den højeste standard for øje, så I kan gøre godt - og endnu mere godt og derved genspejle Guds herlighed.

[Gud har udrustet nogle af sine tjenere med særskilte talenter og ingen er kaldet til at forklejne deres fremragende egenskaber. Men lad ingen bruge deres talenter til selvo-phøjelse! Lad dem ikke betragte sig som begunstiget frem for deres medmennesker og heller ikke ophøje sig over andre oprigtige, alvorlige arbejdere. Herren ser på hjertet. Den som viser den største hengivenhed i Guds tjeneste, agtes højest i den himmelske verden.

Himmelen giver agt, for at se hvordan de som sidder i indflydelsesrige stillinger, tager vare på deres husholdning. De krav som stilles til disse husholdere, måles med udstrækningen af deres indflydelse. I behandlingen af deres medmennesker skulle de være som fædre - retledende, ømme, trofaste. De skulle have Kristi karakter og slutte sig til brødrene i fællesskabets inderligste bånd. *Evangeliets tjenere* side 366]

En klog fordeling af midler

(283) Det udviklede spørgsmål om midler har besværet mange. Satan har igen og igen ved sine bedrageriske, lokkende planer, blokeret vejen frem. Menigheden har ikke stået afhængige af Gud, men, overgivet til fjendens fristelser, prøvet at gennemføre planer der kræver mange flere midler end menigheden får. Mange penge er blevet investeret i nogle få steder. Dette har frataget missionsmarkerne hjælp som de burde have haft. Ved opbyggelsen af værket i deres del af marken, har mennesker fulgt selviske planer og har drukket midler fra Herrens skatkammer, glemt at alle indtægter er Herrens og at andre dele af hans vingård også må have noget. Af årsager som de ikke har fundet behag i at imødekomme i dommen, har de lukket

deres øjne for deres medarbejders behov. Således er nødlidende marker blevet ladet ubearbejdede. Fortsætter man blot at rejse store bygninger, uden at beregne omkostningerne, uden at overveje hvor meget der skal til for at bygge tårnet, er mennesker kommet i gæld, modløshed og forvirring over sagen. Der er blevet hegnet op for fremgangsvejen til nye marker.

En slags vanvid har fået fat i nogle, ført dem til at gøre det som ville opluge midler uden nogen udsigt til senere indkommende midler. Var disse penge blevet brugt på den måde Herren tilkendegav de skulle bruges på, ville arbejdere være blevet oprejst og beredt til at gøre det arbejde som må gøres før Herrens komme. Midlernes fejlplacering viser behovet for Herrens advarsel så hans arbejde ikke bliver bundet op af menneskeprojekter, som må gøres på en måde der styrker hans sag.

(284) Ved at arbejde på forkerte planer, har mennesker bragt sagen i gæld. Lad ikke dette gentage sig. Lad dem ved værkets hoved handle forsigtigt, nægte at begrave Guds sag i gæld. Lad ingen handle overilet, ubetænksomt, tænke uden at vide, så alle vil få det godt.

Utilbørlig ophidselse og interesser i arbejde for eet sted bidrager ikke noget til værkets hellhed. Når I har planer om at rejse en bygning et sted, så vis godt hensyn til andre steder, som har et ligeså stort behov for at bygge nødvendige bygninger. Tiden er kort og når bygninger må bygges, så lad dette gøres under passende hensyn til alle dele i Herrens vingård. Lad ham som har ansvar for bygningen være et menneske med et sund, helliget sindelag, ikke en som i sin iver for at rejse et fint stykke arkitektur, bringer forvirring over arbejdet ved dyre investeringer.

Gud er ikke forvirringens, men ordenens og udviklingens Ophavsmand. Lad dem som ønsker at fremskynde hans rige gøre forhastelsen langsom og bygge forstandigt. Lad ingen fare på med en fejlagtig formodning at midler skal investeres for at gøre fremvisning. Så siger Herren: Midler må ikke bruges således, for det er på sjælenes bekostning.

Resultatet af selvsk ledelse har vi i dag som en fremstilling af menneskelig visdom, hvis sind og hjerter behøver Helligåndens vejledning. Herren har mange måder at forsøge og prøve dem på som påberåber at være kristne. Han har med umiskendelig nøjagtighed sporet resultaterne af menneskelig visdom, vist dem, som troede de gjorde store ting, at de må forny fortiden; at de må kunne se, at de ikke var drevet af Helligånden, men at de i mange ting fornægtede Herrens råd. (285) Havde de taget denne selvansagelse op fra begyndelsen af deres arbejde, sådan som Herren anviste dem, ville år med guds-vanærende tjeneste være ændret til kærlighedens tjeneste. Ethvert menneskehjerte i ethvert hjem behøver en selvansagelse, ellers vil nogle udpege dem til ødelæggelse, som Saul gjorde. Dette gælder især mænd i ansvarsbetyngede stillinger. Herren sagde: "Jeg vil ikke tjene sammen med nogen selviske planer." Enhver behøver nu at søge Herren. Guds folk vil ikke stå prøven, medmindre der er en vækkelse og reform. Herren vil ikke lade nogen selvtilstrækkelig sjæl komme ind i de boliger han bereder.

Vore folk i noget land, bør folk under ingen omstændigheder lægge alle deres midler i en stor, dyr sundhedsinstitution. Det er ikke gunstigt for den bedste fysiske eller åndelige genopbyggelse at bringe en masse folk sammen på et sted. Og udover dette vil det berøve andre etableringssteder, ved at etablere en sådan institution. Hvor vi end arbejder, vil nogle gerne sikre sig så mange midler så muligt, for at kunne oprejse store bygninger; men dette er ikke den klogeste plan. Når vi planlægger en institution på et sted, bør vi have behovet for andre steder i tankerne. Vis økonomisering på en sådan måde, at det vil være muligt at give folk i andre dele af landet lignende fortrin.

Vore ældre pionerfolk

(286) Til de ældre pionerarbejdere, som næsten lige fra begyndelsen, har været knyttet til den tredje engels budskabs arbejde, hvis erfaringer med det daterer sig fra tidsperioden i 1844, siger Herren: "Der er brug for jeres hjælp. Påtag jer ikke byrder, som yngre kan bære. Det er jeres pligt at passe på jeres livsvaner. I skal være forstandige med brugen af jeres fysiske, mentale og åndelige styrke. I har gennemgået så mange og så forskellige erfaringer at I skal gøre alt muligt for at bevare jeres kræfter, at I kan arbejde for Herren så længe som han lader jer stå ved jeres lod og sted for at fremhjælpe hans værk."

Sammen med disse byrdebære kan Johannes sige: »Det, der var fra begyndelsen, det, vi har hørt, det, vi har set med vore egne øjne, det, vi skuede og vore egne hænder følte på, ja, om livets Ord, forkynder vi og livet blev åbenbaret og vi har set det og vidner om det og forkynder jer det, det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os det, vi altså har set og hørt, forkynder vi også jer, for at også I må have fællesskab med os; og vort fællesskab er med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus. Og dette er det budskab, som vi har hørt af ham og forkynder jer, at Gud er lys og der er slet intet mørke i ham. Hvis vi siger, at vi har fællesskab med ham og dog vandrer i mørket, så lyver vi og gør ikke sandheden. Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre og Jesu, hans Søns, blod renses os fra al synd.«
1. Joh. 1,1-7

Sagen behøver ældre hænders hjælp, de aldrende (287) arbejdere, som har haft års erfaring med Guds sag; som har overværet budskabets udvikling og fremkomst i de forskellige liner; som har set mange blive fanatiske, værne om falske teoriers bedrag, modsætte sig alle bestræbelser på at lade sandhedens lys afsløre overtro der kom ind og forvirrede mennesker og ikke gjorde virkning på det budskab, der i disse sidste dage må gives i sin renhed til Guds restfolk.

Mange af Guds prøvede tjenere er lagt til hvile i Jesus. Lad hjælpen fra dem, som lever i dag, blive værdsat. Lad deres vidnesbyrd blive værdsat. Herrens gode hånd har været med disse trofaste arbejdere. Han vil holde dem oppe med hans stærke arm og sige: "Lær af mig. Jeg vil

være jeres styrke og jeres umådelige store løn." Dem som var med budskabet fra dets begyndelse, som kæmpede bravt, da kampen blev hård, må ikke miste deres greb nu.

Den største interesse bør være mod en hvis livsinteresser er bundet op med Guds arbejde. På trods af deres mange svagheder, har disse arbejdere stadig talenter som skikker dem til at stå ved deres lod og på deres sted. Gud ønsker at de skal tage ledende stillinger i hans værk. De har stået trofast midt i storme og prøvelser og er blandt vore mest dyrebare rådgivere. Hvor taknemmelige burde vi ikke være over at de stadig kan bruge deres gaver i Herrens tjeneste!

Mist ikke denne kendsgerning af syne at disse alvorlige brydere tidligere helligede alt for arbejdets fremmarch. At de nu er blevet gamle og grånede i Guds tjeneste er ingen begrundelse for at skulle ophøre med at udøve en bedre indflydelse end mænd med langt mindre kendskab til arbejdet og lagt mindre erfaring i guddommelige anliggender. Selvom de er trætte og ude af stand til at bære tungere byrder som yngre mænd kan og (288) burde bære, er deres værdi som rådgivere af den højeste orden. De har gjort fejltagelser, men de har lært af deres fejl; de har lært at undgå fejl og farer og er de så ikke kompetente til at give gode råd? De har båret trængsler og prøvelser og selvom de har mistet noget af deres energi, skal de ikke skubbes til side af mindre erfarne arbejdere, som kun ved lidt om disse pionerers arbejde og selvopofrelse. Herren sætter dem derved ikke til side. Han giver dem særlig nåde og kundskab.

Da Johannes var gammel og gråhåret, fik han et budskab at fremføre for de forfulgte menigheder. Jøderne gjorde adskillige forsøg på at tage hans liv, men Herren sagde: "Lad ham leve. Jeg som skabte ham vil være med ham og vil passe på ham." Disse aldrende disciple frembar hele tiden vidnesbyrd for Mesteren. I et smukt sprog, med musikalsk stemme og på en måde der rørte alle tilhørers hjerter, fortalte han om Kristi ord og gerninger. Han blev sendt som landflygtig til Patmos, men Kristus besøgte ham i hans landflygtighed og videregav ham de store sandheder vi finder i åbenbaringen.

Når dem som har brugt deres liv på at tjene Gud nærmer sig afslutningen af deres jordiske historie, vil de blive indprentet af Helligånden til at opregne de erfaringer de har haft i forbindelse med hans arbejde. Optegnelsen af hans underfulde gerninger med sig folk og hans store godhed at udfri dem fra trængsler, burde blive gentaget med dem der nylig kommer til troen. Der bør også fortælles om prøvelser, som har været påført Guds tjenere, ved nogens frafald, som engang var forenet med dem i arbejdet og Helligåndens virke for at neutralisere falskheder fortalt om dem, som fastholdt deres overbevisning indtil enden.

(289) De gamle normbærere som stadig lever bør ikke sættes på svære steder. Dem som tjente deres Mester da arbejdet blev svært, som udholdt armod og forblev trofaste over for sandheden da vort medlemstal blev lille, skal altid æres og respekteres. Jeg er blevet belært at sige: Lad enhver troende respektere de ældre pionerer som har båret prøvelser og vanskeligheder og mange afsavn. De er Guds arbejdsfolk og har gjort en fremtrædende del for opbyggelsen af hans Værk.

Herren ønsker at de yngre medarbejdere skal vinde visdom, styrke og modenhed ved at være sammen med ældre medarbejdere, som er blevet sparet til denne sag. Lad de yngre mænd indse at de er blevet favoriseret meget, ved at have sådanne medarbejdere blandt sig. Lad dem vise stor respekt for mænd med gråt hår, som har haft lang erfaring i arbejdets udvikling. Lad dem give dem en æret plads blandt deres rådgivere. Gud ønsker at dem som er kommet til sandheden i de senere år giver agt på disse ord.

Måtte Herren velsigne og støtte vore ældre og prøvede arbejdere. Måtte han hjælpe dem til at blive vise med hensyn til bevarelse af deres fysiske, mentale og åndelige kræfter. Jeg er blevet belært af Herren til at sige til dem som frembar deres vidnesbyrd i budskabets tidligere dage: "Gud har begavet jer med fornufts kraft og han ønsker at I skal forstå og adlyde de love som har med velvære og sundhed at gøre. Vær ikke ubetænksom. Overanstreng jer ikke. Tag tid til at hvile. Gud ønsker at I skal stå på jeres lod og jeres sted og gøre jeres del for at frelse mænd og kvinder fra at fejes ned af den mægtige strøm af ondt. Han ønsker at I skal tage rustningen på indtil han påbyder at tage den af. Der er ikke længe til at I vil få jeres løn.

Omsorg for arbejdere

(290) [Der bør gøres en foranstaltning til omsorg for prædikanter og trofaste Guds tjenere som på grund af overanstrengelse eller udsatte stillinger i hans værk, er blevet syge og trænger til hvile og rekreation, eller som af hensyn til alder eller svigtende helbred ikke længere er i stand til at bære dagens byrder og hede. Prædikanter bliver ofte sendt til arbejdsfelter som de ved, vil have en skadelig indvirkning på deres helbred; men trods uvilje til at arbejde på prøvende steder våger de at forsøge i håb om at kunne være til hjælp og velsignelse for folket. Når der er gået nogen tid, finder de at helbredet svigter. Man forsøger med en forandring af klimaet og arbejdet, men der sker ingen bedring; og hvad skal de så gøre?]

Disse trofaste arbejdere, som for Kristi skyld har givet afkald på timelige udsigter og har valgt fattigdom i stedet for bekvemmelighed eller rigdom, som uselvvisk har arbejdet for at vinde sjæle for Kristus og som har bidraget rundhåndet til at hjælpe forskellige foretagender i Guds værk og derefter er brudt sammen i striden, trætte og syge og uden noget at leve af - sådanne må ikke overlades til at kæmpe med armod og lidelser eller til at føle at de er fattiglemmer. Når sygdom eller svækkelse rammer vore arbejdere, så lad dem ikke bære byrden af det ængstelige spørgsmål: "Hvad skal der blive af min hustru og mine små, når jeg ikke længere kan skaffe dem det nødvendige?" Det er ikke mere end retfærdigt at der bliver truffet en ordning til at afhjælpe disse trofaste arbejderes trang tillige med jer som er afhængige af dem.

Der bliver gjort højsindede foranstaltninger for veteraner som har kæmpet for deres fædreland. Disse mænd bærer ar og livsvarige svagheder som fortæller om deres farlige

kampe, deres forcerede marcher, deres strabadser i uvejr og om deres lidelse i fangenskab. Alle disse beviser på deres troskab og opofrelse giver dem et berettiget krav til det land (291) som de har været med til at redde - et krav som anerkendes og imødekommes. Men hvilken foranstaltning har syvende-dags adventisterne truffet for Kristi stridsmænd?

Arbejdere er forsømt

Vort folk har ikke indset nødvendigheden af denne sag sådan som de burde og derfor er den blevet forsømt. Menighederne har været tankeløse og skønt lyset i Guds ord har skinnet på deres sti, har de forsømt denne allerhelligste pligt. Denne forsømmelse af Guds trofaste tjenere mishager Herren meget. Vort folk skulle være lige så villige til at hjælpe disse arbejdere når de kommer i vanskeligheder, som de har været til at tage imod deres midler og tjeneste mens de var friske.

Gud har pålagt os den forpligtelse at skænke de fattige blandt os, særskilt opmærksomhed. Men disse prædikanter og arbejdere må ikke stilles i klasse med de fattige. I himlen har de samlet sig en skat som ikke forgår. De har tjent konferensen i dens behov og nu skal konferensen tjene dem. Når vi stilles overfor tilfælde af denne art, må vi ikke gå forbi på den anden side af vejen. Vi skal ikke sige: »Gå bort med fred, sørg for at klæde jer varmt på og spis godt, »men ikke giver dem, hvad legemet har brug for, hvad nytter det så!« (Jak. 2,16) og så ikke træffe nogen virksomme forholdsregler for at afhjælpe deres behov. Dette er blevet gjort tidligere og derved har syvende-dags adventisterne i nogle tilfælde vanæret deres trosbekendelse og givet verden lejlighed til at laste Guds sag.

Skaffe hjem til arbejdere

Det er nu Guds folks pligt at tilbagevise dette ved at skaffe Guds tjenere bekvemme hjem med nogle mål jord hvor de kan dyrke det de behøver og føler at de ikke (292) er afhængige af deres brødres godgørelse. Med hvilken glæde ville disse udslidte arbejdere ikke se hen til et stille lille hjem hvor deres berettigede krav på ro og hvile ville blive anerkendt!

Den opgave vi har for disse personer er blevet refereret til igen og igen, men der er ikke blevet gjort noget konkret. Som et folk må vi føle vort ansvar over for det. Ethvert menighedsmedlem bør føle en interesse for det menneskelige broderskab og broderskabet i Kristus. Vi er medlemmer af hinanden; hvis et medlem lider, lider alle med ham. Noget må gøres og konferensen burde have åndelig dømmekraft, så de kan forstå de privilegier og behageligheder som disse udkørte arbejdere behøver.

Vore Sanatorier en tilflugt for arbejdere

Ofte behøver disse prædikanter særlig pleje og behandling. Vore sanatorier skulle være et tilflugtssted for sådanne og for alle vore udslidte arbejdere som behøver hvile. Der bør skaffes værelser hvor de kan få forandringer og hvile uden hele tiden at skulle ængstes ved tanken om hvordan de skal kunne klare udgifterne. Da Kristi disciple var trætte efter arbejdet, sagde han til dem: "Kom med ud til et øde sted, hvor I kan være alene og hvile jer lidt." Mark. 6,31. Han ønsker at der skal laves en sådan ordening, at de nu kan få lejlighed til at hvile og genvinde deres kræfter. Vore sana-

torier skal stå åbne for vore hårdt arbejdende prædikanter, som har gjort alt det de evnede for at skaffe midler, til oprettelsen og driften af disse institutioner; og når som helst de har behov for de fordele som her tilbydes, bør de kunne føle sig hjemme der.

Disse arbejdere skal aldrig afkræves højere priser for kost og behandling og bør heller ikke (293) betragtes som tigere eller på nogen måde bringes til at føle sig som sådanne af dem, hvis gæstfrihed de nyder. At vise rundhåndethed i brugen af de hjælpemidler Gud har tilvejebragt for sine udslidte og overanstrengte tjenere, er i hans øjne sand evangelisk sundhedsvirksomhed. Guds arbejdere er et med ham og når man tager imod dem, skal man erindre at man tager imod Kristus i skikkelse af hans budbærere. Han kræver det og det vanærer og mishager ham når de behandles med ligegyldighed eller på en smålig eller egoistisk måde. Guds velsignelse vil ikke ledsage en nøjeregnende behandling af nogen af hans udvalgte. Inden for lægernes kreds har der ikke altid rådet en klar opfattelse af disse forhold. Nogle har ikke betragtet dem i det rette lys. Måtte Herren hellige opfattelsesevnen hos dem som har ledelsen af vore institutioner, sådan at de kan forstå hvem der bør være genstand for sand medfølelse og omhu!

Den gren af Guds værk, som disse udslidte arbejdere har virket for, bør vise påskønnelse for deres gerning, ved at hjælpe dem når de behøver det og således bære en stor del af udgifterne sammen med sanatoriet.

Nogle arbejdere har den mulighed, at de kan lægge lidt til side af deres løn og dette bør de om muligt, gøre for at kunne imødekomme et sådant tilfælde; men også sådanne bør imidlertid bydes velkommen som en velsignelse for sanatoriet. Men de fleste af vore arbejdere har mange og store forpligtelser i vente. Hver gang der er behov for midler, kræves der at de skal gøre noget, at de skal gå i spidsen, for at indflydelsen ved deres eksempel kan anspore andre til gavmildhed og Guds værk blive fremmet. De har et så stærkt ønske om at hejse sandhedens banner på nye steder, at mange endog låner penge for at hjælpe til i forskellige foretagender. De har ikke givet modstræbende, men har følt at det var et (294) privilegium at kunne virke, for sandhedens fremme. Ved således at imødekomme kravet om midler, får de ofte kun lidt til overs.

Herren har holdt nøjagtigt regnskab med deres gavmildhed over for sagen. Han ved hvilken god gerning de har udført, en gerning som de yngre arbejdere ikke har noget begreb om. Han har kendt til alle disse afsavn og al den selvfornægtelse de har måtte bære. Han har bemærket enhver omstændighed i disse tilfælde. Det står alt sammen skrevet i bøgerne. Disse arbejdere er et skuespil for verden, for engle og for mennesker; og de udgør en anskuelses undervisning til prøvelse af oprigtigheden i vore religiøse principper. Herren ønsker at vort folk skal forstå at banebryderne i dette værk fortjener alt det vore institutioner kan gøre for dem. Gud kræver af os at vi skal forstå, at de som er blevet gamle i hans tjeneste, fortjener vor kærlighed, vor hæder og vor højeste agtelse.

En arbejder-fond

Der bør rejses en fond for sådanne arbejdere, som ikke længere er i stand til at virke. Vi er ikke uden skyld over-

for Gud hvis vi ikke gør enhver rimelig anstrengelse i denne sag og det uden at vente. Der er nogle iblandt os som ikke vil indse nødvendigheden af dette skridt; men deres modstand skulle ikke have nogen indflydelse på os. Dem som i deres hjerte sætter sig for at være som de bør og at handle som de bør, skulle trostigt gå ud for at fuldføre en god gerning, en gerning som Gud kræver skal blive udført.] Der er mange som er magelige, som har udsat det godgørenhedsarbejde de har i sig, men skal det være således længere? Skal vi elske penge så godt at vi vil grave dem i jorden? [*Evangeliets tjener* side 316-319]

Gud forlanger alles samarbejdsvillighed i denne virksomhed. Bifloden burde give overflod; men hvis de giver modstræbende, længes efter at give alle dollars til investering (295) af nogle verdslige virksomheder, vil de ikke få nogen løn.

Den ydmyge gave fra den fattigere klasse, er ikke ringere i Guds øjne end de større gaver fra de mere velhavende. Herren vil tillægge sin velsignelse til gaven, gøre dens kærlige ærinde frugtbart i overensstemmelse med den helhjertede venlighed som udvises. Der bør værnes omhyggeligt over de små skærve, der kommer ind.

Der er nu brug for de unges iver. De bør bortlægge forfængelighed og begrænse deres mangler. Jeg ville lægge det på sinde og på alle vore folk, at penge der sædvanligvis investeres i unødige ting bruges til højere og helligere ting. Gør hvad I kan for at skabe en fond for ældre prædikanter, nedslidt af uafbrudt arbejde og bekymringer. Hellig alt hvad I har til Herren. Brug ikke jeres penge på at tilfredsstille jer selv. Læg dem i Herrens skatkammer. Lad ikke midler blot gå ud af jeres hænder for at tilfredsstille jeres egne eller andres ønsker. Tænk over at det er Herrens penge I har med at gøre og at I må stå til regnskab for ham for deres anvendelse.

Jeg appellerer til de ældre som mister deres greb om dette liv, at forvalte jeres Herres goder rigtigt før I falder i søvn hos Jesus. Husk at I er Guds forvaltere. Giv Herren sit tilbage, medens I lever. Læg mærke til dette, så længe I har jeres forstand. Når vi bliver ældre, er det vor pligt at anbringe vore midler i de redskaber som Gud har oprettet. Satan gør ethvert bedrag for at adskille de tiltrængte midler fra Herrens sag. mange binder deres middeltalenter i verdslige virksomheder, medens Guds sag behøver enhver dollar for at fremme hans sandhed og forherlige hans navn. Jeg spørger: Skal vi ikke samle os rigdomme i himlen, i sække der kan blive større ikke gamle? Jeg vil (296) på særlig måde tilskynde de ældre som snart skal overdrage deres midler til at erindre dem som har tjent trofast i ord og lære. Skulle helbredet og livet svigte så sæt jeres midler hvor de kan investeres i Guds sag. Så vil de lægges ud til vekselererne og hele tiden vokse.

Jeg kalder på menigheden som helhed og på dens medlemmer enkeltvis, til at afgive Guds egen betroede kapital med renter til Gud. Derved vil I have rigdomme i himlen. Lad jeres hjertes være oprigtige for Jesus. Selvom I kan føle at I er de mindste af alle de hellige, er I dog lemmer af Kristi legeme og gennem ham er i identificeret med alle hans menneskelige agenter og med den himmelske forstands fortræffelighed og kraft. Ingen af os lever for sig

selv. Enhver er anvist en pligtspost, ikke for sin egne snævre, egenkærlige skyld, men for at enhvers indflydelse kan være til styrke for alle. Hvis vi virkelig troede at vi hver især var et skuespil for verden, for engle og for mennesker, ville vi som en menighed så ikke vise en helt anderledes ånd, end hvad vi nu udviser? Ville vi så ikke være en levende, arbejdende menighed?

[De små og store strømme af godgørenhed burde altid holdes flydende. Guds forsyn er langt foran os og bevæger sig fremad langt hurtigere end vore fordomme. Måden at fremme og opbygge Guds sag på er blokeret af selviskhed, stolthed, begærlighed, overlegenhed og kærlighed til at vise sig frem. Den hele menighed er pålagt et højtideligt ansvar i at løfte enhver gren i værket. Hvis dets medlemmer følger Kristus, vil de fornægte tilbøjeligheder til fremvisning, kærlighed til klæder, kærlighed til smagfulde hjem og dyre møbler. Der må være langt større ydmyghed, en noget større adskillelse fra verden, blandt syvendedags adventister, ellers vil Gud ikke tage imod os, (297) hvilket embede eller hvilken arbejdsart vi end har, hvor vi er optaget. Sparsommelighed og selvfornægtelse vil sætte mange i moderate omstændigheder med midler til godgørenhed. Det er alles pligt at lære af Kristus, at vandre ydmygt på den selvfornægtende sti hvor på himlens Majestæt har trådt. Hele det kristne liv bør være af selvfornægtelse, så vi, når der kaldes efter hjælp er gjort til, kan være rede til at svare.

Så længe som Satan arbejder med utrættelig kraft for at ødelægge sjæle, så længe der er et kald til arbejdere i enhver del af den udstrakte høstmark, lige så længe vil der være et kald for at give Guds værk støtte, i nogle af dets mange linjer. Man letter kun ens behov ved at gøre vejen lettere for andre på samme måde. Den selvfornægtelse der kræves i at opnå midler til brug i det som Gud værdsætter højest, vil udvikle vaner og en karakter som vil vinde bifaldet for os, du gode og tro tjener og gøre os egnede til at dvæle for evigt ved hans nærhed som for vor skyld blev fattig, så vi ved hans armod kunne arve evige rigdomme. Vejledning i sabbatsskolearbejdet side 131]

Mænd i ansvarsfulde stillinger er i fare for at falde under de mange byrder de bærer, men Herren lægger ikke tunge byrder på nogen end de kan bære dem. Han vurderer vægten før han lader den hvile på deres hjertes, som er medarbejdere sammen med ham. Vor kærlige himmelske Fader siger til enhver af hans medarbejdere: »Kast din byrde på Herren, så sørger han for dig.« Sal.55,23. Lad byrdebærerne tro at Gud vil bære enhver byrde, stor som lille.

Jesus indvilgede i at bære vore byrder blot når vi stoler på ham. Han siger: "Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, giv mig jeres last, stol på at jeg (298) gør det arbejde som er umuligt for mennesker at gøre." Lad os stole på ham. Bekymringer er blinde og kan ikke se ind i fremtiden. Men Jesus ser enden fra begyndelsen og i enhver vanskelighed har han beredt sin vej for hjælp. Forbundet med Kristus kan vi gøre alle ting, igennem ham som styrker os.

[For vanhellige arbejders skyld vil forholdene undertiden arte sig forkert. I kan begræde følgerne af andres urigtige handlemåde; men vær ikke bekymrede. Værket er under den velsignede Mesters opsyn. Alt, hvad han beder om, er, at arbejderne skal komme til ham for at få deres ordrer og at de følger hans anvisninger. Alle dele af virksomheden vore menigheder, missioner, sabbatsskoler og institutioner bærer ham i sit hjerte. Hvorfor være bekymret? Den intense længsel efter at se menigheden gennemtrængt af liv må være blandet med fuld fortrøstning til Gud; for »skilt fra mig,« sagde ham, som bærer alle byrder, »kan I slet intet gøre.« »Følg mig!« Han går foran; vi skal følge efter.

Lad ingen overanstrenge sine af Gud skænkede kræfter ved en bestræbelse for at fremme Herrens værk hurtigere. Menneskets kraft kan ikke fremskynde arbejdet; himmelske væseners kraft må forenes dermed. Kun på denne måde kan Guds værk fuldbyrdes. Mennesket kan ikke gøre Guds del af gerningen. En Paulus kan plante, en Apollos kan vande, men Gud giver vækst. I enfoldighed og sagtomdighed skal mennesket samarbejde med himmelske redskaber og hele tiden gøre sit bedste, men dog stadig erkende, at Gud er den store Mester i arbejdet. Mennesket skal ikke sætte lid til sig selv; for derved vil det udtømme sit forråd af kraft og ødelægge sin åndelige og fysiske styrke. Selv om alle de arbejdere, der nu bærer de tungeste byrder, gik bort, ville Guds værk gå fremad. Lad derfor vor nidkærhed i gerningen være blandet med fornuft; lad os derfor ophøre med vore anstrengelser for at gøre det, som Herren alene kan udføre. *Vejl f menigh* bd. 2 side 292]
